

Vilhelm Buş

GƏL EVƏ

Bu kitab “Sülhün səsi“ missiyasından hədiyyəsidir:
Stichting Friedensstimme Nederland,
Postbus 15,
2800 AA Gouda, Holland.

Orijinal © 1947 “Quell Verlag”, Stuttgart
Orijinalın adı: Jesus – unsere Chance!
2018 ildə Azərbaycan dilinə tərcümə edilmişdir.

Gəl evə
Vilhelm Buş

İmanlıların ianələri ilə dərc olunub.
Pulsuz yayılır.

MÜNDƏRİCAT

Ön Söz	5
Böyük tapıntı	8
Atadan uzaqlaşma	11
Allahdan uzaqdakı həyat	14
Oyanış — birinci hissə	18
Oyanış — ikinci hissə	21
Vacib qərar	23
Tövbə	27
Allaha tərəf dönmək	30
Atanın nəzəri	33
Atanın məhəbbəti.....	36
Allahın mərhəməti	38
Xilasedici söz	41
Deyilməyən cümlə	45
Həqiqi məsihçinin geyindirilməsi	47
Ziyafət	50
Müraciətin nəticələri.....	53
Müraciətin möcüzəsi	56
Böyük sevinc	59
Böyük oğul	63
Allahın dəyərlər meyarı.....	66
Günahsızlığına əmin olan insan	70
Atanın çağırışı	73
Yenidən doğulmamış adamın danışığı	76
Ürəklərin vəhyi.....	80
İnsan seçim qarşısında	83
Sevincə dəvət	87
Düzgün görməyi öyrənmək	90
Həqiqi fəlakət və əsl kömək	93
Sonu olmayan əhvalat	96

ÖN SÖZ

Pastor Vilhelm Buşun 20.06.1966-cı ildə gecə Lübek xəstəxanasında qəfil ölümü haqda xəbər ildırım sürətilə bütün Almaniyaya yayıldı. Növbəti gün çoxları üçün bu sarsıdıcı xəbər radio və televiziya ilə elan olundu.

Bu adam kim idi?

Pastor Vilhelm Buş elə az bir qisim adamlar sırasına məxsusdur ki, onların məşhurluq dərəcəsi ölümlərindən sonra ilbəil artır.

Sağlığında o, əvvəlcə almandilli ölkələrdə məşhur idi. Bu gün onun adı Cənubi Amerikada, yaxud Ümid Burnunda olduğu kimi Sibirdə də məşhurdur.

Hələ yaşadığı illərdə onun kitablarının ümumi tirajı bir neçə yüz min nüsxəyə çatmışdı. Lakin ilk dəfə onun ölümündən sonra dərc olunmuş kitablarından biri artıq dünyanın ən geniş yayılmış dillərinə tərcümə olunmuş və son on il ərzində bütün dünyaya bir neçə milyon tirajla yayılmışdır. Dünyanın hər yerində bu gün insanlar tapmaq olar ki, onların həyatı “İsa bizim taleyimizdir” kitabını oxuyandan sonra tamamilə dəyişib.

O, necə belə adam olmuşdu?

Baxmayaraq ki, Vilhelm Buş məşhur pastor ailəsində anadan olmuşdu, ancaq onu heç də dindar adlandırmaq olmazdı. Əgər ona, gənc zabitə Birinci Dünya müharibəsi zamanı “sən imanlılar cəmiyyətlərində vəz edəcəksən” desəydilər, onda o, ucadan gülər və boyun qaçırardı, belə ki, o zaman Allah onu maraqlandırmırdı.

Lakin bir neçə ay sonra hər şey dəyişdi, Verdenə olan hücumların birində, fasilə zamanı o, öz yoldaşına nalayiq lətifə danışırdı. Ancaq o, buna gülməyə macal tapmadı: düşmən qumbarasının qəlpəsi onun düz ürəyinə dəydi – o, ölüb yerə sərildi. “Mən özümü hələ istehkamın kənarında görürəm. Atom bombasının işığından da parlaq işıq məni sarsıtdı: yoldaşım indi Müqəddəs Allahın hüzurundadır! Növbəti fikir belə idi: əgər biz

başqa cür otursaydıq, onda qumbaranın qəlpəsi mənim ürəyimə dəyərdi və onda mən indi Allah hüzurunda olardım. Mənim qarşımda ölmüş dostum uzanmışdı. İlk dəfə mən əllərimi qaldırıb bu qısa duanı etdim: “Allahım, cəhənnəmə düşməyəcəyimə qabaqcadan əmin olmayınca ölməyimə izin vermə”.

O, bir neçə gündən sonra əlində İncil Kitabı dağılmış fransız evlərinin birində dizi üstə dua etdi:

“Rəbbim İsa! Müqəddəs Kitabda yazılıb ki, Sən “günahkarları xilas etmək üçün” Allahdan gəldin. Mən günahkaram. Əgər mənə indi güllə dəyəsə, gələcəyə də, Sənə də heç nə vəd edə bilmərəm, buna görə də, Rəbbim İsa, mən özümü başdan-ayağa Sənə verirəm. Nə istəyirsən et!”

“Orada dua zamanı qeyri-adi bir şimşək çaxmadı, heç bir hərəkət olmadı, lakin mən orada Rəbbi tapdım – məxsus olduğum Rəbbi”. Vilhelm Buş Rəbbə sadıq qaldı. Müharibədən sonra pastor olaraq o, əvvəlcə Biffelddə, sonra isə həyatının sonuna qədər Essendə saxtaçılara və gənclərə, onların pastoru kimi, İsa Məsihə gedən yolu göstərdi.

Həmin gün – 24.06.1966-cı ildə sarsılmış böyük bir insan kütləsi onun tabutunun arxasınca Essen qəbiristanlığına gədirdi, mən o dövrdə iyirmi yaşlı mülki xidmət əsgəri kimi, ağlayanların arasında idim, çünki mən də bu adama həyatımdakı həlledici hadisəyə görə borclu idim.

Sonralar AFR Federal Prezidenti olmuş, doktor Qustav Haynemani yas mərasimində öz nitqində o insanın sirri haqqında dəqiq dedi:

“Harada olurdusa, orada həmişə nə isə baş verirdi. Ən başlıcası onda idi ki, ümidə çatdıran və ağıla yeridən öz Rəbbinin elçisi olmuşdu”.

Bu gün bu insan bizə nə deyə bilər?

Üzündə Rəbdə sevinc əks olunan bu adam “Evə gəl” kitabında öz vəzləri çərçivəsində məşhur “İtmiş oğul” məsəli haqda bir daha danışır. O, bunları İkinci Dünya müharibəsindən sonra məyus olmuş insanlar qarşısında söyləyirdi.

50 il ötməsinə baxmayaraq, bu gün də bu mövzu öz aktuallığını itirməyib, belə ki, axırıncı 10 illiklərin xoş yaşayışı və materializmi həyatın mənə və məqsədi barədə suallara cavab verməyib. İsa bizim xəyal olmayan yeganə ümidimizdir. Özünüz buna əmin olun.

Volfqanq Byune

«Bir adamın iki oğlu var idi.

Oğlanlardan kiçiyi atasına dedi: “Ata! Var-dövlətindən payıma düşəni mənə ver”. Atası da varını onların arasında bölüşdüdü.

Bir neçə gün sonra kiçik oğul nəyi vardısı, yığıb uzaq bir diyara yollandı. Orada pozğun həyat sürüb var-dövlətini heç-puç etdi.

Oğlan hər şeyini xərclədikdən sonra o ölkədə böyük bir aclıq oldu. O korluq çəkməyə başladı.

Buna görə də oğlan gedib o ölkənin sakinlərindən birinin yanında iş tapdı. Bu adam onu öz otlaqlarına donuz otarmağa göndərdi.

Oğlan donuzların yediyi keçibuynuzu qabıqları ilə qarnını doyurmağa şad olardı. Amma heç kim ona bir şey vermirdi.

Onda oğlan ağı başına gələndə dedi: “Atamın nə qədər muzzdlu işçisi var, hamısının da doyunca yeməyə çərəyi var. Mənsə burada acından ölüürəm!

Durub atamın yanına gedəcəyəm və ona deyəcəyəm: «Ata, mən göyə və sənə qarşı günah etdim.

Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm. Məni öz muzzdlu işçilərinin biri kimi qəbul et»”.

O durub öz atasının yanına getdi.

Oğul hələ uzaqda ikən atası onu gördü. Ona rəhmi gəldi və qaçıb onun boynuna sarıldı və öpdü.

Oğul dedi: “Ata! Mən göyə və sənə qarşı günah etdim. Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm”.

Atası isə öz qullarına dedi: “Tez olun, ən gözəl xalat gətirin və onu geyindirin. Barmağına üzük və ayaqlarına çarıq taxın.

Kökəldilmiş dananı gətirin, kəsin: gəlin yeyib-şadlanaq!

Çünki bu oğlum ölmüşdü, yenə həyata qayıtdı. O itmişdi, tapıldı”. Beləliklə, şadlıq etməyə başladılar.

Atanın böyük oğlu isə tarlada idi. Qayıdaraq evə yaxınlaşanda çalğı və rəqs səsləri eşitdi.

O, nökərlərdən birini yanına çağıraraq soruşdu: “Bu nədir?”

Nökər ona dedi: “Qardaşın qayıdıb. Atan da onun sağ-salamat qayıtmasına görə kökəldilmiş dananı kəsib”.

Böyük oğul isə hirsələndi və içəri girmək istəmədi. Atası bayıra çıxıb ona yalvardı.

Amma o, atasına belə cavab verdi: “Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm. Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam. Amma mənə heç vaxt bir oğlağı belə, qıymadın ki, dostlarımla şadlıq edim.

Bu oğlunsa sənin bütün varını fahişə qadınlara sərf edib. Amma o qayıdanda sən onun üçün kökəldilmiş dananı kəsdin”.

Atası isə ona dedi: “Oğlum, axı sən həmişə mənimləsən və bütün varım sənindir.

Lakin sevinmək və şadlanmaq lazımdır. Çünki sənin bu qardaşın ölmüşdü, həyata qayıtdı. O itmişdi, tapıldı!”».

Luka 15:11-32

BÖYÜK TAPINTI

Bir də dedi: Bir nəfərin iki oğlu var idi.

Luka 15:11

Həvari Paul bir dəfə İncilin mahiyyətini qəribə sözlərlə izah etdi: “Allahın Onu sevənlər üçün hazırladıqlarını nə göz görüb, nə qulaq eşidib, nə də insan ürəyi dərk edib” (1Kor.2:9). Daha doğrusu, İncil hər hansı uydu-rulma doqmatik fikirlərdən ibarət deyil ki, bunu da imanlılar cəmiyyəti durmadan başqalarına calamaq istəsin, əksinə, İncildə söhbət yeni, işlə-dilməmiş şeylər haqda gedir; nə tədqiqatçının gözü ilə açdığı şeylərdən, maraqlananın qulağı ilə eşitdiyi şeylərdən, nə insan ürəyinin fikirləşdiyi şeylərdən, tamamilə eşidilməmiş şeylər haqda, demək olar ki, möcüzəvi bir kəşf haqda gedir.

Əgər harada nəyisə tapdıqlarsa, deməli, onu gizli saxlayıblarmış. Ona görə də ifşa çox xoşagəlməz olur.

Fikirləşirəm ki, insanlar ona görə Müqəddəs Kitaba nifrət edirlər ki, onları ifşa edən gizli həqiqətləri bilmək xoşlarına gəlmir.

Bu gün Müqəddəs Kitabdan təkcə bir misranı oxudum. Ancaq orada necə böyük həqiqətlər var!

Böyük gizlədilmə

Müqəddəs Kitab deyir ki, günahın mahiyyəti onun hər şeyi gizli qaranlığa bürüməsindədir, günaha qədər isə hər şey nurlu, aydın, əlvan idi. Lakin sonra suç işlətmə baş verdi. Hər şey qaranlığa qərq oldu. Biz oxuyuruq ki, suç işlətməyə qədər Allah adamların arasında açıqca gəzirdi. Lakin günah o dərəcəyə çatdı ki, Allah görünməz oldu və görünməz Allah oldu.

Bəli, O, görünməz Allahdır. İnsanlar Onu cürbəcür maska altında axtarırlar. “Allah təbiətdədir!” Lakin O, orada deyil. “O, yəqin ki, böyük beynəlxalq hadisələrdədir!” Lakin orada tamam başqa güclərdir. “Allah mənim daxilimdədir!” Lakin sən özündə nə istəsən tapa bilərsən, təkcə Allahı yox.

Allah görünməzdir. O, harada görünürsə, orada yenə bulud və od sütunu Onu gizlədir. Hətta O, Oğlunda zühur edəndə belə, qul surətində görünür. Bəşəriyyət Onu dərk etmir.

Lakin təkcə Allah gizli deyildir. Şeytan da həmçinin. O, Allah kimi gizli deyildir. Çünki o, maska ilə gizlənilir. Müqəddəs Kitab deyir: “... Şeytan da işıq mələyi cildinə girir” (2Kor.11:14). O, din haqqında danışır. Danışarkən təsdiq edir ki, insanlara həqiqi azadlığı və insan ləyaqətini vermək

istəyir. Lakin o, insanın əlindən hər bir dayağı alandan sonra onu allahsız və düşkün edir, insan dəhşət içində nida edir: “Ay Allah, məni bu işə vadar edən hər şey necə də xoş və necə də yaxşı idi!” Günaha batandan sonra Adəm bağda kolların dalında gizləndi. Bu bir sadələvh iş idi. İndi biz daha yaxşı maskalanmağı öyrənmişik. Tamahkar təsdiq edir ki, o qənaətcildir. Tənbəl deyir: “Mənsəb sahibi olmaq istəmirəm”. Ürəksiz, kobud adam deyir ki, onu düzgün başa düşməzlər. Eyibli adam öz alicənablığı ilə öyünür. Günahkar yalan söyləyir: “Mən düzgün hərəkət edirəm, heç kimdən qorxmuram”. Dünyəvi işlərdə daim qayğı çəkən deyir ki, guya o, sədaqətlidir və etibarlıdır.

Karnavala bir bax! Gör necə bir maskaradır! Birinci dəfə bunları başa düşən adama elə gəlir ki, sadəcə, bu maskalarla və firıldaqçılarla dolu dünyada boğulur.

Həqiqət haradadır? Nur haradadır? Sizə deyim: Allah Kəlamında. Allahın Kəlamı böyük ixtiranı bildirir. Burada Allah da, şeytan da, insan da kəşf olunur. Bu, Allahın Kəlamıdır – onu oxuyan sevinir: “Sənin Kəlamın mənə şüur verir, Sənin nurunda biz işığı görürük!”

Allah Özünü açır

Kimdir Allah? Allah – “ali varlıq”, “tələ”, “məsləhət”, “təbii qüvvə” deyildir. Allah – Atadır. Heç bir adam bunu özü dərk etməyib. Bunu İncil açır, açıqlayır.

Allah – Atadır. Bu sözün mənasını necə izah etmək olar? Biz tək-cə dünyəvi atamızı tanıyıyıq. Amma Allah ilə müqayisədə onlar pis atadırlar.

Bir dəfə həbsdə olarkən birdən mən küçədən acı bir uşaq ağlamasını eşitdim. Mən onu görmürdüm. Mən yalnız onu eşidirdim. Mənə elə gəldi ki, bu, mənim uşaqlarımdan biridir. Daxili sakitliyim pozuldu. Daxilimdə təşviş yarandı. Bu anda başa düşdüm ki, “ata” nə deməkdir: bu, o deməkdir ki, sənin ürəyin uşaqlarına olan məhəbbətlə yanır. Ona görə ki, onları dünyada hər şeydən çox sevirsən.

Allah – Atadır. Biz isə onun övladlarıyıq. Onun pis övladlarıyıq. Ondan qaçan övladıq. Amma Onun övladlarıyıq. İncil necə də gözəl sevinclə dolu bir kəşfdir!

Uşaqlar öz valideynlərindən uzaqlaşmağa bilirlər. Ərlər – bu, xoşagəlməz olsa da – öz arvadlarını buraxırlar. Dost dostu tərk edə bilər. Bəs ata öz körpəsini ata bilərmi?

Müqəddəs Kitab Davudun oğlu Avşalom haqqında sarsıdıcı bir əhvalat

danışır. O, öz atasına qarşı üsyan qaldırdı. Davud qaçmalı olur. Dəhşətli bir mübarizə başlayır. Bu mübarizədə Avşalom həlak olur. Bu qələbə haqda Davud eşidəndə heç də sevinmir. O, acı-acı ağlayır və deyir: “Ey mənim oğlum Avşalom! Kaş sənin əvəzinə mən öləydim!”

Allah – Atadır, tamamilə başqa Atadır və bizim düşündüyümüz kimi deyildir. Bilirsiniz dünya nə üçün belə bədbəxtdir? Çünki o, Atasız yaşamağa çalışır. Qolqotaya bax, yolunu azmış Allah övladı, Xilaskarın üzünə bax! Allahın ürəyinin səndən ötrü necə ağrıdığını sən görəcəksən.

Bu sözləri müqəddəslərlə oxuyan bəxtəvərdir: “Ey Ata ürəyi! Ey nur və həyat! Ey sədaqətli çoban İmmanuel... Mən daha özüm-özümü idarə etmək istəmirəm. Qoy Ata Öz övladlarını Öz yolu ilə aparsın...”

İnsanın ifşa olunması

Bəli, itmiş oğul haqqındakı məsəl məni və səni ifşa edir. “Bir adamın iki oğlu var idi”. Bu iki oğul bütün bəşəriyyəti təsvir edir. Bu iki oğulun birində hər bir şəxs özünü tapa bilər.

Allah – həqiqi Atadır. Bəs biz həqiqi övladlarıq mı? Yox. Oğlanların hər ikisi də pis, qəddar uşaqlardır. Hər ikisinin ataya münasibəti düzgün deyildi. Hər ikisi atada yalnız düşməni və boyunduruğu görürdülər. Biz də beləyik. Allah bizim üçün boyunduruqdur. Bizim üçün dünyanı Onsuz bölüşdürmək daha xoşdur.

Atanın iki oğlu olduğu kimi, dünya da iki növ insanı təqdim edir. Oğulların biri evdən qaçır və atasız yüngül həyat yaşayır. İkincisi evdə qalır. Amma onun üçün ata yox, mükafat vacibdir.

Biz də beləyik! Müqəddəs Kitab bizi belə təqdim etdi. Bütün dünyanın varlığı belədir. Nədir dünya? Allah ailəsinin dəhşətli dağıntısıdır. Hər qəzetdə ailələrin dağılması haqqında xəbər tapmaq olar.

Ola bilər ki, kimsə soruşur: “İncil elə budur? Bu, atanın kədərində övladın mülkünü öz oğluna verməyə məcbur olması, oğulun da dərd, əzab və günah içində həlak olması barədə Allahın dağılmış ailəsi olduğumuzun ağır və dözülməz həqiqətidir?”

Heç də yox! İncil daha çox deyir. O xəbər verir: “Allah bizə agah olub, Ata Öz vahid Oğlunu göndərüb ki, Onun bizə rəhmi gəlsin. İsa da dünya ölmək və dirilmək, Allahın dağılmış ailəsini bərpa etmək üçün gəldi.

Öz inadkarlıq və müqavimətinizi kənara qoyun! Evinizə qayıdın! Oğulla, İsa Məsihə inanın!

Oğula inanan haqda onu demək olar ki, indi o, Allahın ailəsində yad deyildir və kənarında da deyil, ancaq ailənin üzvüdür.

Ona görə imanlı cəmiyyətinin dünyada böyük əhəmiyyəti var, çünki o, Allahın ailəsinin yeni başlanğıcıdır. O, gələcəyə böyük vədlər verir və dərdlilərə sülh axtarmaqda kömək edir.

“Bir nəfərin iki oğlu var idi”. Eh, əgər biz Allahın həqiqi övladları olsaydıq, saleh və şəfa tapmış olardıq; tövbə ilə dolu – amma evə dönmüş olardıq; bir zaman yolunu azmış idiksə – amma indi Çobanımızın və qəlbimizin Hökmdarının yanına dönmüş olardıq!

ATADAN UZAQLAŞMA

«Oğlanlardan kiçiyi atasına dedi: “Ata! Var-dövlətdən payıma düşəni mənə ver”. Atası da varını onların arasında bölüşdürdü. Bir neçə gün sonra kiçik oğul nəyi vardsa, yığıb uzaq bir diyara yollandı. Orada pozğun həyat sürüb var-dövlətini heç-puç etdi».

Luka 15:12-13

Həyatımızda səbəb və nəticə bir-biri ilə o qədər sıx bağlıdır ki, əgər onlardan biri baş verirsə, onda onun ardınca ikincisi də baş verir. Əgər kimsə çimərlikdə nə olursa olsun qaralsın deyə düşünmədən günəş altında uzanırsa, bu vaxt o, sadəcə, dəhşətli yanıq alacaq. Əgər kimsə pulla sərfəli davranmağı bacarmırsa, onda o, ayın sonunda ac qalacaqdır.

Allahın Kəlamının da səbəb və nəticənin qarşılıqlı təsiri haqda danışdığını bilirsiniz? Yeremya peyğəmbərin kitabında (2:19) oxuyuruq: “Görüb bil ki, Allahın Rəbbi atmağın ... pis və acı şeydir”.

Bu sözləri dünyaya aid etmək olar. Onda çox dəhşətli olur. Allah Kəlamını öyrənərkən, bu sözü özümüzə tətbiq etsək, bu, həmişə yaxşı nəticələr verir.

Bizim mətnimiz, əgər Rəbbimiz Allahı tərک ediriksə, nə baş verdiyi haqda üç aktlı bir hadisəni şərh edir?

Birinci akt

“Oğlanlardan kiçiyi atasına dedi: “Ata! Malikanədən mənə düşən hissəni mənə ver”.

Bu, bizə cismani adamın normal vəziyyətini göstərir, o, hələ Allaha inanır və hələ dinə malikdir. Amma o, hələ Allahın İsada olan xilasından, ruhani dirçəlişdən, Allahla olan həyatdan xəbərsizdir. Əminəm ki, sizlərdən çoxu o oğlanda özünü görəcək.

Eyni ilə cismani adamın Allahın yaxınlığında olduğu kimi, oğul hələ öz atasının yanındadır. Müqəddəs Kitab deyir: “O, heç birimizdən uzaq deyil” (Həv.7:27).

Oğul hətta ata ilə danışır da. Lakin bu, necə də yazıq bir duadır! “Ata! Malikanədən mənə düşən hissəni mənə ver”. Biz burada buz kimi soyuqluğu hiss edirik. Dirçəlməmiş adam öz Allahının qarşısında belə durur. Mən itlərini və tutu quşlarını itirərkən kədərlənən adamlar görmüşəm. Lakin onlar Allah xüsusunda bir damcı göz yaşı da tökmürlər. Mən üzləri nur saçan adamlar görmüşəm, çünki onların maaşlarını artırıblar. Lakin Ata Allahın məhəbbəti heç vaxt onların ürəklərini titrətmir.

Dostlar, özünüzü yoxlayın, bəlkə siz də belə soyuqsunuz? O zaman sizin dindarlığınıza baxmayaraq, siz də itmiş oğulsunuz.

O necə dua edir? “Ata, mənə ver...” Bəli, ruhani cəhətdən dirçəlməmiş adam da dua edir. Amma o, necə yazıq dua edir? Bu duada Atanın mərhəməti üçün heç bir təşəkkür yoxdur. Bu dua ürəkdən gələn məhəbbəti bildirmir. Ah yox! “Ata! Mənə ver!” Ata yalnız ondan nəyi isə istəmək üçündür.

Sən Allaha ofisiyanta müraciət etdiyin kimi müraciət edirsən. Düzdür, sən ofisiyanta qarşı laqeydsən. Əsas odur ki, o, sənə yeməyə yaxşı bir şey gətirsin. Sən Allahla da belə davranırsan. Sən Ondan nəyi isə almaq istəyirsən, lakin Onun Özünün sənə həyatına daxil olmasını istəmirsən.

“Mənə ver!” – oğul deyir və bununla da öz ürəyinin qəmli vəziyyətini aşkar edir. Bəli, bizim ürəyimiz belədir, bizə yalnız özümüz vacibik. Ata mənim nəyimə lazımdır, mən payımı almaq istəyirəm. “Ata, mənə ver”.

Bu “mən” öz dediyində durmaq istədikcə, oğula bədbəxtlik gətirir. Buradan da bizim bütün bəlalарımız, narahatlığımız, mübahisələrimiz başlayır. Ah! Ey bizim tərs “mənimiz” Məsihlə çarmıxa çəkildiyi bəxtəvərlik xilas!

“Ata, mənə ver”. Baxın, bu məsəl müəmmalı tarixdir. Yerdəki atamız, yəqin ki, öz oğlunun bu xahişinə etiraz edərdi. Lakin Allah başqadır. O, insanlara imkan verir ki, öz yolları ilə getsinlər. Buna görə də O verir. Bəli, Allah ardı kəsilmədən verir: həyat, sağlamlıq, pul, mülk, yemək, geyim, günəş, yağış. O hətta Öz Oğlunu da verir ki, “bizim bol həyatımız olsun”.

Oğul da alır. Mən heç bir yerdə görmürəm ki, “sağ ol” desin. Bax, biz beləyik.

İkinci akt

“...uzaq bir diyara yollandı”.

Atadan payına düşən hissəni götürən insan daim bu vəziyyətdə qala bilməz. İnsanlar deyirlər: “Din olmalıdır”. Onların nəzərində belədir: insanın arxalana biləcəyi və təsəlli alacağı Allah olsa, pis olmazdı. Lakin Ata tələb edir ki, biz Onun qanunlarını qoruyaq: “Ata və anana hörmət et! Şənbə gününə riayət et! Zina etmə! Oğurluq etmə! Yalan şahidlik etmə!” Bu da oğula əzab verir. Ola bilməz ki, daim danlayan gözləri görəsən, əgər qadağan olan çərçivədən çıxsan belə. Axı vicdanın daim mühakimə etməsini istəmirsən. Bir dəfə birisi deyib: “Mən öz borcumu yerinə yetirirəm” və əgər Allah çox tələb edərsə, deməli, O, xırdaçıdır”. Cismani adam belə deyir, bu halda Allahla yaxın olmaq onu sıxır. Bu vaxt o qərar verir. O saat yox. Əvvəlcə bir az qorxur. Biz oxuyuruq: “Bir neçə gün sonra...”

Öz Allahından üz döndərmə sadə iş deyildir! Sonra isə o, getməyə qərar verir. “... uzaq bir diyara yollandı”. Bəli, Allahsız dünya uzaq və genişdir! Milyonlarla adam orada Allahsız yaşayır, azad və xoşbəxtdirlər. Daha nə lazımdır?

Rəbb İsa bu hekayəni Yəhudeya ölkəsində danışdı. Ona görə də biz bu hadisəyə diqqət verməliyik. İsanın ölkəsində donuzlar natəmiz heyvan sayılır. Uzaq ölkədə, yolunu azmış oğulun olduğu yerdə donuz bəsləyirdilər. Orada təmiz və natəmiz heyvanlar arasında fərq qoyulmurdu. Bu, cavanı özünə cəlb etdi. “Çox gözəl!” – deyə o fikirləşdi. – “Ölkədə qadağan yoxdur!” Orada aldatmaq da olar. Yalançını orada bacarıqlı sayırlar. Orada istədiyini kimi söyüş söymək də olar. Beləliklə, o getdi. Daha doğrusu, aradan çıxdı.

Atadan uzağa. Əksəriyyət adamlar beləcə, Allahdan uzaqlaşırırlar. Bu gündən o cavan oğlanın həyatı qarşısında belə bir söz durur: “Və bil və gör ki, Allahın Rəbbi atmağın pis və acı bir şeydir”.

Üçüncü akt

“Orada pozğun həyat sürüb var-dövlətini heç-puç etdi”.

Doğrudur, o cavan oğlanın həyatının bir hissəsi haqda biz daha da ətraflı öyrənmək istəyirik. Lakin Mükəddəs Kitab belədir. Günah haqqında danışarkən, o, tək-cə bir cümlə işlədir: “Orada səfahətlə yaşayaraq bütün varını puç etdi”. Mükəddəs Kitabın bizə Allahsız həyatı danışması lazım deyil. Biz onu özümüz bilirik.

Beləliklə, cavan oğlan elə bildi ki, beləcə əbədi yaşayacaq. Lakin belə davam edə bilməz. Bizimlə də belə olmayacaq. “İnsanlar bir dəfə ölüb, ondan sonra mühakimə olunsunlar” (İbr. 9:27).

Yolunu azmış oğulu qoyub, bir daha ataya dönək. Ata nə etdi? O, oğul gedən saatdan gözləməyə başladı ki, itmiş oğlum nə vaxt qayıdacaq. Allah Öz Kəlamında belə deyir: “Dikbaş xalqa günboyu əllərimi uzadıb durdum” (Yeş. 65:2). Ata evin damında durub oğulu gözləyir. O, əlini gözünün üstünə qoyub uzaqlara baxır. O, məhəbbətlə doludur, darıxır, gözləyir. Allahın da səni belə gözlədiyini bilirsən?

O daha çox işlər edir: “Zira Allah dünyanı elə sevdi ki, Öz Vahid Oğlunu ona verdi, bunu ona görə etdi ki, Ona iman edən hər kəs ölməsin, amma əbədi həyata malik olsun” (Yəh. 3:16). Bürnandin bu mövzuya aid gözəl rəsm əsəri var.

ALLAHDAN UZAQDAKI HƏYAT

“Oğlan hər şeyini xərclədikdən sonra o ölkədə böyük bir aclıq oldu. O korluq çəkməyə başladı. Buna görə də oğlan gedib o ölkənin sakinlərindən birinin yanında iş tapdı. Bu adam onu öz otlaqlarına donuz otarmağa göndərdi. Oğlan donuzların yediği keçibuynuzu qabıqları ilə qarnını doydurmağa şad olardı. Amma heç kim ona bir şey vermirdi” (Luka 15:14-16)

Adamlarla söhbətlərimdə qəlbin xilas olması haqqında mən tez-tez günahların dəhşətli səhvləri ilə üzləşirdim. Ruhani cəhətdən dirçəlməmiş adam deyir: “Mən də Allaha inanıram”. Eh, əziz dostlarım, əgər bütün iş bundan ibarət olsaydı! Əgər kimsə bu adam kimi köçmək və həyatını onun kimi qurmaq istəyirsə, mən ona demək istəyirəm: Yolunu azmış oğul da ataya inanırdı. O, bir saniyə belə, şübhə etmirdi ki, haradasa uzaqlarda ata var. Lakin onun bədbəxtlikləri onda idi ki, o, atadan çox uzaqda idi.

Bizimlə də belədir. Allahın mövcudluğuna inanıb inanmamaq heç də problemi həll etmir.

Qarşımızda başqa sual durur: Allahla aramızda sülh varmı? Allahla və Onun Müqəddəs Ruhu ilə yaşayırdıq mı?

Bizim mətn bizə oğulun Allahdan uzaqdakı həyatını göstərir. Daha doğrusu, mətnimiz bizə göstərir ki, Allahdan uzaqlaşanda həyat bizi ha-

raya aparır. Bu haqda başlanğıcda deyilir: “Uzaq bir məmləkətə getdi və orada səfahətlə yaşayaraq bütün varını puç etdi”. Orada həyat bulaq kimi qaynayırdı. Dünyanın üç hökmdarı oranı idarə edirdi: şəhvətli gözlər, bədən ehtirasları və lovğalığı.

Lakin bu, çox çəkmədi. Əslində Allahdan uzaq həyatın nə demək olduğu sonra aydın oldu. Allahdan uzaq həyatın həm də şən və sevindirici tərəfləri var.

Aclıq həyatı

“Oğlan hər şeyini xərclədikdən sonra o ölkədə böyük bir aclıq oldu. O korluq çəkməyə başladı”. Bir az aşağıda oxuyuruq: “Oğlan donuzların yediği keçibuynuzu qabıqları ilə qarnını doydurmağa şad olardı. Amma heç kim ona bir şey vermirdi”.

Mən bir ailə haqda danışmaq istəyirəm. İtmiş oğulun başına gələn əhvalatı onlar da yaşamışdılar. Onlar çox gözəl yaşayırdılar. Bir gün İsanın sədaqətli şagirdi onlara dedi ki, onlar İsanı öz ürəklərinə və evlərinə qəbul etməlidirlər, amma onlar təkəbbürlə güldülər. “Biz belə də keçinərik. Biz savadlı adamlarıq”.

Bir neçə ildən sonra onların oğlu və qızı mübahisə edib evi tərk etdilər. Ana xəstə idi, ölüm ayağında əzab çəkirdi. Onlar qızı yanlarına çağırıdılar, qız isə heç vaxt evdə olmurdu, həmişə əyləncə axtarırdı. Ata özünü itirmiş halda kabinetində oturub firmasını qarşdakı iflasdan qurtarmağa çalışırdı. “İndi öz savadınızda təsəlli, güc və ümid axtarın” – deyər şeytan gülümsədi. “Onlar ehtiyac duymağa başladılar”.

Lakin insanı sıxan həmişə maddi ehtiyac deyil. Ac ürəyi ilə əncir ağacının başında oturan Zəkəriyyəni xatırlayın. Onun pulu və mülkü var idi. Lakin onun kəsib qəlbi inildəyirdi.

Məşhur Roma natiqi Siseron demişdir: “Mən hər şeyi yoxladım, ancaq mənə rahatlıq verən heç nəyi tapmadım”.

Bəs, xəstəlik çağında bu ehtiyac necə üzə çıxır? De görüm, sən ölərkən, sənə kim təsəlli verəcək? Keçmiş həzlər? Onlar səni yalnız mühakimə edəcək. Sənin pulların? Sən onları qoyub gedəcəksən. Onlar səni göyə apara bilməyəcək. İngiltərənin allahsız kralı VIII Henrix ölümündən əvvəl axırıncı şərab kasasını içib dedi: “Bax belə, cənablar, indi hər şey qurtardı: krallıq, qəlb, bədən və həyat”.

Yolunu azmış oğul haqda deyilir: “O korluq çəkməyə başladı”. Məgər bu qorxulu idi? Məgər o, varlı, böyük ölkədə yaşamırdı? O, ətrafına

nəzər saldı və birdən bu ölkəni başqa cür gördü. Sən demə, burada aclıq imiş.

Bəli, bu baş verir. Can yalnız Allahın Kəlamı və canın Xilaskarı ilə yaşayır. Ehtiyac qəlbinə toxunanda dünyanın da aclıq çəkdiyini görürsən! Ətrafda ölən, aclıq çəkən canlar var! “Mən həyat çörəyiyəm”. Lakin bu çörəyi dünya rədd etdi. İndi ruhani aclığın başlaması qərribə deyildi. “... o ölkədə böyük bir aclıq oldu”. Bu aclıq başladı. Biz bu haqda Amos peyğəmbərin Kitabı 8:11-13-də oxuyuruq: «Xudavənd Rəbb bəyan edir: “Budur, elə günlər gələcək ki, ölkəyə qıtlıq göndərəcəyəm. Bu günlərdə çörək və suyun qıtlığı deyil, Rəbbin sözlərinin qıtlığı olacaq. İnsanlar Rəbbin sözünü axtaracaq. Dənizdən-dənizə, şimaldan şərqə qədər sürətlə gəzib-dolaşacaqlar, lakin onu tapmayacaqlar. Həmin gün gözəl qızlar, igid oğlanlar susuzluqdan qəşş edəcəklər”».

Zavallı dünya Allah övladlarına necə də xoşdur! “Saleh yeyib doyar” (Sül.13:25). İsa onların həyat çörəyidir. Onlar sevinirlər: “Rəbb qalam, sipərimdir! Qəlbim Ona güvənəndə köməyimə çatır. Sevincdən qəlbim cuşa gəlir, ilahilərimlə Ona şükür edirəm” (Zəb.28:7).

Alçaldıcı həyat

“...oğlan gedib o ölkənin sakinlərindən birinin yanında iş tapdı. Bu adam onu öz otlaqlarına donuz otarmağa göndərdi”. Bu, ərköyün bir cavan oğlan üçün şirin yol deyildi. Lakin belə olur: kim ata məhəbbətini rədd edirsə, o, insanlara xidmət edərək, onların laqeydliyini anlayacaq.

“Bu adam onu öz otlaqlarına donuz otarmağa göndərdi”. Orada uzun bir söhbət və xahiş lazım deyildi. Orada möhkəm ehtiyac var idi. Bəli, dünya onun dostu idi. Bu dost naminə atasını və Allahını tərək etdi. İndi isə dünya onunla istədiyi kimi rəftar edirdi. “Sən də görüb bil ki, Allahın Rəbbi atmağın, Məndən qorxmamağın pis və acı şeydir” (Yer.2:19).

Allahdan uzaq olan ölkənin “sakin” haqqında bir neçə söz demək lazımdır. Məşhur vaiz Teremin onun haqqında belə demişdi: “Kimdir bu sakin; bu şəxsiyyətdir, bu şəxsiyyət haqda Məsih bizə bildirmir; bu insan əldən düşmüş ölkədə, aclıq ölkəsində yaşayır; bu cənab Allaha xidmət etmək istəməyənləri özünə qulluğa götürür. Onun adını çəkməyəcəyik. Ancaq qərar verək ki, günaha batmayaq və o “sakin” günah vasitəsilə bizə ağalılıq etməsin”.

“Bu adam onu öz otlaqlarına donuz otarmağa göndərdi”. İsanın bu məsəli danışdığı ölkədə donuzlar natəmiz heyvan sayılırdı. İşarəni hamı

başə düşürdü: indi oğul tamamilə natəmiz dünyaya keçdi. İndi o, ona xidmət etməlidir.

Günahla belə olur. Əvvəlcə biz onunla oynayırıq. Sonra o, bizə ağılıq edir və bizi alçaldır. Əvvəlcə biz istəyirik, sonra isə borclu qalırıq. Şeytan əvvəlcə hamıya azadlıq vəd edir, sonra zəncirlərlə bağlayır. İtmiş oğulun öz alçaldılmasına görə dişlərini qıcırdatmasının nə faydası var! O, natəmiz dünyada yaşmalıdır.

D.Hamberq demişdi: “Nəinki cəhənnəm kədərli, ona gedən yol da kədərli”. Ata evində nə qədər insan xoşbəxt yaşaya bilərdi və onlar bir dəfə Allahla olan sülhü hiss edirlər. İndi onlar dəhşətli həyat yaşayırlar və bu həyat onlar üçün yer üzündə cəhənnəmə çevrilmişdir. Başqa nikah, başqa ailə həyatı və işdə başqa əzablar, cəhənnəmin insan həyatına təsir etdiyini hiss etdirir”.

Allahsız həyat – bu, alçaldıcıdır. Əksinə: Allah ilə olan həyat bəxtəvərlik həyatıdır – bu, yüksəldilmiş və azad həyatdır. Xannanın tərif Məzmununda belə deyilir: “O, yoxsulları toz-torpağın içindən götürür, fəqirləri küllükdən çıxarır. Onları hökmdarların yanında əyləşdirir, onlara irs olaraq şərəf taxtını verir. Çünki Rəbb yerin təməlini qoydu, onun üzərində dünyanı qurdu” (1Şam.2:8).

Tənhalıqdakı həyat

Burada gözəl bir söz yazılıb, “heç kim”. “Amma heç kim ona bir şey vermirdi”. Eh, cavan oğlan! Sənin əvvəlki dostların haradadır? İndi sənin heç bir dostun yoxdur? Görürsənmi? Sənə xeyirxahlıq edən adamı sən tərkdin. Görürsənmi, sənin dostların səninlə heç də maraqlanmırlar. Onlar yalnız səndən istifadə edirdilər. Sən onları maraqlandırmırsan. İndi sən tamamilə təksən, yalqızsan.

İtmiş oğul haqda Dyurerin mis üzərində qravürünü görmüsünüzmü? Orada böyük malikanə və geniş çöllər təsvir olunub. Amma ətrafda heç kim yoxdur. Təkcə itmiş oğul xortuldaşan donuzların arasında diz çökərək dəhşət içərisində əllərinə əziyyət verir.

Tamamilə tək! Allahsız həyat insanı tənha edir. Bu, həqiqətən də, belədir. Yəhudanın tənhalıq sonluğunu xatırlayın!

Ata evində isə həyat tamam başqa cürdür! Dostlar, vaxt var idi ki, mən günlərlə heç bir nəfəri də görmürdüm. Lakin mən əmin oldum: İsa Öz Sözüünü yerinə yetirəndir: “... Mən dövrün sonuna qədər hər gün sizinləyəm” (Mat.28:20). Mən də Müqəddəs Ruhda təntənəli imanlılar cəmiyyəti

yəti ilə mübarizə aparan imanlılar cəmiyyətinin qardaş və bacıları ilə təması yaşadım. “Ah, mən səni çox sevirəm, Rəbbim! Sənin övladlarını, Səni sevənləri, Səni axtaranları sevirəm”.

OYANIŞ

Birinci hissə

«Onda oğlan ağı başına gələndə dedi: “Atamın nə qədər muzdlu işçisi var, hamısının da doyunca yeməyə çörəyi var. Mənsə burada acından ölürəm!» Luka 15:17

Almanların uşaq şeiri var: “Mənim gücüm azdır, mən balaca uşağam. İstərdim mən xilas olum, bilmirəm bunu necə edim”.

Fikirləşirəm ki, insanların çoxu bu vəziyyətdədir. Onlar xilas olmaq, Allahla sülhü əldə etmək və göylərə düşmək istəyirlər, amma bunu necə etməyi bilmirlər.

Mənim atam ölüm ayağında çox sakit vəziyyətdə dedi: “Mən xilas olmuşam və bilirəm ki, Allahla yaşayacağam”. Necə istərdim ki, hamımız belə deyə bilək! Bu istiqamətdə birinci addım oyanışdır.

Öz yazıq vəziyyətini anlamağa başlayırsan

İtmiş oğul belə deyir: “Mənsə burada acından ölürəm!” İnsan hələ yaşadığı zaman necə də yazıqdır. Həyatda acınacaqlı vəziyyətdədir, ələlxüsus ölümdən sonra ən əsası Allah məhkəməsinin qarşısında yazıq olur. Hər tərəfdən eşidilir: “Mən ölürəm”.

Necə oldu ki, itmiş oğul bu vəziyyətə gəlib çatdı? Axı onun həyatı bir şeyə yönəlmişdi: “Mən öz istəklərimi yerinə yetirmək istəyirəm”. Əvvəlcə bu arzu dünyanı görmək idi. “... uzaq bir diyara yollandı” (Luka 15:13). Sonra alçaldıcı ehtiraslar başladı. Səfahətlə yaşayaraq bütün varını puç etdi. “Oğlan donuzların yediyi keçibuynuzu qabıqları ilə qarnını doyurmağa şad olardı”.

Arzular, arzular! Bəs onun sonu: “Mən acından ölürəm”. Budur Allahla olan həyatı tanımayan cismani adamın təsviri.

Yunanların ölümlər aləmi haqqında qəribə təsəvvürləri var. Amma bu

təsəvvürdə bir az həqiqət var. Məsələn, onlar Danaidlər haqqında belə danışırdılar. Onlar cəhənnəmdə boş çəlləyi doldurmalı idilər. Lakin çəllək dibsiz idi. Ondan hər şey axıb gedirdi. Onlar isə hey işləyib əzab çəkirdilər, lakin onların səyləri boşa çıxırdı.

Öz arzularını yerinə yetirməyə çalışan insan da belədir: o, yorulmadan, əbədi həlaka qədər bunları etməyə çalışır.

Yəni bu əzablara son qoya biləcək kimsə yoxdurmu? Var. Müqəddəs Ruh bunu edə bilər. O, insanları elə bir vəziyyətə gətirə bilər ki, onlar öz faydasız işlərindən əl çəkərlər. Bu, oyanışdır. Onda oyanır, özünə gəlirsən. Oyanan zaman özünün acınacaqlı, yazıq vəziyyətini görür. “Mənsə burada acından ölürəm!”

Ata üçün darıxmağa başlayırsan

İnsanın nə vaxtsa özünün İsansız yazıq olduğunu anlaması çox gözəldir. Lakin bu, oyanış üçün azdır.

İnsanların çoxu öz yazıq vəziyyətini anlayırlar, amma buna baxmayaraq, irəliləməyiblər və davam edirlər. Allahsız filosof Volteri yada salaçağam. Dahi Fridrix tez-tez onunla təmasda olardı. Volter deyirdi: “Mən istərdim ki, heç vaxt anadan olmayım”. Göte isə hər şeyə: var-dövlətə, şərəfə, şöhrətə malik olsa da Ekermana deyirdi: “Mənim həyatım əmək və çalışmaqdan ibarətdir. Deyə bilərəm ki, 75 illik həyatım ərzində mənim dörd həftə gerçək ləzzətim olmayıb. Yenidən və yenidən qaldırmaq lazım gələn daş daim diyirlənir”. Bu, itmiş oğulun dediyinə bənzəyirdi: “Mənsə burada acından ölürəm!” Amma buna baxmayaraq, adamlar irəli getmirdilər. Nə üçün? Ona görə ki, özlərinə belə bir sualı vermirdilər: “Mən nə üçün belə bədbəxtəm?”

Ah, narahat, sülhədən məhrum olmuş insan ürəyi! Nə vaxtsa sən özündən soruşmusanmı: “Nə üçün mən belə bədbəxtəm?” İtmiş oğul cavabı bilirdi: “Çünki atamdan çox uzaqdayam”. O dedi: “Atamın nə qədər mızdlu işçisi var, hamısının da doyunca yeməyə çörəyi var. Mənsə burada acından ölürəm!” Əsl oyanma – bu, insanın öz Xilaskarı üçün darıxmağa başladığı vaxt olur.

Siz nə vaxtsa, kimin üçünsə darıxmısınızmi? Fikirləşirəm ki, çətin zamanımızda insanlar demək olar ki, bu hisslərlə tanış deyildilər. Mən balaca olanda dostumun valideynləri məni şəhərkənarı evlərinə tətili keçirməyə dəvət etmişdilər. Mən böyük sevinclə onlarla getdim. Orada olarkən ev üçün darıxmağa başladım. Onlar nə qədər çalışırdılar ki, məni sevindir-

sinlər və əyləndirsinlər, lakin heç nə kömək etmədi.

Bir dəfə ibadətə gedərkən yolda poçtalyon mənə məktub verdi. Məktub balaca bacımdan idi. O hələ yazmağı lazımınca bilmirdi və iki sətir “i” və “e” hərfləri yazmışdı. Lakin bu binəva məktubcığaz məni sarsıtdı. Mən ibadətdə oturub acı-acı ağladım.

Oyanmış ürək də belədir. Ola bilər, əvvəllər insan məsihçilik haqqında çox diskussiyalar aparmış və çox ağıllı şeylər söyləmişdir, lakin ürəyi əvvəlki kimi soyuq qalmışdır. Amma ürək oyanmışsa, onda bir şeyi bilirsən: “Maral axar sulara həsrət qalan kimi, ey Allah, könlüm Sənin həsrətini çəkir!” (Zəb.42:1) Onda mehriban Çobanın hər çağırışı, hər bir hərəkəti ürəyi həyəcanlandırır, ürəyə təsir edir.

Əgər ürək İsa üçün darıxırsa, o zaman dünya çalışır ki, onu uzaqlaşdırsın və təsəlli versin. Əgər dünya bunu edərsə, başımıza dərd olar.

İsa üçün darıxmaq bəxtəvərlikdir! Bu cür oyanmanı yaşayan bəxtəvərdir! O, düzgün yoldadır. Kimin ürəyi İsa üçün darıxırsa, orada həyat başlayır. Belə darıxan ürək ümid verir.

Öz qəddar düşməni taniyacaqsan

Oyanmanı yaşayandan sonra itmiş oğul dəhşətli bir kəşf etdi. O gördü ki, bu vaxta qədər özünün qəddar düşməni ilə yaşayıb. Bu düşmən onun özüdür.

Bu vaxta qədər o, cürbəcür insanları özünün düşməni hesab edirdi: atasını, etibarsız dostlarını, qəddar donuz fermerini. O, özünün oyanmamış vəziyyətində dünyanın adamları kimi hərəkət edirdi. O, hamıya hücum edirdi. İndi isə hər şey başqa cür idi. İndi öz sinəsinə döyürdü. İndi onun işi özü ilə idi. İndi bütün bunların bir mənəbəyinin olduğunu, tövbə etməyən ürəyi görürdü. O, sinəsinə vururdu. Bu güclü zərbə idi. O, özünün “mən”indən ayrıldı.

Əziz dostlar, biz özümüzə necə münasibət bəsləyirik? Hələ də özümüzə bəraət veririk, özümüzü əzizləyirik, sevirik – bizə kömək etmək mümkün deyil. Oyanmış öz sinəsinə vurur. O dərk edir ki, özünü İsa Məsihlə ölməyə vermək, Onunla yeni həyatda yaşamaq deməkdir.

OYANIŞ

İkinci hissə

Ağlı başına gələndə...

Luka 15:17

Axırıncı dünya müharibəsi zamanı qaranlıq gecə idi. Ətrafda hər şey yuxuya qərq olmuşdu. Birdən uzaqda top səsi, gurultu eşidildi. Bəziləri buna baxmayaraq, yatmağa davam edirdi. Lakin adamların çoxu oyanmışdı. Bu cür oyanmanın xoşa gəlməyən olmasına baxmayaraq, çoxlarının həyatını xilas etdi.

Ruhani həyatda da oyanma var. Müqəddəs Kitab oyanmamış adamın həyatını yuxu ilə, hətta ölümlə müqayisə edir. Bədənə görə yaşayan adam Allah üçün ölüdür. O, günahlarında ölüdür və haqlı olmasına əmindir. Əgər biz əbədi oyanmasaq, onda ölü qalacağıq.

Lakin Allaha şükür olsun ki, hələ Allah Kəlamının səsi eşidilir. Çoxları Onun səsini batırmaq istəyir, çünki onlara yatmağa mane olur. Əgər bizim yuxumuz pozularsa, əgər oyanırıqsa, bəxtəvərik! Hətta əgər bu, ağır olsa da, əbədi həyata aparır. Amma bizim mətn belə oyanmanı təsvir edir.

Onun “ağlı başına” gəldi

“Ağlı başına gəldi”. Burada sizin diqqətinizi bu üç sözə yönəldim: “ağlı başına gəldi”.

İnsan hər şeyə gəlir, təkcə özünə gəlmir. Özündən başqa hər şeyə vaxt tapır. Təhsil almaq üçün sənin vaxtın var, cürbəcür əyləncələr, boş-boş danışıqlar üçün, kinoteatr üçün, bəs nə vaxt özün üçün vaxtın olacaq? “Ey, – sən deyə bilərsən, – mənim özüm üçün vaxtım var”. Düzdür, sənin özün üçün vaxtın var. Bəs sən onda nə edirsən? Nə ilə əylənməyi axtarırsan?

D.Xamberq bu mətnin izahında deyir: «Fikirləş, “əylənmək” və yaxud səpələnmək nə deməkdir? Buğdanı havada necə səpirlərsə, elə də insanlar səpələnirlər, çalışırlar. O zaman özü haqda fikirləşməyə vaxt qalmır. Bəzi adamlar elə gözəl səpələnilər ki, hətta toplanmağa vaxtları olmur. Sonra görürsən ki, onlar necə toplanmaq istəyirlər, lakin bacarmırlar. Onların hər şeyi dağılır. Qoy heç kim fikirləşməsin ki, o, sonra tövbə edə biləcək».

İnsan da cürbəcür yerlərdə olur, çox şeylər görür, çox şeyi dərk edir. Təkcə onun heç vaxt “ağlı başına” gəlmir.

Əgər bu baş verirsə, çox gözəl! İtmiş oğulda da bu baş verdi! Onun

ağlı başına gəldi. O, öz evinə gəldi. Qərib ölkədə isə hədsiz kasıbçılıq idi. “Mənsə burada acından ölürəm!” Ora günahın xarabalıqları idi.

Əziz dinləyicilər! Siz nə vaxt özünüzə gələcəksiniz? Sizin çox şeylər üçün vaxtınız var. Siz nə vaxt daxili yoxlamanı aparacaqsınız? Nəticəsi fəvqəltəbii olacaq. Buna görə də bunu yubatmayın! Siz nə vaxt özünüzə qayğı xüsusunda vaxt ayıracaqsınız? Yemək və geyim haqda yox, canınızın xilas haqda, Allahla sülh və öləndən sonra başınıza nə gələcəyi haqda düşünün. Tersteqen deyir: “Lazımsız at, lazımlını et!”

Ağlı başına gəldi

“Ağlı başına” ifadəsini qeyd edib, mən bu cümləni bütövlükdə təhlil etmək istəyirəm. “... ağlı başına gələndə...” Yəqin ki, biz şirin yuxuda yatana oyatmaq cəhdi etmişik. O zaman bilirik ki, “ağlı başına gəldi” nə deməkdir. Adamların əksəriyyəti yatır. Onların həyatı dolaşlıq pozğun yuxuya bənzəyir. Musa peyğəmbər bu haqda belə deyir: “İnsanları silirsən, çəkilirlər, elə bil ki yuxudurlar” (Zəb.90) Köhnə bir əsgər mahnısında belə sözlər var: “Həyat sadəcə bir yuxudur”.

İtmiş oğlu ehtiyac oyatdı. Bəzi insanları bədbəxtliklər oyadır. O zaman itmiş qoyunlar geriyə, Məsihin sürüsünə qayıdır. Əgər belə olursa, ehtiyac öz məqsədinə nail olur.

Amma Allahın insanları oyatmaq üçün başqa vasitələri də var. Başlıcası odur ki, insan oyansın.

Bu yaxınlarda mən çox içən bir adam haqda oxudum. O, sərxoş olan vaxt öz dostu ilə mübahisə etmiş və onu öldürmüşdü. Bu vaxt “onun ağlı başına gəldi”.

Ruhani cəhətdən dirçəlməmiş adam həmişə sərxoş kimi yaşayır. Ona belə lazımdır, başqa cür dözə bilməz. Onun sərxoş olmaq üçün çoxlu vasitələri var. Bir dəfə mən Paolo Şvarts adlı bir adamın tərcümeyi-halını oxudum. Fransızlar onu Kayenneyə ömürlük olaraq sürgünə məhkum etdilər. O danışırdı: “Biz Marseldə düşərgədə idik. Sonra gördük ki, oraya ölüm gəmişi gəldi və o, bizi İblis adalarına aparmalı idi. Bu zaman hamını vahimə bürüdü. Hamı olanını satıb, araq alırdı. Sonra isə hamı kütləvi sərxoşluq dənizində “boğuldu”.

Dünya da cəhənnəmə düşməzdən əvvəl bu cür edir.

(Onun sərxoş olmaq üçün çoxlu vasitələri var. Kimi spirtli içki ilə, kimi ehtirasla, üçüncüsü pulla, dördüncüsü hakimiyyətlə, beşincisi siyasətlə, altıncısı daimi qayğı ilə sərxoş olur).

“... ağılı başına gəldikdə...” O zaman onun ruhani gözləri açıldı və əlləri ilə başını tutub qışqırdı: “Mən ölmək istəmirəm! Mən evə atamın yanına getmək istəyirəm!”

Məsihiçilər oyanmış insanlardır və buna görə də ayıq adamlardır. Dünyadakı sərxoş adamlar bizə hirslənirlər, çünki biz belə ayıqyıq. Burada heç nə etmək olmaz. İncil bizi on dəfə ayıq olmağa çağırır. Həvari Paul belə söyləyir: “Ayıq və sayıq olmalıyıq”. Peter çağırır: “Buna görə ağılnızı topla-yıb ayıq durun. Ümidinizi bütünlüklə İsa Məsihin zühurunda sizə veriləcək lütfə bağlayın” (1Pet.1:13). Və başqa yerdə: “... dua etmək üçün ayıq durun” (1Pet.4:7).

O, öz sinəsinə vurur

Lüter belə tərcümə etmişdi. Bu, çox incə və dərin məna kəsb edir və biz buna bir neçə dəqiqə də həsr edək.

Cismani adam çəkişmə içindədir. O, zərbələr endirir, amma özünə yox, başqalarına. İnsanlardan, şəraitdən şikayət edərək, Allahın əksinə çıxış edir. Xilas olma saati! İtmiş oğul dostlarını, atasını, donuzların qəddar sahibini yox, özünü ittiham edir.

“Öz sinəsinə vurur”. Ümumiyyətlə, biz özümüzə qarşı çox incə davranırıq. Bizim özümüzə yazığımız gəlir və həm də özümüzə bəraət qazandırırıq. İtmiş oğul belə etmədi. O, öz sinəsinə vurur. Bu, elə zərbə idi ki, tamamilə yüngül ağılı və bütövlükdə əvvəlki adamı sındırdı. İndi o qərara gəldi: “Durub atamın yanına gedəcəyəm”. Bu zərbəni vurmasaydı, o məhv olardı. Şeytan da elə bizi tamamilə məhv etmək istəyir. O, Yəhuda özünə qəsd etdiyi kimi, biz də özümüzə qəsd edək deyərək bizi məyusluğa salmaq istəyir.

VACİB QƏRAR

Durub atamın yanına gedəcəyəm...

Luka 15:18

Miladın 60-cı ili idi. Qeysəriyyədə böyük məhkəmə salonunda zabitlər və adlı-sanlı vətəndaşlar toplaşmışdılar. Böyük təmtəraqla Roma valisi Fest və onun qonaqları padşah Aqrippa və şahzadə Berniki daxil oldular. Diqqət mərkəzində bu adlı-sanlı adamlar deyildilər. Bütün diqqət həbsdən gətirilən sadə bir adama yönəlmişdi. Bu adam Həvari Paul idi.

Aqrippa Paula dedi: “Özünü müdafiə edə bilərsən”. Bu vaxt Paul əlini uzadaraq danışmağa başladı. O elə danışırdı ki, elə bil Müqəddəs Ruhun Özü danışırdı. Onun sözləri çox sanballı, güclü və odla dolu idi. Hamı məəttəl qalmışdı. Təsirlənmiş Aqrippa dedi: “Bu az müddətdə məni də inandıraraq məsihçi edəcəksən?” (Həv.26:28).

Ümumiyyətlə, “bir az” sözü çox dəhşətlidir. Mən bir az müddətdə Allahla bir ittifaqa girmişdim. Mən bir az müddət xilas ola bilərdim.

Burada bunun kimi şeylər çoxdur və bunlar haqqında danışmaq lazımdır: “Bu az müddətə ruhani cəhətdən dirçələ bilərdi”. Lakin bu az müddət mane olur.

İtmiş oğulda isə başqa cür idi. Onda belə bir az müddət yox idi. Onun bədbəxt həyatı qaydasına düşürdü. Nə üçün? Ona görə ki, o, lazımı vaxtda düzgün qərar verdi. “Durub atamın yanına gedəcəyəm...”

Lazımlı qərar

Bir dəfə mən uşaqlarla birlikdə velosipedlə Ziqenden Xayqerə getmək istəyirdim. Bu şəhər Ziqəndən 25 km aralıda idi. Artıq Ziqenin yaxınlığında mən yolu itirdim və heç cür düzgün yolu tapa bilmirdim. Bu, ona görə baş verdi ki, yolda aydın işarələr çox pis seçilirdi.

Əbədi həyata gedən yolda bunu heç kimə arzulamazdım. Oraya gedən yol Müqəddəs Kitabda aydın yazılıb. Kim günah içində məhv olsa, boynuna almalıdır: “Bu, mənim günahımdır”.

Xüsusən burada itmiş oğul haqqındakı məsəl daha vacibdir. Biz artıq eşitmişik: həyata atılan birinci addım oyanışdır. “O, öz sinəsinə vurdu”. Oyanarkən özünün yazıq vəziyyətini anlayaraq ata üçün darıxmağa başlayırsan.

Əgər itmiş oğul bunda dayanmış olsaydı, o, heç vaxt donuzlardan uzaqlaşa bilməzdi. O, tezliklə ikinci addımı atdı. Qərar verdi: “Durub atamın yanına gedəcəyəm”. İnsanların Allahın Kəlamı ilə necə oyanmasını görəndə mən çox sevinirəm. Bəs nə üçün az bir qismi durub Öz Xilaskarının yanına gedir? Sizlər də o adamlar kimi gecəyarısı həyəcan signalından oyanıb yarıyuxulu halda fikirləşirsiniz: “Durum, yoxsa durmayım?”

Bəli, əgər sənə dəyişmək lazım olduğunu görürsənsə, sən durmalısan. Əgər səni mərhəmətli Çoban çağırırsa və Müqəddəs Ruh xəbərdarlıq edirsə, durmalısan. Bəziləri düşünür ki, hər şey öz-özünə düzəlir. Sadəcə axına görə üzmək lazımdır. Axın isə bizi birtəhər məqsədə çatdırır.

Amma bunun üçün qəti qərar vermək lazımdır. Bunu bir misalda izah edirəm. Müqəddəs Kitab insanları tez-tez dənizlə müqayisə edir. Dənizdə axın var. İnsan dənizində də böyük güclü axın var: Allahdan uzaqlaşmaq! Günaha batandan sonra Adəm Allahdan gizləndi. Qabil Allahın üzündən qaçdı. Amma 2-ci Məzmurda yazılıb: «Dünya şahları yığışır, hökmdarlar Rəbbə və Onun məsh etdiyinə qarşı birləşir. Deyirlər: “Gəlin onların buxovlarını qoparaq, üstümüzdəki zəncirlərini ataq”» (Zəb.2:2,3). Bəli, hətta axırda belə insanlar Allaha dönməyəcək, lakin: “O zaman dağlara ‹Üstümüzə yıxılın!›, təpələrə ‹Bizi örtün!› deməyə başlayacaqlar”. Beləliklə, dünyadakı axın Allahdan uzaqlaşdırır. Kim bu axına düşərsə, o, məhv olacaq. Axının əksinə üzmək üçün qərar qəbul etmək vacibdir. Qərar vermək lazımdır: “Durub atamın yanına gedəcəyəm”.

Çətin qərar

Bir missioner cəmiyyətinin müfəttişi Hoffmann Yeni Qvineyada vəftizin necə keçirildiyi haqda bizə danışdı. Vəftiz olmaq istəyən yerli əhali böyük tonqal qalayıb ona yaxınlaşır və üzərlərində olan bütün cadugərlik əşyalarını və bütllərini oda atırdılar. Bir dəfə bir vəftiz bayramında bir qadın yavaş-yavaş və qərarsız tonqala yaxınlaşdı. Onun əlində bütllər var idi. O, valideynlərinin evində bu bütllərlə böyümüşdü. Onun ürəyi tez-tez onlara arxalanırdı. İndi o, əlində bütllər tonqalın yanında dayanmışdı. Onun üzündə dəhşətli daxili mübarizə əks olunurdu. O, qəfildən bütlləri oda atdı və huşunu itirib yıxıldı.

İtmiş oğul huşunu itirmədi, lakin o da bu hadisəni yaşadı.

Onun evdən necə getdiyini fikirləşin! İndi isə onun geriyə qayıdışıdır: “Durub atamın yanına gedəcəyəm”. Bu, o demək idi ki, tonqal yandırılıb ora məni yoldan çıxaran dünyaya olan məhəbbətimi, məni evdən aparan bütün ümidimi; məğrurluğumu, bəli, bütün keçmişimi oraya atacağam, bütün sürüşkən planlarımı, bütün vəhşi ehtiraslarımı, bütün dostlarla əlaqəni oda atacağam və onlara son qoyacağam! Sonra isə atamın mərhəmətinə təslim olacağam.

O qərar verdi: “Durub atamın yanına gedəcəyəm”.

Beləliklə, Allaha dönmək asan qərar deyil, çətin qərardır. Bu, yüngül xasiyyət insanlar üçün deyil. Sadəcə dindar olmaq istəyən adamlar üçün deyil. Bu qərarı ciddiyyə almaq lazımdır.

Buna baxmayaraq, bu çətin qərarı verməyinizi məsləhət görürəm. Bir mahnıda ədalətli olaraq belə deyilir:

Kim istəmirsə Rəbbə dönsün,
O, yazıq həyat yaşayır.
Nə olursa olsun, qərara gəl,
Yoxsa rahatlığı heç vaxt tapmazsan.

Xilasedici qərar

“Durub atamın yanına gedəcəyəm”. Bu cümlədə bir söz var, bu, “ata” sözüdür. İtmiş oğul hansısa bir qəddar hökmdarın evinə yox, öz evinə getmək istəyir, orada aclıq və təhqir yoxdur, orada ata ürəyi məhəbbətlə döyünür və ora onun üçün doğmadır.

Sizin də bu qərarı vermənizi xahiş edərkən, mən sizi hər hansı təşkilata göndərmək və ya mənim nöqtəyi-nəzərimi qəbul etdirmək, ya da sizə mənəvi təlim calamaq istəmirəm. Əsla yox! Bizim məsələdə Ataata Rəbb İsanın nümunəsidir İsanı simvolizə edir. Ona müraciət etmək lazımdır. İtmiş oğul donuzların yanından atasının yanına döndü. Kim İsağa müraciət etsə, o, günahdan və biabırılıqdan dönüb Allahın övladı olar; qaranlıqdan və soyuqdan aydın günəş işığına, qaranlıq hakimiyyətindən sevimli Atanın hakimiyyətinə, ölümdən həyata, günah əsarətindən azadlığa, ümitsizlikdən əbədi həyatı olan möhkəm ümidə keçər.

İsa bizim günahlarımız üçün təslim oldu və bizim saleh sayılmağımız üçün dirildi (Romalılara 4:25).

Kompasın əqrəbi şimal istiqamətə dönməyincə sakitləşmir. İsanın Çarmıxı bütün narahat vicdanlar üçün ”rahatlıq” istiqamətidir.

Mən səni oraya çağırıram, əziz dost! Sən öz-özünə fikirləşirsən: “Rəbbim, Sənin yanından başqa heç yerdə mənə yaxşı olmayacaq. Sənin həmişə mən yazıq üçün minlərlə mərhəmətli hədiyyən var”. Ona görə də “durub atamın yanına gedəcəyəm”.

TÖVBƏ

“Durub atamın yanına gedəcəyəm və ona deyəcəyəm: ‘Ata, mən göyə və sənə qarşı günah etdim. Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm. Məni öz müzdlu işçilərinin biri kimi qəbul et.’”
(Luka 15:18-19).

Həvarilərin İşləri Kitabında bir Həbəşlidən danışılır. Bu, bir qüdrətli Kandaki padşahlığından olan zadəgan idi. Lakin var-dövlət, hakimiyyət və dünyanın bütün sevinci onun qəlbini doydura bilmirdi. Onun haqqında belə demək olar: “Maral axar sulara həsrət qalan kimi, ey Allah, könlüm Sənin həsrətini çəkir!” O, xilas olmaq üçün həsrət çəkirdi. Ona görə də o, Yerusəlimə səyahətə yollandı. Lakin buradakı məbəddə də istədiyi sülhü tapa bilmədi. O zaman o, Yeşaya peyğəmbərin kitabını aldı. Geri qayıdanda öz arabasında oturub kitabı oxumağa başladı. Amma Allah həvari Filipi onun yanına göndərənə qədər o oxuduğunu anlaya bilmirdi. O da ona xilasolma yolunu izah etdi, beləliklə, Həbəşli İsa Məsihə inandı, sülh əldə etdi və sevinərək yoluna davam etdi” (Həvarilərin İşləri 8:26-40).

Bu gün dünyada xilas olmaq üçün susayan adamlar çoxdur. Onlar üçün itmiş oğul haqqındakı əhvalat çox vacibdir. Belə ki, Rəbb İsa burada əyani surətdə xilasolma yolunu göstərir.

Biz artıq oyanma (“O, öz sinəsinə vurdu”) və xilasolma qərarı (“Durub atamın yanına gedəcəyəm”) haqqında eşitdik. Bu gün biz xilasolma yolunda atılan ən vacib və ən çətin addım haqqında danışacağıq – bu, tövbədir.

Tövbə etiraf etməkdir

“Ata, mən günah işlətdim”. Bu, insanın deyə biləcəyi ən çətin sözdür.

Keçən yüzilliyin əvvəlində Ştutqartda Dann adlı bir saleh kahin yaşayırdı. Bir dəfə o, imanlılar cəmiyyətinin üzvü olan dərvidən soruşur: “Nə üçün siz yığıncaqda etiraf etmirsiniz?” O, cavab verir: “Bilirsiniz, cənab kahin, mən həvəssiz gəlirəm, çünki etiraf edərkən demək lazımdır: “Mən biçarə günahkaram”. Kahin deyir: “O zaman deyin: mən özündən razı dərziyəm”.

Biz dərziyəni çox yaxşı başa düşürük! Mən düşünürəm ki, bu, Müqəddəs Ruh üçün işin ən çətin hissəsidir – həqiqətə lazımı haqqını vermək və Allaha “Mən günah etdim” demək.

Fikir verin: itmiş oğul: “Mən səhvlər etmişəm. Üzr istəyirəm” demədi. Belə etiraf ilə necəsə razılaşmaq olardı. Xeyr, söhbət ağır, mənfur “günah” sözündən gədir. “Mən günah etdim”.

Eləcə də itmiş oğul “Görünür ki, mən səhv etmişəm. Amma bu işdə adamlar və şərait günahkardır” demir. Günahları bu cür etiraf etmək faydasızdır.

O, “Biz hamımız günahkariq” da demirdi. Yox, o, özü haqqında deyirdi: “Mən günah etmişəm”. Burada “mən” sözü vacibdir.

Bir dəfə qoca qarının yanına bir kahin gəlir. O, ona Romalılara Məktubu oxuyur və “Hamı günah işlədib” yerinə çatanda qadın başı ilə razılaşır. Kahin ona baxıb soruşur: “Bu, belədir?” “Bəli, bu, belədir”. Onda öz günahlarınızı etiraf edin”. Qadın qəfildən coşur: “Kim sizə mənim haqqımda danışıb? Mən hörmətli qadınam. Mən heç bir pis iş görməmişəm!”

Bax belə. Əgər: “Biz hamımız günahkariq” desələr, biz razılaşıyıq. Lakin itmiş oğul deyir: “Mən günah işlətmişəm”. Bu “mən” sözü vacibdir. Nə qədər ki, bu sözü deməmişik, biz rahatlıq tapmayacağıq. Davud 32-ci Məzmurda deyir: “Etiraf etməyəndə bütün gün nalə çəkməkdən sümüklərim taqətdən düşdü. Əlin üzərimdə gecə-gündüz ağırlaşdı. Sonra Sənə günahlarımı etiraf etdim”. Vicdanını yüngülləşdirən şəxs nə bəxtəvardir.

Burada daha bir şeyi əlavə etməliyəm: “Mən günah etdim”. Bu, günahdan aralanmaqdır. Bir dəfə bir yüksəkrütbəli cənabla ilahi şeylər haqda danışmışdım. Bu vaxt o, mənə dedi: “Bəli, bəli, indi mən hərdən ibadətə gedirəm. Bilirsiniz, elə olur ki, bəzən təsəlliyyə ehtiyacın olur”. Sonra o, əlavə etdi: “Bilirsiniz, mənim parlaq gəncliyim olub”. Söhbət zamanı o, bəzi şeyləri göz vurmaqla xatırladı və mən hər şeyi başa düşdüm. Həm də nəyi nəzərdə tutduğu üzünün alçaq ifadəsindən bilindi. Görürsünüz, o, bir az dəyişib. Amma hələ də günahda həzz axtarırdı. Bu, tövbə deyil.

İtmış oğulda isə başqa cür idi. “Mən günah işlətmişəm”. Bu, qorxu idi. Bu, kədər idi. Bu, özünə nifrət idi. Bu, günahdan ayrılmaq idi.

Tövbə özünə hökm verməkdir

“Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm”. Biz artıq eşitmişdik: itmiş oğul daha öz hərəkətlərindən həzz ala bilmirdi. Lakin nifrəti daha da dərinləşirdi: “Mən artıq layiq deyiləm”. Bu, o deməkdir ki, o, özündə daha həzz tapa bilmirdi.

Həyatda hər bir insanın ən böyük gücü onun özündən razılığı, özünün eqoistliyidir. Yalnız özünü sevmə qırılan zaman tövbə baş verə bilər. Müqəddəs Ruhun necə bir gücü olmalıdır ki, insanın eqoistliyi sarsılsın və özündən aldığı həzzi itirsin!

Burada bir şey əlavə etmək istəyirəm. Əgər insan “mən layiq deyiləm” deyirsə, dünya bunu ələ salır və bunu alçaldıcı qul fikri hesab edir. Biz buna nə cavab verə bilərik? Doğrudur, əgər o, özünü alçaldırsa belə, özündən razı qalmaqdan daha yaxşıdır. Amma dünyəvi adamlar Allahın Ruhunun səsini eşitməyə qadir deyillər. Onlar görənlərin qarşısında öz korluqları ilə öyünən kor adama bənzəyirlər.

İnsan üç böyük gücə malikdir: idrak, hissiyyat və idarə. Çoxları, hətta bəzi məsihçilər belə, Allahın Kəlamının bu güclərlə əlaqədar olduğunu hesab edirlər. Beləliklə, bəzi adamlarda məsihçilik idrak üzərində qurulub. Onlar müxtəlif dərkətməyə malikdirlər. Amma onların həyatı Allah üçün ölüdür. Digərlərində məsihçilik hissiyyat üzərində qurulub. Onlar hər gözəl təbliğdən sonra yüksək əhval-ruhiyyədə olurlar. Amma həyatda hər şey əvvəlki kimi qalır. Üçüncüsündə isə məsihçilik iradə üzərində qurulur. Onlar var gücləri ilə Rəbbə məxsus olmağa çalışırlar, amma bu zaman məğlubiyyətə uğrayırlar.

Ancaq Allahın Kəlamı birinci növbədə nə idraka, nə iradəyə, nə də hisslərə müraciət etmir. O daha dərinliklərə yönəlir. Daha dərinliklərə! O, bizim vicdanımıza yönəlir: yatan, min dəfə çarmıxa çəkilmiş və kor olmuş vicdanımıza. Yalnız o zaman biz həqiqət dünyasına daxil oluruq. O zaman biz özümüzü Allahın həqiqi nurunda görür, özümüz xüsusunda peşman oluruq və göz yaşları içində etiraf edirik: “Mən sənin oğlun olmağa layiq deyiləm”.

Bir dəfə kiçik qrup bir yerə toplaşmışdı. Söhbət başqalarının səhvinədən gedirdi. Bu vaxt onların arasında həmişə söhbətçil olan birisi susmuşdu. Ondan nə baş verdiyini soruşurlar. O cavab verir: “Mən özümü müflisləşmiş insanlar kimi hiss edirəm. Bu yazıq adamlar hər bir söhbətdə iştirak edə bilərlər, lakin müflisləşmə haqda söhbət gedəndə onlar susurlar. Məsihçilərdə tapdığınız bütün çatışmazlıqları mən də özümdə tapıram və bu, məni pərt edir”.

Həqiqi tövbə bunu deməyi öyrədir: “Mən layiq deyiləm”.

Tövbə ev üçün darıxmaqdır

İtmiş oğulun özünü necə aparması qəribədir. Əgər o “mən artıq sənin oğlun olmağa layiq deyiləm” qərarına gəldisə, onda onun “buna görə də atamın gözünə görünmək istəmirəm və buradan uzağa getməliyəm!” deməsi məntiqli olardı. Amma o, bunu demədi. Bunun əvəzinə o, xahiş etdi: “Məni öz muzzdlu işçilərinin sırasına al!”

Onun yalnız bir arzusu, bir amalı var idi: atanın yanında olmaq. Əsl tövbə edənlər Peter kimi hərəkət edirlər: “Ya Rəbb, məndən uzaqlaş, axı mən günahkar bir adamam” (Luka 5:8). Eyni zamanda o, öz Xilaskarının dizlərini özünə bərk sıxaraq qucaqladı. İtmiş oğulun dediyi “məni öz muzzdlu işçilərinin sırasına al” sözləri 84-cü Məzmurunu xatırladır: “Sənin həyətində keçən bir günüm başqa yerdə keçən min gündəndən yaxşıdır. Allahımın evinin keşiyində dayanmağım pislərin çadırında rahat ömür sürməkdən yaxşıdır” (Zəb.84:10).

Həqiqi tövbə dünyaya, onun şərəfinə, onun ləzzətinə və onun gözəlliyinə nifrət edir. Bəli, həqiqi tövbə özünə də nifrət edir və yalnız Allahın azad mərhəmətini diləyir. Bu mərhəmət də ona İsa Məsihdə verilir. Ona görə də tövbə həyat qapısıdır.

ALLAHA TƏRƏF DÖNMƏK

Durub öz atasının yanına getdi.

Luka 15:20

İtmiş oğulun timsalında Allaha gedən sülh yolunu və əbədi bəxtəvərlik yolunu, yaxud başqa sözlə, xilas yolunu öyrənməyə cəhd etdik. Biz oyanış haqqında (“ağlı başına gələndə”), “tövbə” haqqında (“mən günah etdim”) eşitdik. İndi isə daha bir vacib an gəlir: müraciət.

Bu sözün çoxlarının xoşuna gəlmədiyini çox yaxşı bilirəm. Necə deyərlər, elə məsihçilər var ki, onlar Allahın Padşahlığına tədrici kamillik yolu ilə gəlmək mümkün olduğunu düşünürlər, amma onlar uçurumun necə dərinliyinə düşdüklərini başa düşümlər. Kim Rəbb İsayə birmənalı müraciətdən qaçırsa, o, heç vaxt məqsədə nail ola bilməyəcək. Bunu itmiş oğulun timsalında görmək olar. O orada, qürbətdə öz dini fikirlərində qala bilərdi, ibadət evinə gedə bilərdi və ya donuzların yanında dua edə bilərdi. Lakin bu, nə fayda verə bilərdi? Heç nə! Yox! O, atasına dönməli idi.

Müraciətsiz bizdə heç nə alınmayacaq.

Durub...

Donuz sürüsünü atıb və durub evə gedən bu adama yaxından nəzər salaq.

Ümumiyyətlə, onun ataya, malikanəyə hansısa bir hüququ varmı? Əlbəttə yox! O, öz yüngül ağı üzündən hər şeyi itirdi. Siz hələ bir ona, yazığa

baxın! Ata hər şeyi ona bolluca verdi. Amma o, bir dəfə də “sağ ol” demədi. O, atanın məhəbbətini ayaqları altına atdı; atasının sözlərinə məhəl qoymadı. Atasının tapşırıqları onun üçün dözülməz idi və o, onları rədd etdi. O, atadan üz döndərüb öz həyatını onsuz qurdu. Yox, onun öz ata evinə qarşı heç bir hüququ yox idi.

Amma bu, sənin və mənim həyat tariximizə oxşamırmı?

Allah bizə hər şeyi bolluca verib. O, bizə sağlamlıq və həyat, yemək və içmək, valideynlər və dostlar, yağış və günəş, yol kənarında minlərlə çiçək və çoxlu-çoxlu yaxşı şeylər verib. Ürəyimiz Ona qarşı təşəkkürlə doludurmu? Min dəfələrdə Onun məhəbbətini tapdalamamışıqmı? Onun əmrləri bizim üçün dözülməz deyildimi? Biz onlardan neçəsini pozmuşuq? Onun Kəlamı da bizi darıxdırıb, Onunla yaşamaq əvəzinə, Onu tənqid etmişik.

“Durub öz atasının yanına getdi”. Onun evə qayıtmaq hüququ yoxdur. Bütün bunlara baxmayaraq, onun qayıtmağa haqqı çatır. Belə ki o, oğuldur. Pis, yolunu azmış oğul olsa da, “oğuldur”. Bu da ona dönməyə cəsarət verir. Oğul atadan uzaqda mülkünü yolunu azmışlarla dağıtdısa da, o, oğul olaraq qalır. O, bunu yadına saldı. Buna görə də o cəsarət etdi.

Bizimlə də belədir. Bizimlə Allah arasında gizli əlaqə var. İnsan nə qədər qəddar, allahsız və zalım olsa da, hətta Allahı inkar etsə də, Ona qarşı qiyam qaldırsa da, o, Allahın yaratdığıdır və həyatı Allahdan alıb. Qan da onu Allahla bağlayır, elə məhz İsa Məsihin Qanı onun üçün də tökülmüşdür. Sən Allahın yaratdığısan. O, sənin üçün də İsanı ölümə verdi. Ona görə də sənin Ona müraciət etməyə haqqın çatır.

Durub getdi

Burada bir vacib detala diqqət yetirməliyik. İtmiş oğul artıq bir dəfə, elə məhz atasının evini tərk edəndə yola düşmüşdü. O dəfəki qərarla onun icrası arasında çox vaxt keçdiyini gördük.

Bu dəfə hər şey başqa cür idi. Hər şey bir an içərisində baş verdi. “Durub atamın yanına gedəcəyəm” o, qərar verdi. O saat da “durub getdi”.

Bu, çox vacibdir. Əgər sən canlı, yaşayan Allaha dönmək istəyirsənsə, bunu elə bu gün et. Dönmə ya tez baş verir, ya da heç vaxt.

Böyük İsgəndər haqqında qəribə əhvalat danışirlər. Hansısa şəhəri mühasirəyə alanda, o, tonqal qalayrdı. Əgər şəhər tonqal yandığı müddətdə təslim olurdusa, onda o, şəhərə ehtiram edirdi. Əgər artıq tonqal sönmürdüsə, onda heç bir mərhəmət edilmirdi. Yalnız qəzəb, qılınc, cəza hökm sürərdi.

Allah da bizim üçün belə mərhəmət odu yandırır. Nə qədər ki o yanır, biz durub Xilaskarın yanına getməliyik. Sonra isə Allahın qəzəbi və mühəkiməsi olacaq.

“Durub getdi”. Mən bir neçə dəfə bu sual üzərində fikirləşmişəm: “Bəs, donuzlar necə oldu?” Axı bu, vacib deyil! Kim dönmək istəyirsə, ona “getməsi” haqda şeytanla məsləhətləşməsi lazım deyil. Yoxsa əvvəlki həyatından azad ola bilməzsən.

“Durub getdi”. Bəs, özü ilə nə götürdü? Hər bir dönən özü ilə nə götürdü, o da onu götürdü. Öz cındırlarını götürdü. O bəzənmədi.

Bunu sonra atası etdi. Kim dönmək istəyirsə, necə varsa, elə də gəlməlidir: özünün bütün günahları ilə, çatışmazlıqları ilə, şübhələri ilə, inamsızlığı ilə. Nəyin çatışmırsa, sonra Atan verəcəkdir.

O, özü ilə özünün ağırlaşmış vicdanını götürdü. Allah bizi İsa naminə bağışlayanda vicdanımız azad olacaq.

O, özü ilə atasına olan böyük ümidini götürdü. “Atamın məhəbbətini tapdalamağıma baxmayaraq, atam məni qovmaz”. Bu cür ümid olmadan İsa dönmək mümkün deyildir.

Öz atasının yanına getdi

Bu, ən başlıcasıdır! Bir neçə il əvvəl bir cavan oğlan yanıma gəlib dedi: “Mənim həyatım dəyişməlidir”. O yalnız pastorun yanına qədər gəldi. Bəziləri yalnız şəhər ibadət evinə qədər gəlirlər. Bəziləri qərar qəbul edənə qədər, bəziləri qəlbən həyəcanına qədər gəlib çatırlar. Bəziləri məsihçi ümidlərinə qədər.

“O, atasının yanına gəldi”. Günahkar canlı, dirildən Xilaskarın yanına gəlməlidir.

Frankfurtda Ştaynxauzenin Müqəddəs Luka məbədinə belə bir təsvir var. Orada atanın İsa xüsusiyyətləri var. İtmiş oğul Onun sinəsinə yığılıb. Xilaskar onun cırıqlarının üstünü Özünün al-qırmızı məhəbbət örtüyü ilə örtmüşdür. Kimdə bu baş verirsə, o kəs bəxtəvərdir!

ATANIN NƏZƏRİ

Oğul hələ uzaqda ikən atası onu gördü.

Luka 15:20

İtmiş oğul haqqında olan əhvalatı bizimlə birlikdə daim və diqqətlə oxuyan hər kəs ata haqqında çox az eşitdiyimizi görür.

Oğul atanın mülkünü götürəndə ata susurdu. Oğul uzaq məmləkətə gedəndə də ata susurdu. Oğul var-dövləti zinakarlarla xərclədikdə də ata susurdu. Oğul ehtiyac içində olanda da ata susurdu.

Allah da belədir. Allahdan imtina etmək olar. Onun əmrlərini pozmaq olar. Onsuz yaşamaq da olar. Allah yenə də susur! Amma həyat itmiş oğulun həyatı kimi olanda belə, həyat üzərində qaçılmaz qanun sözü durur, bu haqda Yeremya öz xalqına deyir: “Sən də görüb bil ki, Allahın Rəbbi atmağın, Məndən qorxmamağın pis və acı şeydir” (Yer.2:19).

Böyük İtalyan şairi Dante özünün “İlahi komediya”sında cəhənnəmə səyahət təsvir edir. Orada deyilir ki, qapının üzərində bu sözlər yazılıb: “Buraya girən bütün ümidini atmalıdır”. Mən isə fikirləşirəm ki, cəhənnəmin qapıları üzərində bu sözlər yazılıb: “Sən də görüb bil ki, Allahın Rəbbi atmağın, Məndən qorxmamağın pis və acı şeydir” (Yer. 2:19).

İtmiş oğul bunu sınaqdan keçirdi. Amma o, hələ cəhənnəmdə olmamışdı. O, hələ qayıda bilərdi. O da bunu etdi. Yalnız bu zaman, nəhayət, biz ata haqqında nə isə eşidirik.

Mətnin bu hissəsinə diqqətlə baxaq. Belə ki, burada hər bir söz vacibdir. Axı biz burada Allahın Üçbirlikdə olduğunu biləcəyik.

Atanın gözləməsi

İtmiş oğul hələ uzaqda olanda ata onu gördü. O, onu təsadüfən görmədi. Əks təqdirdə ata onun uzaqdan gəldiyini görməzdi.

Rəssam Burnandanın gözəl rəsm əsəri var. Bu rəsmdə böyük zəngin evin yastı damı təsvir olunub. Ata damın üstündə dayanıb. O, diqqətlə uzaqlara baxır. O, daha yaxşı görmək üçün əlini gözlərinin üstünə qoyub. Ətrafda nəyin baş verməsi onun üçün maraqlı deyildi. Onun bütün fiquru gözləməni ifadə edir.

Görürsən, itmiş oğulun həyatının sirri bundadır. O, çıxıb gedəndə ata onun ardınca baxdı. Gözləmə həmin andan başladı. Oğul ehtiyaca düşdü. Ata gözləyirdi.

Bu sirr bizim həyatımızda da var, bunu bilirsənmi? Sənin Allahın dinməz-söyləməz səni gözləyir. Nümunə göstərməyimə izin verin. Planerdə

uçan zaman start üçün rezin kanatdan istifadə edirlər. Onu uzununa çox dartmaq olar. Allahın gözləməsi belə rezin kanatdır, Allah onunla bizim ürəyimizi dolayıb. Sən onu uzağa darta bilərsən. Sən qaça bilərsən. Lakin Allahın gözləməsi sakit, güclü dartılmaya bənzəyir.

Burada mən deməliyəm: bu rezin kanatı qoparmaq da olar. O zaman geri qayıtmağa bir daha imkan olmayacaq. Belə adam üçün heç bir ümid qalmır. Adamlar var ki, onları Allah daha gözləmir. “Ölümə aparan günah da var. Demirəm ki, bu barədə Allahdan istəsin” (1Yəh.5:16).

Həvəri Peter bizə göstərir ki, Allah dünyanın sonunun planını hazırlayıb. Lakin O, onun icrasına tələsmir və daha kimsə qayıdar deyə səbirlə gözləyir. Peter deyir: “... Rəbbimizin səbrini də xilas fürsəti kimi sayın” (2Pet.3:15).

Atanın dəyişməzliyi

İndi isə bir vacib məsələyə toxunacağam və mən Allahdan rica edəcəyəm ki, bunu düzgün başa düşməyə bizə kömək etsin.

“Hələ uzaqda ikən atası onu gördü”. Bu, ata haqqında eşitdiyimiz birinci sözdür. Məgər onun başqa heç bir işi yox idi ki, yalnız o yararsız oğlunu gözləyirdi? Onun maraq dairəsi o qədər məhdudlaşmışdı ki, onun üçün ən vacib olan şey oğlunu gözləmək idi. Artıq o, heç nə görmürdü. Bu hadisənin sonunu kim oxuyubsa, böyük oğulun sonra şikayət etdiyini bilir, atası isə ona heç fikir də vermir. Böyük oğlu da düz deyir. Ata o qədər birtərəflidir ki, onu yalnız bir şey maraqlandırır: itmiş oğul qayıdacaqmı?

Yəni Allah da belədir? Bəli, Allah da belədir!

Burada özünü dindar hesab edən adamlar oturub. Fikirləşirsiniz ki, bu, sən Allahın maraqlandırır? O, bir nəfəri gözləyir: sən Ona dönəcəksənmi?

Yerusəlimdə peyğəmbər Yeşayanın zamanında çoxlu dinlər var idi. Məbəddə bayramlar qeyd olunurdu. Qurbanlar gətirilirdi. Duada əllərini qaldırırdılar. Axı bu qədər dinin olması Atanı sevindirməli idi. Bəs O, nə deyir? “ Rəbb deyir: «Qurbanlarınız çoxalıb, Mənə nə? Yandırma qoç qurbanlarından, bəslənmiş heyvanların piyindən doymuşam. Buğa, quzu, təkə qanını istəmirəm. Hüzuruma gələrkən əlinizdə bunları gətirməyinizi kim istədi? Məbədimin həyətlərinə boş yerə ayaq basırsınız. Mənə artıq batil təqdimlər gətirməyin, buxur Məndə ikrah yaradır. Pisləklə dolu Təzə Ay mərasimlərinizə, Şənbə günlərinizə, müqəddəs toplantılarınıza dözə bilmirəm! Təzə Ay mərasimlərinizə, bayram gün-

lərinizə ürəkdən nifrət edirəm. Bunlar Mənə yük oldu, onları daşımaqdan yoruldu. Siz əl açıb Mənə yalvaranda göz yumacağam. Nə qədər çox dua etsəniz də, yenə qulaq asmayacağam. Əlləriniz qanla doludur” (Yeş.1:11-15). Başqa bir yerdə O yenə deyir: “Gurultulu ilahilərinizi Məndən uzaq edin!” (Amos 5:23). Sonra da O, deyir: “Yuyunub təmizlənin, gözümün önündə işlərinizi şərdən uzaqlaşdırın, pislik etməkdən vaz keçin. Yaxşılıq etməyi öyrənin, ədaləti axtarın, məzlumları qurtarın, yetimin haqqını qoruyun, dul qadını müdafiə edin”. Rəbb deyir: “Gəlin indi birgə düşünək bu an, günahlarınız qıpqırmızı parça kimi görünərsə də, onlar qar kimi ağ olacaq, tünd qırmızı rəngə çalsa da, onlar ağ yun kimi bəyaz olacaq. İtaətkar olub sözə baxsanız, torpağın ən gözəl bəh-rələrindən yeyərsiniz” (Yeş.1:16-19). Allah dini, mədəniyyəti, dini tə-riqətləri yox, Ona dönməni istəyir.

Bəzi adamlar deyir: “Mən yaxşı, düzgün adamam. Mən heç bir pis iş görmürəm”. Bu, əlbəttə, gözəldir. Amma sən, özünə güvənən insan, Allahın Kəlamının burada dediyinə nə deyə bilərsən: Allah buna heç fikir vermir. Əksinə, O, nəhayət sənə tövbə ilə Ona tərəf dönüb-dönməyəcəyini gözləyir!

Bunu tam başa düşmək üçün bilməliyik: bu məsələdə ata deyəndə İsa Məsih Özünü nəzərdə tutur. Ata günahkarların Xilaskarı İsadır. Uzanmış əlləri Qolqotada mismarlandı. Səni gözləyən gözlərinə, üzünə yumruqlar vururdular. İsa Məsih isə yalvarırdı: “Ey Allahım, Allahım, niyə Məni tərk etdin?”

Ata – bu, İsadır. Bizim təqsirlərimiz üçün təslim oldu və bizim saleh sayılmağımız üçün dirildi (Rom.4:25). Gerçək tövbə ilə ürəkdən imanla Ona dönənə qədər Onun satın alan əzabları bizim üçün faydasızdır. Ona görə də çarmıxdan çağırış səsləri eşidilir: “Ey yer üzünün qurtaracağınadək hər yerdə yaşayanlar, Mənə tərəf dönün və xilas olun! Çünki Mən Allaham və başqası yoxdur!” (Yeş.45:22).

Atanın iti gözləri

Bu məsələdəki ata Rəbb İsadır. Bu İsada Allah bizim hamımıza açıılır. Xilaskarımızın necə iti gözlərə malik olduğuna baxaq.

“Oğul hələ uzaqda ikən atası onu gördü”. Bizim Xilaskarımız belədir. O, sınıq ürəkləri, narahat vicdanı, günahkarları, xilas olmaq istəyənləri görür.

Böyük izdihamin müşayiəti ilə O, Yerixoya girərkən əncir ağacının başında çox ehtirasla xilas olmasını arzulayan Zakkayı gördü.

Bet-Xasda adlanan su hovuzunun yanına gələrkən O, ən əvvəl orada otuz səkkiz ildən çox xəstə olan, uzanmış kişini gördü. Çarmıxda olarkən yanında günah içində ölmək istəməyən çarmıxdan asılmış qulduru gördü.

Fəqət O, 1918-ci ildə cəbhədə minlərlə əsgərin arasında məni də gördü, o zaman mənim ağırlaşmış vicdanım bağışlanmaq istəyirdi.

Oxucular arasında Allahla sülh içində yaşamaq istəyən azmış övlad varmı? Sənin Xilaskarın səni görür. Sən qəlbinin xilas məsələlərini Onunla rahat və inamla müzakirə edə bilərsiniz.

ATANIN MƏHƏBBƏTİ

... *rəhmi gəldi...*

Luka 15:20

Əgər hər hansı bir xalq ağır əzab və ehtiyaclar çəkirsə, bu vaxt düşüncəli adamlar sual verirlər: “Bəlkə, bu əzablar Allahın məhkəməsidir? Bəlkə, Onun əli bizə qarşı yönəlib və Onun qəzəbi bizə qarşı alovlanıb?” Əgər düşüncəli adamlar bu suala təsdiqləyici cavab verirsə, onda onlar özlərinə ikinci sualı verəcəklər: “Allahın bizə qarşı mərhəmətli olması üçün Onun ürəyini mərhəmətə yönəltməkdən ötrü nə edək?”

Bəli, bu sual üzərində fikirləşməyə dəyər: İnsan Allahın ürəyini özünə tərəf necə döndərər? Müqəddəs Kitab bizə cavab verir: Ona müraciət etməklə. Bir dəfə Rəbb Yunus peyğəmbəri allahsız Nineva şəhərinə göndərdi. O dedi: “Qırx gündən sonra Nineva dağılacaq!” Ninevanın padşahı nə etdi? O, buna gülmədi. Yunusu qovmağı əmr etmədi. Öz bütələrinə heç bir qurban kəsmədi. Yox! O əmr etdi: “... Hər kəs öz pis yolundan və əllərinin zorakılığından dönsün. Kim bilir, bəlkə, Allah rəhmə gəlib, qızğın qəzəbini bizdən döndərər və biz məhv olmarıq”. Belə də oldu: “Allah onların işlərini, pis yoldan döndüklərini gördü. Ona görə də rəhm edib əvvəlcə onların üstünə göndərmək istədiyini bəlanı göndərmədi” (Yunus 3:8-10).

Həmin şeyi itmiş oğulda da görürük. Oğul evə qayıdanda atanın ona olan məhəbbəti alovlandı. Günahkarın dönməsi Allahın ürəyini titrədir. “... rəhmi gəldi” ifadəsinə yaxından nəzər salaq.

Atanın kədəri

Ata evin damında durub qayıdan oğlunu görür. Necə də qəmgin səhnədir! O, başqa səhnəni də xatırlayır: oğul evdən necə şəkildə getmişdi.

Qürurlu, tərs, nurlu cavan oğlan. Enerjili, yaşının çiçəklənən dövründə olan gənc. Necə qəmgin səhnədir! Ey dünya! Ey günah! Ey şeytan! Siz mənim oğlumu necə də şikəst etdiniz!

“... Ona rəhmi gəldi”. Onun ürəyi dərdlə, qəmlə doldu. Allah insan üçün belə dərd çəkir. O, insanı kamil yaradıb. “Allah insanı Öz surətində yaratdı”. O, yaradılış olaraq insanı xeyir və şər arasında seçim etmək qabiliyyəti ilə tam azad yaratdı. Lakin insan ilk olaraq şəri seçdi.

Və budur: “Rəbb göylərdən bəşər övladına baxır. Görəsən Allahı dərk edən, Onu axtaran varmı? Hamı birgə pozulub, namus əldən gedib, bir nəfər də olsun yaxşı iş görəni yoxdur” (Zəb.14:2-3). Günah, əzab və ölüm hakimiyyətə gəldi. Ona görə Allahın ürəyi kədərlə doludur.

“... Ona rəhmi gəldi”. Biz artıq eşitdik ki, İsa bu məsəldə “ata” deyəndə Özünü nəzərdə tuturdu. Bu məsəli danışırkən, O, vergiyiğanlara və günahkarlara baxırdı və Onun onlara yazığı gəlirdi. O, farisey və dindarlara baxırdı. Onlar isə deyirdilər: “... bu adam günahkarları qəbul edir...” Onun da onlara yazığı gəlirdi. O, bizə baxır və Onun bizə yazığı gəlir. Rəbb İsa belədir!

Atanın məhəbbəti

İtmiş oğul haqqındakı əhvalat, əgər oğula baxsaq, çox qəmli əhvalatdır. Amma əgər ataya baxsaq, bu, çox sevindirici əhvalatdır. Həmişə belə olmurmu? Əgər insanlara, onların davranışına və ən əsası da özümüzə baxsaq, ürəyimizi başqa cür görə bilərik, ağırlaşan və üzülmüş kimi. Amma əgər İsayə baxsaq, onda rahat nəfəs alırıq. Onda ürəyimiz sevinclə dolur. Bu məsəldəki ataya baxaq!

“... Ona rəhmi gəldi”. İtmiş oğul haqqındakı məsəlin bu yerinin tamamilə qeyri-adi olmasına fikir verdiniz? Bu vəziyyəti təsəvvür edin: oğul atanın məhəbbətini ayaqları altında tapdaladı. Onun bütün əmrlərini rədd etdi. Nəhayət, o, vidalaşmadan çıxıb getdi. O, evdən uzaqda ən iyirənc və düşüncəsizliklə bütün mülkünü dağıtdı. İndi isə o, ac, kasıb, cındır paltarda qayıdıb.

Burada atanın əvəzinə hansısa bir kəndlini təsəvvür edin. O, oğulu görəndə üzü qəddarlaşır. O, iti çağırır və bu dilənçini həyətdən qovur. Bu, belə olur. Bu, insana xas hərəkətdir.

Ancaq burada söylənilənlər Allaha xasdır. Burada Rəbb İsa sadə sözlərlə İncili izah edir: İsa günahkarı sevir. Mən bunu izah edə bilmirəm. Mən hətta bunu tam anlaya da bilmirəm. Mən yalnız bu barədə söyləyə

bilərəm: İsa sizi sevir! Vicdanı əzab verənləri, heç yerdə sülh tapmayanları sevir. Sən xilas olmuşlarla, Allahın qəbul etdikləri ilə birlikdə oxuya bilərəm: “Mən yalnız qəzəbə layiqəm, lakin Rəbb mənə rəhm etdi”.

Atanın kömək edən iradəsi

“... Ona rəhmi gəldi”. Biz də bu və ya başqa dərdi görəndə sarsılıırıq. Biz xəstəxana çarpayılarının yanında insanların necə əzab çəkdiyini görmüşük. Biz onların dərđini anlayırıq. Lakin kömək edə bilmirik.

Bizim Xilaskar isə tam başqadır. Əgər Onun qəlbi inildədisə, əgər Onun ürəyi məhəbbətlə alovlandısa, onda kömək etmək üçün Onun gücü və iradəsi var.

İtmiş oğul yardım aldı. Mən də müraciət edəndə bu yardımı almışam.

Allahın günaha qarşı olan kədəri yalnız ağrı olaraq qalmamışdır. Allah tədbir gördü. “Çünki Allah dünyanı elə sevdi ki, vahid Oğlunu verdi; bunu ona görə etdi ki, Ona iman edən hər kəs həlak olmasın, amma əbədi həyata malik olsun” (Yəh.3:16).

İsanın günahkarlara yazığı gəlməsi ürəyin hərəkəti ilə bitmədi. O, bir qəhrəmanlıq etdi, buna rəğmənlə onun sayəsində biz xilas olduq. Məsih Öz həyatını bizim üçün verdi ki, bizi Allahla barışdırsın. Biz həqiqəti söyləməkdən və Allah qarşısına günahkar kimi çıxmaqdan qorxmalıyıq. Onun qurtuluş iradəsi günahkarlara, cəhənnəmə layiq olanlara yönəlib. Günahkarlar yalnız İsa Məsihin qanı ilə bəraət qazanacaqlar. İsa yalnız günahkarlar üçün ölüb. Deməli, həm də bizim üçün ölüb. Budur bizim xilasımız.

ALLAHIN MƏRHƏMƏTİ

... və qaçıb onun boynuna sarıldı və öpdü.

Luka 15:20

Bu yaxınlarda mən bir xəstə qocaya baş çəkdim. Mən ona İncil haqqında şahidlik edirdim. O, kreslosunda oturub bir nöqtəyə baxaraq susurdu. Sonra mən yenə danışmaq istəyəndə o, mənim sözümlə kəsdi: “Artıq bəsdir! Məbəd Allahın məhəbbəti haqda danışır, bəs Allahın məhəbbəti haradadır? Hər yerdə yalnız ölüm və qətlərdir! Bəs orada Allah məhəbbəti haradadır?!” Sonra da yaralı gülüslə acı-acı güldü və bununla da qəlbimin dərinliyində bir ağrı duydum Bəli, bu sual yenidən qalxır, bütün ölkəyə yayılır: “Bəs Allah məhəbbəti haradadır?”

Ümumiyyətlə, bu, dəhşətdir. Biz yaxşı yaşayan müddətcə “Sevinin və şadlanın!” deyirik və heç kim Allahın məhəbbəti ilə maraqlanmır. Sonra qara buludlar gəlir və onda da Allahın məhəbbətini tapa bilmirsən.

Allahın bu məhəbbətinin bizi hər tərəfdən əhatə etməsinə baxmayaraq. Tarladakı hər bir toxum, hər bir bitki, hər bir yeni səhər Onun qoruyan məhəbbətinin şəhadətidir. Bütün başımıza gələn bədbəxtliklər də Onun məhəbbətinə şahidlik edir. Lakin insanlar bunu görmürlər. Onlar bunu görə bilmirlər. Bunun üçün onlar kordurlar. Biz bu sualı yenə də eşidirik: “Allahın məhəbbəti haradadır?”

Ona tərəf qaçdı

Müqəddəs Kitab misli görünməmiş həqiqəti xəbər verir: Allah insana doğru qaçır. Lakin buna xüsusi diqqət verin: ancaq günahkara doğru, öz günahlı yolundan dönənə doğru. Başqa cür yox!

Allahı bizə bütün xalqları Öz əlində tutan dünyanın padşahı kimi göstərəndə – O isə bu gün də belədir! – Müqəddəs Kitab deyir: “Allah Öz müqəddəs taxtında əyləşir, Allah millətlərə padşahlıq edir” (Zəb.47:8). Müqəddəs Kitab yenə o haqda deyir ki, Allah bir dəfə də ancaq mühakimə etmək üçün qalxacaq: “Allah qalxsın, qoy düşmənlər dağılsın...” (Zəb.68:1). Ancaq nə üçün Allah günahkara tərəf qaçır? Bəs bu, kimin üçün belədir? Dünyanın görkəmliləri üçün? Bəlkə, yaxşı adamlar üçün? Bəxtəvərlər üçün? Müqəddəslər üçün? Yox! Bu, yalnız günahkar üçün, Allaha qayıdanlar üçündür. Allahın mərhəməti necə də möcüzədir!

Axı bunun vacib səbəbi var. Əgər Allah belə etməsə, heç kim evə dönə bilməz. Axı Allah bizim bildiyimiz hər şeyi bilir: qayıdarkən axırıncı addım ən çətin addımdır. İtmiş oğul evə getdi. Budur, nəhayət, o, malikanənin qapısına çatdı. O, orada dayandı. Onun ürəyi bərk döyünürdü. İndi onu evdən necə qürurlu getdiyini xatırlayan xidmətçilər və qulluqçular görəcəklər. Bəli, indi isə o, atası qarşısında özünün dəyərsiz bir insan olmasını etiraf etməlidir. O, yavaş-yavaş addımlayırdı, bu, axırıncı addım necə də çətinidir!

Bir dəfə mən qəzəblə evdən çıxıb Amerikaya getmiş bir insan haqqında qısa bir hekayə oxudum. Günlərin birində o, evə dönmək fikrinə düşür. O, uzaq səfərdən yollandığı doğma kəndinə dönür. Lakin o, atasının malikanəsini görəndə, yolunu dəyişir. O, bütün gecəni qəbiristanlıqda anasının qəbri yanında gizlənərək gecə yenə geri dönür. O, axırıncı addımı ata bilməmişdi.

Belə tərəddüd edən insanlar çoxdur. Ona görə də Allah günahkara doğru qaçır. İncil Allahın insanların qabağına çıxması, onlara yardım etməsi haqqında Müjdədir. O, bizim yanımıza sevimli Oğlu İsadə gəlir. Allah tərəfindən necə də möcüzəlidir ki, biz hələ Onu dərk etməmiş, anadan olmamış İsa bizim üçün öldü! Bəli, Allah bu məsələdə göstəriləndən daha əvvəl bizə doğru qaçır. O, Müqəddəs Ruh vasitəsilə xəbərdar edir, çağırır və cəlb edir. O, nəinki bizə doğru qaçır, həm də bizi xilas etmək üçün arxamızca gəlir. O, hələ biz dünyada əylənən və günahla yaşayan zaman bizə doğru qaçırdı. Ona görə də O, yenidən və yenidən ürək qapımızı döyür.

Onun boynuna sarıldı

Bu, məsələdə ən vacib andır. Bunu anlayan İncili anlayır. "...onun boynuna sarıldı". İtməmiş oğulun haradan gəldiyini düşünün! O, aclıq və kasıblıqda donuzların yanında gözlərini açdı. Donuz otaranın çox təmiz geyindiğini və üstündən ətir qoxusu gəldiyini düşünürəm. Bəli, donuzlar natəmiz heyvan sayılır. Donuz əti yeyən və ya donuzların içində işləyən şəxslərə məbədə girmək qadağan idi. Mən fikirləşirəm ki, atası belə desəydi, daha yaxşı olardı: "Hə, sən gəlmisən? Onda əvvəlcə yuyun, yaxşı paltar geyin. Sonra söhbət edərik".

Amma yox! "Ata onun boynuna sarıldı". Fikir verin, o, oğlunu olduğu kimi qəbul etdi. Onun bütün borclarını bağışladı. O, yenidən onun əvvəlki vəziyyətində ona oğulluq hüququnu verdi. Yalnız və yalnız bundan sonra o dedi: "Tez olun, ən gözəl xalat gətirin və onu geyindirin".

Bilirəm ki, burada çoxları vicdan əzabı çəkir. Onlar sülh tapa bilmirlər, çünki İncili başa düşümlər. Bu, necə baş verir? İnsanın ürəyi narahatdır və Allahla sülh axtarır. O, özünü bir qədər günahkar hesab edir və deyir: "Bu vəziyyətdə, günah içində öz Xilaskarım qarşısında murdar sayılıram. Mən düzəlməliyəm". O da öz günahları, pis vərdişləri ilə mübarizə aparmağa başlayır. Ancaq o, bunların içində daha da itir və ümidini tamamilə itirir.

Əziz insan! Bəsdir mübarizə apardın! Sənin bəlan o qədər çıxılmazdır ki, sən heç vaxt özünə kömək edə bilməzsən. Necə varsan, elə də qayıt və İsanın qucağına atıl. Necə varsansa, özünü elə də Onun səndən ötrü deşilmiş əllərinə ver. Ondan yalnız və yalnız mərhəmət dilə. O da sənə veriləcək! Bu mərhəmət də səni dəyişəcək, düzəldəcək, tərbiyə edəcək, səni gözəl və ruhani, yeni edəcək.

İsa səndən artıq heç nə tələb etmir, yalnız Ona müraciət etməyini istəyir. Bu, həqiqətən, belədir! Başqa cür də deyim: çoxları əvvəlcə öz hə-

yatlarını müqəddəs etmək, öz müqəddəsliyi sayəsində Allah qarşısında bəraət qazanmaq istəyirlər. Bu, düzgün yol deyildir. Əvvəlcə biz İsa vasitəsilə Allah qarşısında bəraət qazanırıq, çünki O, bizim günahlarımızı Öz üzərinə götürüb. O, bizə mərhəmət edir və biz Allah övladları oluruq. Bu mərhəmət də bizə müqəddəslik verir və bizim həyatımızı müqəddəsləşdirir.

... və öpdü

Öpmə məhəbbətin “möhürüdür” və ona görə də bu, çox böyük və vacib hesab olunur. Əziz gənclər, biz onu olduğu kimi saxlamalı və bunu oyuna çevirməməliyik. Elə öpüşlər var ki, bunların olmaması daha yaxşı olardı. Həyat məni bir cavan əsgərlə görüşdü. Onun həyatı yüngül bir ağılsız qız üzündən məhv olmuşdu. O, göz yaşları içində deyirdi: “Eh, o ilk öpüş olmasaydı, mənim aqlımı alan öpüş!” Yəhudanın öpüşünü yada salın!

Öpüş, məhəbbətin möhürüdür. Görün ananın, yaxud iki nəfərin öpüşü bütün həyatlarını birləşdirmək arzusunda olanlar üçün nə deməkdir.

Bəs burada İsa nəyi nəzərdə tutur? İsanın öpüşü varmı? Bəli! “İtmiş oğulu öpərək ata onu möhürlədi. “Sən mənim oğlumsan”. İsanın xilasedici öpüşü də belədir. Bu haqda Müqəddəs Kitabda tez-tez yazılır. Məsələn, Efeslilərə Məktubda: “Müqəddəs Ruhla Onda möhürləndiniz” (Ef.1:13).

Sonra mən D.Xaşberin dediklərindən bir neçə kəlmə nümunə çəkmək istəyirəm: “Mən düşünürəm ki, belə öpüş çoxlu bədbəxtlik və bələlərin üstünü örtür. Sən Xilaskarda həyatda heç bir vaxt tapmadığın qəbulu tapa bilərsən. İtmiş övlad, evə qayıt! Artıq çoxlu bədbəxt və yazıq insanlar İsanın əllərində xilas tapdılar. Amma hələ də Onda yer var!”

XİLASEDİCİ SÖZ

Oğul dedi: Ata! Mən göyə və sənə qarşı günah etdim.

Luka 15:21

Hakimlər Kitabında (12:1-6) maraqlı bir hadisə danışılır. Efraimlilər Gilead sakinləri ilə müharibə aparırdı. Allahın seçdiyi sərkərdə İfatahın rəhbərliyi ilə Gileadlılar Efraimliləri dağıtdılar. Onlar qaçıb İordanın o tayına keçməklə qurtulmaq istəyirdilər. Nə etməli? Hər kəs paltarını də-

yişmək üçün özünə geyim tapdı və öz silahını atdı. Beləliklə, onlar kasıb kəndli geyimində İordan çayını keçmək istədilər.

Lakin Gileadın əsgərləri bunu gördülər. Onlar sadə üsuldən istifadə etdilər. Hamıya məlum idi ki, Efraimlilər “ş” hərfini deyə bilmirdilər. Ona görə də Gileadlılar onların hər birindən “Şibbolet” deməyi tələb etdi. Əgər kimsə “sibbolet” deyirdisə, onda aydın olurdu ki, o, düşməndir və öldürülürdü.

Daha doğrusu, ölüm və həyat təkcə bir sözdən asılı idi. Kim bu sözü deyə bilirdisə, o xilas olurdu.

Mən də belə xilasedici sözünü bilirəm, bu söz bizi dərd və qəmdən, Allahın qəzəbindən, ölümündən, Allahın məhkəməsindən, cəhənnəmdən xilas edir. Bu xilasedici söz deyir: “Mən günahkaram”. Həvari Paul Korinflilərə 1-ci Məktub 11:31-də deyir: “Əgər biz özümüzü düzgün dərk etsəydik, mühakiməyə düşməzdik”. Bu, o deməkdir ki: kim “mən günahkaram” deməyi öyrənsə, həmin adam Allahın qəzəbindən xilas olacaq. Kim ki bu sözləri deməyə qərar verməsə, onu Allah mühakimə edəcək. O, əbədi həlak olmuşdur.

İtmiş oğul xilasedici sözü dedi.

Onun bu sözü dediyi an

İtmiş oğul haqqındakı bu məsəl ilahi şeylərdən bəhs edir. Bir daha təkrar etmək istəyirəm: bəşəri nöqtəyi-nəzərindən bu hadisə tamamilə ağılsızdır, müəmmalı məsəldir.

Əgər bu hadisə dünyada insanların başına gəlsəydi, onda bu, belə baş verərdi: əvvəlcə ata oğulun ona yaxınlaşmasını gözləyərdi. Sonra o, belə deməli idi: “Ata, mən günah etdim”. Yalnız bundan sonra atanın rəhmi gələrdi.

Burada isə əksinədir. Əvvəlcə oğul hələ nə isə deyincə, nə isə edincə, ata ona doğru qaçıb boynuna sarıldı. Sonra ata öz əzab çəkən rəhmli ürəyini açandan sonra oğul deyir: “Ata, mən günah etdim”.

Bu, bütün xilas olmaq istəyənlər üçün çox vacibdir. Başlanğıcda bizim müraciətimiz və günahlarımızın etirafı durmur. Yox, başlanğıcda Allahın rəhmi durur. Allah bütün günahkarlara, bütün insanlara rəhm vəd edir. O, bunu İsa Məsihin Qolqotadakı qaldırılmış çarmıxı vasitəsi ucadan və aydın edir.

Beləliklə, sən Öz günahlarını nəhayətdə özünü necə aparacağını bilməyən qəddar, zülmkar Allaha etiraf etmirsən. Yox! “Ata, mən günah

etdim” xilasedici sözünü Allaha deməlisən. O da sənə tam bağışlama və mərhəmət vəd edir. Günahkar üçün açılmış qanlı əllər sənə doğru uzanmışdır. Günah artıq sənin Xilaskarın tərəfindən satın alınıb. Sənin layıq olduğun cəzanı O, çarmıxda Öz üzərinə götürdü.

Allahın İsadakı rəhmi doğrudanmı bizi cəlb etmir və oyatmır ki, nəhayət, Ataya doğru dönək və xilasedici sözü deyək: “Mən günah etdim”? Yaxud mahnıdan bir bəndi: “Mən və mənim günahlarım dəniz qumları tək Sənə bu əzabları verdi”. Bəli, əvvəlcə bizə Öz rəhmini və bağışlamasını təklif edən Allah bizi cəlb etmək istəyir ki, nəhayət biz tövbə edək və xilasedici sözü deyək. Bizim himndə deyilir: “O, günahkarın tövbə etməsi üçün rəhm vəd edir”.

Bu sözü söyləyəndə duyduğu ruhi ehtiyac

İtmiş oğul hələ donuz otaran zaman qərar qəbul etdi: «Durub atamın yanına gedəcəyəm və ona deyəcəyəm: “Ata, mən göyə və sənə qarşı günah etdim”».

O, belə etmək niyyətində idi. Lakin hər şey çox qərribə və gözlənilməz alındı. O hələ özünə gəlməmiş, artıq atası onu öz qucağına almışdı.

Bu anda itmiş oğul fikirləşə bilərdi: «Bax, hər şey yaxşıdır. Nə üçün “mən günah etdim” deyim? Axı atam artıq hər şeyin üstünü örtüdü». Əgər itmiş oğul belə fikirləşsəydi və xilasedici sözü deməsəydi, vay onun halına! O zaman o heç vaxt atasının gözünə açıq baxa bilməzdi. Köhnə səhvlər həmişə onların arasında sədd kimi durardı. Onların arasında heç vaxt tam sülh ola bilməzdi. Atanın məhəbbətinə baxmayaraq, bu yarımçıq münasibətlər, nəhayət, oğulu evdən qova bilərdi.

Bəs ata? O, heç vaxt oğulun ürəyindəki gerçək dəyişikliyə inana bilməzdi. Axı “mən günah etdim” etirafı ürəkdə gerçək dəyişikliyin işarəsi deməkdir. Onda ata oğula qarşı münasibətində qapalı qalardı.

İndi nə üçün “mən günah etdim” sözünün belə vacib olmasını başa düşsünüzüzmü?

Adamlar var ki, Allahın Məsihdəki məhəbbəti haqda nə isə bilirlər, lakin sülhü əldə edə bilmirlər. Onlar Allah evində barışmış övladlar deyillər. Nə üçün? Ona görə ki, onlar “Mən günah etdim” sözünü hələ deməmiş Allah evinə daxil olmaq istəyirlər. Onlar heç vaxt Müqəddəs Allah qarşısında diz çöküb və sınımış ürəklə etiraf etməyiblər: “Ata, mən göyə və sənə qarşı günah etdim”.

Mən Allah qarşısında yarımçıq vəziyyətdə yaşayanlardan, Allahın məhəbbətini bilən və nədənsə həqiqətə hörmət etməyən sizlərdən soruşuram: nə üçün belə edirsiniz? Çoxlu səbəblər var. Bəziləri Allahla necə danışmağı heç bilmirlər. Başqaları çox qürrələnirlər. Onlar günahkar adlandırılmalarını istəmirlər. Üçüncülər “bir az” günah etdiklərini hesab edirlər, bu da o qədər qorxulu deyil. Dördüncülər buna asan baxır və hər şeyin qaydasında olduğunu fikirləşirlər, əslində isə heç nə qaydasında deyil. Çoxları da: “Mən günah etdim” deyər etiraf etmək istəmirlər, çünki günahdan əl çəkmək fikrində deyillər. Onlar həm Allahı, həm də günahı saxlamaq istəyirlər. Amma bu, tam ətalətə və ölümə aparan yoldur.

Vaiz Elias Şrenk, demək olar ki, hər ibadətdə öz dinləyicilərindən xahiş edərdi: “Allahla həyatınızı qaydaya salın!” Mən də sizdən bu haqda xahiş edirəm.

O, bu sözü necə ifadə edir

“Ata, mən günah etdim” – və sonra: “göyə və sənə qarşı” – “Sənin qarşında!” Hər şey bunu necə başa düşməyimizdən asılıdır.

Əlbəttə, biz çox günah etmişik: məktəbdə, müəllimlər qarşısında, valideynlər qarşısında, insanlar qarşısında pislilik etmişik. Lakin biz həyatımızın tamamilə yeni olmasını istəyiriksə, deməliyə: “Hər şeydən əvvəl mən Allah qarşısında günah işlətmişəm”.

Davud ər-arvad sədaqətini pozub cinayət edən zaman ağlaya-ağlaya diz çöküb Allah qarşısında etiraf etdi: “Sənə, yalnız Sənə qarşı günah işlətmişəm” (Zəb.51:4).

Biz Allaha doğru nəzərlərimizi yönəltməyin mümkün olmadığı bir dövrdə yaşayırıq. “Günahkar” sözünü də başa düşürlər. “Yol hərəkəti qaydalarını pozan günahkarlar”, “vergi haqqını ödəməyən günahkarlar” haqqında danışirlər. Müqəddəs Kitab sözlərinin zavallı sui-istifadəsi!

Nəzərlərinizi bizə İsadə çoxlu mərhəmət vəd edən Allaha doğru qaldırın. Ona ürəyinizlə və dodaqlarınızla etiraf edin: “Ata, mən tək-cə Sənin qarşısında günah etdim və Sənin qarşısında pis hərəkət etdim”. O zaman bizə rəhm padşahlığı öz möhtəşəmliyi və böyüklüyü ilə açılacaq.

DEYİLMƏYƏN CÜMLƏ

Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm.

Luka 15:21

Bu gün mən heç deyilməyən cümlə haqqında danışmaq istəyirəm. Kim diqqətlə bu hadisəni oxuyarsa, o başa düşər: itmiş oğul donuzların arasında olanda atasına: “Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm. Məni öz muzdlu işçilərinin biri kimi qəbul et” deməyi niyyət edirdi. Amma atanın qucağında özünü görəndə o dedi: “Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm”. Nöqtə! Son! “Məni öz muzdlu işçilərinin biri kimi qəbul et” cümləsi deyilmədi. Nə üçün? Bu, vacib məsələdir.

Çünki oğul üçün vacib olan vacib oldu

Keçmiş hadisəni bir daha xatırlayaq. İtmış oğul donuz sürülərinin yanında oturub. O, öz varını dağıtdı. Ölkəni aclıq əldən salırdı. Oğul keçibuy-nuzu qabıqları ilə qarnını doyurmağa şad olardı. Amma onu kimsə ona vermirdi. O, ehtiyac içindədir.

Bu vaxt o, fikrində varlı ata evini görür. “Atamın nə qədər muzdlu işçisi var, hamısının da doyunca yeməyə çörəyi var. Mənsə burada acından ölürəm!”

Bu vaxt o qərar verir və deyir: “Durub atamın yanına gedəcəyəm və ona deyəcəyəm: ‘Ata, mən göyə və sənə qarşı günah etdim. Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm. Məni öz muzdlu işçilərinin biri kimi qəbul et’”.

Əgər belə baxsaq, onda belə təəssürat yaranır ki, onun üçün çörək vacib olduğu qədər ata vacib deyildi.

Onun üçün yenidən mövcud olmaq imkanını almaq vacibdir. Onun üçün yenidən mövcud olmaq imkanını əldə etmək daha vacibdir. Ata yalnız ikinci dərəcəli rol oynayır.

Özünün səmimi tövbəsinə baxmayaraq, o hələ də cismani fikirlərlə doludur. Belə adam deyir: “Əvvəlcə zahiri vəziyyətimin qayğısına qalmalıyam, sonra da mən Allah haqqında fikirləşə bilərəm”. Dünya deyir: “Əvvəlcə bu dünyanı və onun ləzzətini axtarın. Sonra “vaxtınız qalarsa, Allahın Padşahlığı haqqında fikirləşərsiniz”, buna vaxtınız olacaq.

Bu, düşməncilik qaydasıdır. Rəbb İsa deyir: “... siz əvvəlcə Allahın Pa-

dşahlığını və Onun salehliyini axtarın. Onda bunların hamısı sizə əlavə olaraq veriləcək” (Mat.6:33).

İtmiş oğul evə qayıdanda bunu başa düşdü. İndi o, daha vacib bir məsələ haqqında düşünür: mən günahlarımın bağışlanmasını anlamalı və atamla münasibətimi düzəltməliyəm. Sonra qalan şeylərin hamısı öz-özünə düzələcək. Onların hamısı mənə əlavə olaraq veriləcək.

Çünki yoxsul oğul oldu

İtmiş oğul yoxsulluqla vidalaşib öz atasının yanına qayıdır. O, atasından dəqiq nəyisə almaq istəyir. Axı ata onun qayğısına qalmalıdır. Onun hazır təklifləri var: “Məni öz muzzdlu işçilərinin sırasına al”. O hətta atasının tam bağışlayacağına ümid etmirdi.

Beləliklə, çox məsihçilər bu vəziyyətdə olan itmiş oğula oxşayırlar. Onlar allahsız deyillər. Yox! Onlar hətta dua da edirlər. Onlar Allah qarşısında ürəklərini açırlar. Amma bunların hamısı zahiri işlər haqqında olan xahişlərdir. Onlar bunu Allahdan müvəqqəti istəyirlər. Amma Xilaskar Öz mərhəməti, lütfü, məhəbbəti və sədaqəti ilə onlar üçün çox az əhəmiyyətli.

Biz bu yoxsulluq vəziyyətindən itmiş oğul kimi uzaq olmalıyıq. İndi onun heç bir təklifi, heç bir arzusu yoxdur. Atanın onu sevməsi və bağışlaması ona kifayətdir. O, atadan heç nə almaq istəmir. Ona atanın özü vacibdir.

Asəf 73-cü Məzmurda belə deyir: “Göylərdə Səndən başqa kimim var? Yer üzündə də Səndən başqa heç nə istəmirəm. Cismim və ürəyim taqətdən düşsə belə, daim, ey Allah, qəlbimin qüvvəti, nəсібimsən” (Zəb.73:25-26).

Çünki o, tamamilə özünü atanın rəhbərliyinə verdi

Bunu bir nümunədə izah edim. Bir dəfə mən qızımınla velosipeddə gəzirdik. O, mənə dedi: “Ata, ver mən də idarə edim!” Mən sükanı ona verdim, lakin yarım saniyəlik, çünki yarım saniyə sonra biz qəzaya uğraya bilərdik.

Biz də belə edirik. Biz Allaha deyirik: “Ver mən idarə edim”. Sonra da özümüz öz həyatımızı idarə edirik. Bu da bəlaya aparır. Əgər biz öz həyatımızı dərd-bəla ilə idarə ediriksə, sonda elə gedib cəhənnəmə düşürük.

Amma elə bu yer üzündə özümüzü idarə etməklə minlərlə bəlaya düşürük.

Allahdan uzaqda, itmiş oğul da belə etdi və özünü bədbəxtliyə düşürdü. Amma o, evə dönərkən də bu, özünü bədbəxtlikdən azad edə bilmirdi. O, belə demək niyyətində idi: “Məni öz müzdlü işçilərinin biri kimi qəbul et”. Daha doğrusu, o, hələ də öz həyatını özü idarə etmək istəyirdi.

İndi isə o, evə qayıtdı. Atanın məhəbbəti onu əhatə etdi. Hazırladığı təklif onun boğazında ilişib qaldı. Əlləri həyat sükanından sürüşüb düşdü. Ata sükanı öz əlinə aldı. Oğul bu təklifi demədi, çünki həyatının idarə edilməsini atasına etibar etdi. Belə ki, o, indi anladı: “Məni yenə də canlandırır, ismi şərəfinə salehlik yolları ilə aparır” (Zəb.23:3).

HƏQİQİ MƏSİHÇİNİN GEYİNDİRİLMƏSİ

Atası isə öz qullarına dedi: “Tez olun, ən gözəl xalat gətirin və onu geyindirin”. Luka 15:22

Həvari Paul deyir: “Deməli, kim Məsihdədirsə, yeni yaradılışdır, köhnə şeylər keçib-getdi, təzə şeylər gəldi” (2Kor.5:17).

Yeni insan özünün heç bir yaxşı əməlinə görə yox, Məsih vasitəsilə yeni olur. İnsan ürəyi yaxşı işlər, niyyətlər və fikirlərlə yeniləşir. Artıq nə qədər gözəl işlər görülmüşdür! Amma hər şey əvvəlki kimi qalmışdır. Zahirə vəziyyəti yaxşılaşan insan o zaman da yeniləşir. Mən bir nəfəri tanıyıram, o, çox dalaşqan idi. Amma o, həyatda nailiyyətə nail olmuşdu. O, hörmətli insan olmuşdu. Amma o, bundan dəyişilməmişdi. O, əvvəlki kimi dalaşqan olaraq qalırdı.

Yox! İnsan yalnız “Məsihdə yeni insan ola bilər. Həvari Paul deyir ki, əgər o, öz Xilaskarını tapırsa, əgər itmiş oğul kimi evə dönürsə, yeni insan olur.

İtməmiş oğulun donuz otaranda necə olduğunu xatırlayırsınız? Ac, yoxsul, cır-cındır içində və ümitsiz! İndi isə siz ona baxın! Yeni bayramsayağı geymiş, barmağında yeni üzük, yeni ayaqqabılar. “İndi hər şey yenidir”. Paltar, üzük və ayaqqabı – bunlar ruhani şeylərin simvoludur. Bunları hamıda, Məsihdə yaşayan hər kəsdə tapmaq olar. Onlar həqiqi məsihçinin geyimini əks etdirir.

Yeni paltar yeni salehlikdir

Bu hadisə tətil vaxtı Byurtemberqdə başıma gəlib. Mən iki yoldaşım ilə birlikdə Falkeynştayndakı mağaraya girdik. Biz lap köhnə paltar geyinib mağaraya düşdük. Anam mənə dedi: “Qonağımız var. Bir cənab səninlə danışmaq istəyir”. Mən özümə başdan-ayağa baxıb dedim: “Amma bu cür görkəmdə mümkün deyil”.

Bunu ruhani həyata da tətbiq etmək olar. Sən Allahla təmasda olmaq istəyirsən, Onun övladı olmaq istəyirsən, diriləndə Onunla birlikdə olmaq istəyirsən. Ancaq özünə bax! Həyatındakı günah və səhvlərə bax! Sən etiraf etməlisən: bu cür mümkün deyil. Bu, həqiqətən də, belədir: sən indi necəsənsə, belə halda Allahın övladı ola bilməzsən.

Bu vaxt adamların çoxu böyük səhvlər edirlər və öz çirkli paltarlarını təmizləməyə çalışırlar. Onlar deyirlər: “Eh, mənim günahlarım o qədər də dəhşətli deyil”. “Başqaları məndən pisdirlər”.

Belə olmaz! Yox, belə olmaz! Bizim yeni paltara ehtiyacımız var.

Burada çoxları yenə vəziyyətdən çıxış yolu axtarmağa başlayır. Onlar yaxşı işləri və əməlləri ilə tikilmiş paltarlarını soyunurlar. Müqəddəs Kitabda deyildiyi kimi, bu şəxsi salehlik paltarıdır. Onlar bununla fəxr edirlər. Öyünürlər: “Mənim hər şeyim var!” Özlərinin xüsusi salehliyindən zövq alırlar.

Eh, bununla siz insanları aldada bilərsiniz, amma Allahı yox. Axı parçalardan tikilmiş sənin xüsusi salehlik paltarın günahının cındırlarını örtə bilməz.

Yox! Bizə tamamilə başqa şey lazımdır. Ata oğula tamam yeni paltar hədiyyə verdi. Allah bizə də yeni paltar hədiyyə vermək istəyir. Bu, İsanın çarmıxdə əldə etdiyi salehlikdir. Bir Məzmurda deyilir: “Qan və Məsihin salehliyi mənim bəzəyim və şərəfli paltarımdır”. İman bu salehlik paltarını geyinir və sevinir.

“Rəbdə böyük sevinc tapacağam, Allahımda ürəyim şadlıqdan coşacaq, çünki çələnglə bəzənmiş bəy kimi, bər-bəzək taxmış gəlin kimi mənə qurtuluş paltarı geyindirirdi, salehlik libası ilə bürüdü” (Yeş.61:10).

Yeni üzük – bu, oğulluq ruhudur

Atası dedi: “Barmağına üzük taxın”. Çoxları üzüyü bəzək üçün taxır.

Allahımız Huşə peyğəmbər vasitəsilə deyir: “Səni əbədi olaraq Özümə nişanlayacağam, salehlik, ədalət, məhəbbət və mərhəmətlə səni özümə nişanlayacağam. Səni sədaqətlə Özümə nişanlayacağam, sən də Rəbbi ta-

niyacaqsan” (Huşə 2:19-20). Beləliklə, üzük atanın oğul ilə bağladığı ittifaqın simvoludur. O, Allahla insanın ruhani nişanlanmasının əksidir.

İnsan təbiətən Allaha düşməndir, belə ki, bu cür itmiş oğul da atada öz düşməninə görürdü. O, Allahı sevmir, Onun yollarına nifrət edirdi. “Deməli, kim Məsihdədirsə, yeni yaradılışdır, köhnə şeylər keçib-getdi, təzə şeylər gəldi”.

İnsan müraciət etdi, İsanın qanı vasitəsilə xilas aldı. Allahla düşmənçilik çarxı sayəsində qurtardı. Müqəddəs Ruh ürəyi Üçbirlikdə olan Allahla cəlb edir. O, Allahın tərəfindədir. O, Onunla ittifaqdadır. O, İsanın İmanlı Cəmiyyətinə – Onun zühuruna, gəlişinə, toyuna sevinən Gəlinə məxsusdur. Bax üzüyün mənası budur!

Bəli, bəlkə, daha da artıqdır! Atanın oğluna verdiyi üzük, yəqin ki, möhürlü üzükdür; ailənin möhürlü üzüyüdür. İndi atanın möhürünü daşımağa və istifadə etməyə oğulun hüququ çatır. Bununla bərabər, bütün dünya qarşısında oğulluq “vəsiqəsini” əldə edir.

Əgər Allahın sənə münasibətini bilmirsənsə, onda ən dəhşətlinin nə olduğunu bilirsən? Yox, itmiş oğul atanın ona necə münasibət bəslədiyini bilirdi. Bir oğul olaraq qəbul olunması ürəyinə şübhələr saldığı zaman o, möhürlü üzüyə baxaraq, qəbul olduğunu bilirdi. Beləliklə, Allahın həqiqi övladı ruhani möhürlü üzük daşıyır ki, bu da oğulun bütün şübhələrini dağıdır. Bu, Müqəddəs Ruhun övladlığa götürməsidir. Paul deyir: “Elə Ruh Özü bizim ruhumuzla birgə şəhadət edir ki, biz Allahın övladlarıyıq” (Rom.8:16).

Yeni ayaqqabı – bu, yeni həyat tərzidir

Bu mətni oxuyan zaman mənim gözlərimə bir detal dəydi. Ata deyir: “Tez olun, ən gözəl xalat gətirin və onu geyindirin”. Deməli, oğulun paltarı köhnə idi. Amma ata demir: “Yeni çarıq gətirin”. O təkcə deyir: “... ayaqlarına çarıq taxın”. Deməli, oğulun ayaqqabısı heç yox idi. O, ayaqyalın idi.

Ayaqyalın çox ehtiyatla gəzmək lazımdır və buna baxmayaraq, hər yerdə zədələnirsən. Cismani adamın həyatı belədir. O, öz qorxusunu və ehtiyatını əldən qoya bilmir və hər yerdə zədələnilir, Allah və insanlar xüsusunda səhvlər edir.

“... kim Məsihdədirsə, yeni yaradılışdır...” İndi onun ayağında yeni ayaqqabı var. İndi o, müəyyən addımlar ata bilər. İndi bu sözlər ona aiddir: “Mən Rəbbin gücü ilə gedirəm”. O daha hər xırda daşdan qorxmur. O,

onların üzərində cəsarətlə və inamla gəzir. Bəli, hətta Rəbb deyir: “Şiri, güzəni ayaqlayarsan, gənc aslanı, əfi ilanı tapdalayarsan” (Zəb.91:13). Yeni adam Paulun dediyi kimi, “... barışıq Müjdəsini yaymaq hazırlığını ayaqlarınıza geyinmiş olaraq yerinizdə durun” (Ef.6:15).

Qıssası, bu ayaqqabı gözəl şeydir. Fikirləşin: oğul bunu atasından hədiyyə alır. İsa Məsihdə bu ayaqqabı bizimdir. Ona inam vasitəsilə biz yeni həyat tərzini yaşayırıq.

ZİYAFƏT

Kökəldilmiş dananı gətirin, kəsin: gəlin yeyib-şadlanaq!

Luka 15:23

Biz özümüzə yenidən və yenidən hesabat verməliyik ki, itmiş oğul haqqındakı məsəl, ilahi işlər haqqında məsəldir. Bəşər aləmində, yəqin ki, hər şey başqa cür baş verərdi.

Fərz edək ki, hansısa bir ata oğlunu həqiqətən məhəbbətlə, öpüslə və qucaqlayaraq qəbul edir. Qəbul etdikdən sonra yəqin ki, ona deyərdi: ”Hə, indi gedək evə. Özünü sakit apar və əməldə öz tövbəni sübut et! Və əgər sən özünü yaxşı göstərsən və mənim ümidlərimi doğrultsan, o zaman bütün evə və bütün qohumlara deyərək ki, sən qayıtmısan”. Dünyəvi ata sadəcə olaraq, başqa cür hərəkət edə bilməzdi. O, əvvəlcə sınaq müddəti təyin edərdi.

Oğul hələ evə çatmamış, ziyafət artıq hazır idi. Mahnı səsi, rəqs və musiqi hər adama xəbər verirdi: itmiş oğul evə dönüb!

İsa da belə edir. Axı məsələdəki ata Rəbb İsa'dır. O, ürəkləri tanıyır. Ona heç bir sınaq müddəti lazım deyil. O, onun müraciətinin həqiqi və ya yalan olduğunu görür. Əgər o, yalan olsa, deyər: “Səmavi Atamın əkmədiyi hər bitki kökündən qoparılaacaq” (Mat.15:13). Əgər müraciət həqiqidirsə, o zaman O, onu Öz xüsusi əməyi kimi qəbul edir və göylərdə olan mələklər bu xüsusda sevinirlər. Gəlin bu ziyafətə baxaq.

Ziyafət – o vaxt

“Kökəldilmiş dananı gətirin, kəsin: gəlin yeyib-şadlanaq!” Əgər bunu tam anlamaq istəyiriksə, onda Lukanın Müjdəsinin 15-ci fəslinin başlanğıcına qayıtmalıyıq. Orada da yeməyə dəvət olunanlar haqda danışılır.

Ürəkləri Müqəddəs Ruh vasitəsilə xilas olmağa alışıb yanan günahkarlar Rəbb İsanı nahara dəvət edirlər. Onlar, qəlbləri xilas həsrəti çəkənlər Müqəddəs Kitabın çox mərhəmətli adlandırdığı Şəxsin onların arasında olduğuna necə də sevinirdilər.

Lakin fariseylər və dindarlar narazılıqla deyirdilər: “O, günahkarları qəbul edir və onlarla yemək yeyir”. Bu vaxt Rəbb İsa söz aldı. O, onlara itmiş oğul haqqında uzun bir hadisəni danışdı: uçuruma düşməsindən, öz sinəsinə döyüb atasına tərəf dönməsindən, “Mən günah etdim” deyə tövbə edən oğuldan, atasının onu necə qəbul etməsindən və hətta ona ziyafət verməsindən də danışdı.

“Baxın, Rəbb İsa Məsih deyir. – Biz bu ziyafətdə bir-birimizlə yanaşı oturmuşuq. Budur, itmiş günahkarlar evə döndülər, öz Xilaskarlarını tapdılar. Biz yeyib şadlanmalı deyilik?”

Fariseylər Rəbb İsanın günahkarlarla yeyib-içdiyinə təəccüb edirdilər, baxmayaraq ki, onlar Onu, sadəcə, peyğəmbər sayırdılar. Əgər Onun Allah olduğunu anlasaydılar, necə də təəccüb edərdilər. Bəli, bu, gözəldir. Allah günahkarlarla yeyir. Bir himndə belə oxunur: “Şadlan göylər və sevin yer! Allah və günahkarlar indi dost olacaqlar...”

Mən Müqəddəs Kitabdan daha belə bir ziyafət bilirəm. İbrahim günün isti çağında Mamre palıdının altında oturmuşdu. O, başını qaldırıb üç kişi gördü. İbrahim onları dəvət etdi: “Ey ağam, əgər indi gözündə lütf tapdımsa, qulunun yurdundan yan keçmə”. Sonra «İbrahim çadıra – Saranın yanına qaçıb dedi: “Tez ol, üç sea narın un götürüb xəmir yoğur və kökə bişir”». “İbrahim mal-qaraya tərəf qaçdı. Oradan körpə və yaxşı bir buzov götürüb nökrinə verdi. Nökər də onu hazırlamaq üçün tələsdı” (Yar.18).

Allah, beləcə, İbrahimin evinə daxil oldu. Bu, öz-özlüyündə böyük hadisədir. Lakin İbrahim Allah adamı idi, itmiş oğul deyildi. Bundan əlavə, Müqəddəs Kitabda deyilir: “... özü isə ağacın altında, onların yanında durdu. Onlar da yedilər”. Lukanın Müjdəsi, 15-ci fəsildə başqa cür yazılıb: günahkarlar ümidlə öz Allahlarının yanında oturublar və öz Xilaskarları ilə yeyib-içirlər. Bu, mənə bir mahnının sözlərini xatırladır: “Bu möcüzəyə baxın, Külli-İxtiyar burada necə də aşağı enir...”

Ziyafət – bu gün

Bu mətn bizə xeyirxah xəbər haqda danışır. O, məyus, ağırlaşmış vicdanları və ürəkləri qulaq asmağa məcbur edir. Belə ziyafətdə iştirak etməyi kim arzu etməz?

Dostlarım, siz bu ziyafətdə hökmən iştirak etməlisiniz. Həqiqi məsihçinin həyatı bu cür ziyafətdir.

Məsihçiliyə çoxlu ağır böhtanlar atılır. Bu haqda belə demək olar: “Özlərini müdrik sayaraq, ağılsızlaşdılar”. Ən ağılsız fikir isə bax budur: məsihçilik guya həyatı inkar edən bir dünyagörüşdür.

Əlbəttə, iman ruhani olmayan insanın cismani həyatına etiraz edir. Məgər bu, həyatdır? Bu, ehtiraslara tabe olmaq deməkdir, yemək və pul qayğısıdır, şərəf həsrətidir, insanlar və ölüm qarşısında qorxu, vicdanın susması deməkdir? Bu, yalnız mənasız, pəlçiqda sürünən qurdların da keçirdiyi bitki həyatıdır. Allahım, rəhm et! İman belə həyatı həqiqətən rədd edir.

Kim öz Xilaskarını tapıbsa, o, əsl həyatı tapıb. Müqəddəs Kitab çox vaxt məsihçinin həyatını ziyafətlə müqayisə edir. “Düşmənlərimin qarşısında mənim üçün süfrə açırsan, başıma ətirli yağ çəkirsən, ağzınadək camımı doldurursan” (Zəb.23:5). Bu, heç də yazıq yaşayış deyildir! “Çünki O, susuzlara doyunca su verər, acları bol nemətlərlə bəslər” (Zəb.107:9). Bəli, Rəbbin Özü masa üzərində qulluq edəndir! Axı O deyir: “Çünki Mən yorğun adama su verəcəyəm, taqətsiz adamı doyduracağam” (Yer.31:25). Orada marka və qramla ölçmətlər. Məhz Süleyman bu haqda deyir: “Saleh yeyib doyar” (Sül.13:25). Orada ruhani sevinc şərabı çay kimi axır: “Evinin bolluğu ilə onları doydurursan, Sənin xoşhal edən axar çayından onları içirirsən” (Zəb.36:8).

Nə üçün biz belə ac, yazıq və boş qalırıq? Allahın Kəlamı bizi ziyafətə çağırır: “Dadın, görün Rəbb nə qədər şirindir!” (Zəb.34:8).

Əbədiyyətdə ziyafət

Bütün zənginliyinə baxmayaraq, məsihçilərə Korinflilərə 1-ci Məktub 15:19-da deyilən sözlər aiddir: “Əgər yalnız bu həyat üçün Məsihə ümid bağlamışıqsa, biz hamıdan yazıq”.

Buna baxmayaraq, İsanın dirilməsinə əsaslanaraq əbədi həyata möhkəm ümidimiz var.

“O biri dünya” haqda danışanda dünyəvi adam bu haqda şübhəli, boş və həyatdan ayrılmış şeyləri təsəvvür edir. Müqəddəs Kitab bu haqda başqa cür deyir. Müqəddəs Kitab bədənin dirilməsi, yeni dünya, oradakı salehlik və ədalət haqda yazır. O, yeni dünyadakı çaylar, şəhərlər, ağaclar haqda danışır. Bəli, Rəbb İsa Məsih deyir ki, O, şərab içəcək. O, Öz ölümündən qabaq dedi: “Mən sizə deyirəm: Atamın Padşahlığında sizinlə

birlikdə təzəsini içəcəyim günə qədər üzüm ağacının bu məhsulundan əsla içməyəcəyəm” (Mat.26:29).

Orada, bu sözləri deyə biləcəyimiz yerdə də ziyafət olacaq: “... gəlin yeyib-şadlanaq!” Bu, əbədi toy ziyafəti olacaq, çünki adaxlı olan İsa Öz Gəlini – İmanlı Cəmiyyəti ilə kəbin kəsidir. Qoy dünya nə istəyir desin, mən bu ziyafətdə olmaq istəyirəm!

Sonra da bir söz. Sənin həyatın qüruba yaxınlaşır? Sənə elə gəlir ki, bu dünyanın əsri öz sonuna yaxınlaşır? Qoy başqaları şikayət etsin, biz isə oxuyaq:

Sion qızı keşikçilərin nəğməsini eşidir,
Onun ürəyi sevincdən titrəyir,
Onun dostu göydən qüdrətlə gələcək
Mərhəmət, həqiqət və güclə doludur.

Onun ulduzu parlaq və işıqla yüksəlir
Sən gəl, qiymətli tacım
Rəbb İsa, Allah Oğlu! Hosanna!
Bu sevinc salonuna səninlə gedirik,
Orada ziyafətdə iştirak edəcəyik.

MÜRACİƏTİN NƏTİCƏLƏRİ

Çünki bu oğlum ölmüşdü, yenə həyata qayıtdı.

(Luka 15:24)

2 Padşahlar Kitabının 13-cü fəslində bizə qəribə, qeyri-adi bir hadisə danışılır. Allah adamı olan Elişa peyğəmbər öldü və qəbirdə basdırıldı. Tezliklə basdırılmadan sonra bu qəribə hadisə baş verdi. Həmin yol ilə dəfn mərasimi gədirdi. Kimisə basdırırdılar. Qəflətən bu dəfn mərasimi pozuldu. Qorxulu xəbər eşidildi: “Ölkəyə düşmənlər basqın etdilər!” Düşmən Moav alayları göründü. Hamı qaçdı, yolda təkə ölüünün tabutunu aparanaqlar qaldılar. Onlar ölüünü Elişanın qəbrinə atıb qaçdılar. “Ölü düşüb Elişanın sümüklərinə toxunan kimi dirildi və ayaq üstə qalxdı” (2Pad.13:21).

Çox qəribədir, elə deyilmi? Təsəvvür edin ki, bu hadisədə mənim haqqımda və minlərlə adam haqqında danışılır. Günahın ilan kimi sancması və mühakimə üzündən Allahın bizə çıxardığı qanuna görə biz ruhən ölü idik. Amma sonra biz Allahın Peyğəmbərinə, İsayə, Onun ölümünə

toxunduq və dirildik. Allah bizim haqqımızda deyir: "... bu oğlum ölmüşdü, yenə həyata qayıtdı". Müraciət belə böyük dəyişikliyə gətirir.

Öz ümitsiz vəziyyətini dərk etmək

İtmiş oğul haqqında olan məsələdə biz atanı rəhmlili insan kimi görürük. Ağır günah yükü altında oğul evə dönərkən ata onu heç bir sözlə belə, danlamadı. Ona bütün varlığını, məhəbbətini, rəhmliliyini və canıyananlığını göstərdi. Lakin onun xeyirxahlığı sentimental yumşaqlyq deyildi. Bu haqda mətnin bugünkü parçasında deyilir. Hələ oturub ziyafəti başlamazdan ata realılıqla və düzgün baş vermiş həqiqəti söylədi: "... bu oğlum ölmüşdü". Oğul diksindi. Başını aşağı saldı. Bütün qonaqlar oğula baxırdı. Hamı gözləyirdi ki, o, indi sıçrayıb deyəcək: "Yox! Ata, sən çox şişirdirsən. Mən bir az həqiqət yolundan çıxmışdım. Lakin ölü? Yox!"

Amma oğul heç nə demədi. Mən fikirləşirəm ki, o, yalnız başını tərpedib "Bəli, bu belə idi! – deyərək pıçıldayırdı. – Mən ölmüşdüm". Yalnız donuz sürülərini otaranda yox, artıq qürurlu bir insan kimi ata evini tərkdəndə".

Cismani insan hətta tullanır və qaçır, bütün dünyaya səs salırsa belə, o, ölüdür. O, Allah qarşısında ölüdür. O, kordur, belə ki, nə Allahın müqəddəsliyini, nə İsanın məhəbbətini, nə özünü, nə də özünün gerçək vəziyyətini görür. O, kardır, xeyirxah Çobanın onu min dəfələrlə çağırmasına və ona Öz mərhəmətini təklif etməsinə baxmayaraq, o, heç nə eşitməmişdi. O, hissiyatsızdır: Allah Öz mühakimələri ilə onu məğlub etsə də, onun ürəyi laqeyd olaraq qalırdı.

Çoxları fikirləşir ki, eh, bu çox şişirdilmişdir. Mənim əməllərim o qədər də pis deyildi. Sən haqlısan. O qədər də yox, lap pisdür. Rəbbə dönməmiş, ruhani cəhətdən dirçəlməmiş adam nəinki ölüdür, hətta ən yüksək dərəcədə ölüdür. Cismən ölmüş adam ən azından, sakitdir və heç nə etmir. Amma ruhani cəhətdən ölmüş adam ölüm işlərini törədir. O, "günahları səbəbindən ölüdür". Müqəddəs Kitab deyir: "Cismani təbiətin əməlləri isə bəllidir. Bunlar cinsi əxlaqsızlıq, murdarlıq, pozğunluq, büt-pərəstlik, sehrbazlıq, düşmənçilik, münafişə, qısqançlıq, hiddət, özünü göstərmə, nifaq, təfriqələr, paxıllıq, sərxoşluq, eyş-işrət və buna bənzər şeylərdir. Sizə əvvəllər xəbərdarlıq etdiyim kimi, indi də xəbərdarlıq edirəm ki, bunları edənlər Allahın Padşahlığını irs almayacaqlar" (Qal.5:19-21).

Bu haqda çox danışmağa dəyərmə? Rəbbə dönməmiş insan öz dediyinin üzərində durur: o, o qədər də pis deyil. Rəbbə dönmə ona gətirir ki, biz Allahın dedikləri ilə razılaşıırıq, özümüzün ölü vəziyyətimizi dərk edirik və yalnız qaranlıq əməllərdən başqa heç nədən qorxmuruq.

Yeni məxluq

“...yenə həyata qayıtdı”. İnsanın hətta Rəbbə dönəndən sonra nə qədər dəyişildiyini təsəvvür etmək belə, mümkün deyil.

Həvari Paul deyir: “Deməli, kim Məsihdədirsə, yeni yaradılışdır, köhnə şeylər keçib getdi, təzə şeylər gəldi” (2Kor.5:17). Rəbbə dönməni dünyanın yaranması ilə müqayisə etmək olar. Ətraf dəhşətli qaranlıq idi. Qaranlığın da ortasında Allahın Kəlamı səslənir: “Qoy işıq olsun!” Işıq oldu. Rəbbə dönəndə də belə olur.

Həvari Paul şəhadət edir: “Zülmətdən işıq parlayacaq” deyən Allah ürəyimizə nur saçdı” (2Kor.4:6).

Alimlər dünyanın yaranması tarixi haqqında “bu, belə baş verdi, ya yox?” deyər mübahisə edirlər. Bunun əvəzinə isə Müqəddəs Yazının Yaradılış Kitabındakı “dedi və oldu”, “buyurdu və yarandı” sözlərinin aid olduğu Yaradana həmd nəğməsinin möhtəşəm sədalarını dinləsələr, yaxşı olar.

Bu yaradılış əhvalatı hər dəfə insan Rəbbə dönəndə təkrar olunur və onda həmin insan barədə deyilir: “... yenə həyata qayıtdı”.

“Amma Sən mənim ürəyimi döydün...”

İtmiş oğul əhvalatı qəribəliklərlə doludur.

İcazə verin onlardan birini göstərək. Əvvəlcə itmiş oğulun nə etdikləri haqqında çox və ətraflı danışılır: o, necə öz sinəsinə vurdu, günahlarından necə əl çəkdi, necə tövbə etdi. Daha doğrusu, o, fəaliyyətdə olan aktiv bir adam kimi təsvir olunur. Sonra isə deyilir: “... yenə həyata qayıtdı”. Axı bu, çox passivlikdir. Deməli, orada onunla nə isə baş verdi.

Bəs Rəbbə tərəf dönəndə bu, necə görünür? Mən nə isə edirəm, yoxsa mənimlə nə isə baş verir? Rəbbə tərəf dönən hər kəs deyir: “Mənə nə isə oldu. Allahın Kəlamı məndə ruhani dirçəliş toxumuna çevrildi. Ata məni Oğula doğru çəkdi və Oğul da Ataya doğru. Allah mənim ürəyimi işıqlandırdı ki, mən öz yazıq vəziyyətimi və həm də Onun xilasını dərk edim. O, mənə tövbə və iman bəxş etdi”.

Rəbbə tərəf həqiqi dönmə elə böyükdür ki, bu, yalnız Allahın əli ilə ola bilər. Belə ki, Allah bu işi səndə etmək istəyirsə, müqavimət göstərmə, Ona etiqad et. Onda sən Allahın bütün övladları ilə oxuya bilərsən:

Layiq deyiləm mən Sənin məhəbbətinə,
Sənin lütfünü mən rədd etdim.
Nə qədər itirilmiş günlər var
Səndən uzaqda, mənim Xilaskarım.

Çox illər Sənsiz yaşadım,
Ürəyimdə acı tikanlar bitdi.
Gözəl işləri məhv edərək,
Tələsdim mən aldadıcı məqsədlərə.

Lakin Sən mənim ürəyimi döydün,
Mən açdım – ruhani dirçəliş gəldi.
Sən azmış oğulu necə qarşıladın,
Xatırlatmadın mənə günahlarımı.

MÜRACİƏTİN MÖCÜZƏSİ

O itmişdi, tapıldı

Luka 15:24

Bir kimsə beş min il bundan əvvəl əzəmətli Misir fironunun sarayını gəzsəydi, yəqin ki, ona cavan bir oğlan rast gələrdi. O, qəşəng paltarlar geymişdi, onun qarşısında böyük hörmətlə baş əyirdilər. Onu əhatə edən ən yaxşı alimlər ona misirlilərin bütün müdrikliyini öyrədirdilər.

Əgər “Bu dərrakəli cavan oğlan kimdir?” soruşsaydılar, cavabında eşidərdilər: “Bu, Musadır, fironun ailə üzvü”.

Amma bəzilərinə bu cavan oğlanın sirri məlum idi. Əslində o, ölümə məhkum olmuş nəslin oğlu idi. O, hələ körpə ikən onu səbətə qoyub Nil çayının sahilinə atmışdılar. O, ölməli idi.

Amma möcüzə baş verdi: fironun qızı çay kənarına yuyunmağa çıxdı və onu gördü. Beləliklə, onun həyatında böyük dəyişiklik baş verdi.

Musanın tarixi – mənim tariximdir və minlərlə başqa adamların tarixidir. Biz də ölümə doğru gedən məhv olmuş, məhkum olmuş adamlar idik, şeytanın qulu idik.

Burada bizi Padşah Oğlu, canlı Allahın Oğlu tapdı. O, bizi “qorxulu dərədən, lehimli bataqlıqdan çıxartdı”. O, bizi Külli-İxtiyar Allahın övladı etdi.

Rəbbə dönməmiş adamın vəziyyəti

“... bu oğlum ölmüşdü”, – bizim məsəldə ata belə deyir.

Dünyanın kor adamları ilə mübahisə etməyi sevmirəm. Onlar deyirlər: “Yox, mənim işlərim o qədər də pis deyil”. Dəhşətli məhkəmə onların işinin nə yerdə olduğunu onlara göstərəcək. Mən isə Essendə vəz edən vəz Dammannın fikri ilə razılaşaçağam. O, birinci vəzini belə başlamışdı: “Müqəddəs Yazılarda olan “məhv olmuş” sözündən qorxduğum qədər yüzlərlə və minlərlə başqa sözlərdən qorxmuram”.

O, bu sözləri söyləyəndə ibadət evində bir qız əyləşmişdi. O, sonra bu haqda mənə danışdı. “Mənim üçün bu kifayət idi”, – o dedi. Bu, mənim ürəyimi sarsıtdı. Sonra nə qədər dinlədimsə, bu “məhv olmuş” sözü elə hey yenidən qarşımda dayanırdı. Məhv olmuş! – Nə üçün? – Mənim günahım üzündən. Mən də məhv olanam!”

“İtmiş” sözü bu misralarda iki mənada işlədilir. Məsələn, yolda əlcəklər cibdən düşüb itə bilər. Onlar haradasa palçıqda qalar və onları tapdalar, yaxud tanış olmayan başqasının əlinə düşə bilər.

İnsan da təbiətən belə “itmişdir”, “batmışdır”. O, öz qanuni, canlı Sahibi Allahın “itmişidir”. Biri günah çirkabına girib. Digəri isə tamamilə intizamlıdır, amma imansız hökmdarın əlinə düşüb: özünün xüsusi “mən”inin, şeytanın əлиндədir. Amma insan əlcəklər kimi cansız bir əşya deyildir, o, öz səhvlərinə görə “itir”. Adəmin günaha batma zamanından biz “batmış” insanlar olaraq doğuluruq.

Bu söz həm də “həlak olmuş” mənasındadır. Bir dəfə bir gəmi dəhşətli fırtınaya düşür. Qəflətən güclü dalğa göyərtəyə qalxır və matrosun birini gəmidən kənara atır. Xilasetmə qayığını suya salmaq mümkün deyildi. Kapitan qaranlığa baxaraq dedi: “O, həlak oldu”.

Mən tez-tez günah içində həlak olan insanların arxasınca baxıram. Ürəyim ağrıdan qışqırır: “O, əbədi olaraq həlak oldu!” Allahın qəzəbi onların üzərində qalır. Cismani insanın aqibəti belədir!

Rəbbə dönmən insanın aqibəti

“... tapıldı!”

Eh dostum, mənim bunun nə demək olduğunu ifadə etməyim üçün kifayət qədər sözüm olsaydı; yəni öz qanuni Sahibinin, Allahın əlinə düşmək!

Buna baxmayaraq, mən anlaşılmazlıq haqda xəbərdar etmək istə-

yirəm. Hər hansı güclü bir dini həyəcan "... tapıldı" demək deyildir. Mən tez-tez belə hadisələrlə rastlaşırım: insan böyük bəlaya düşür, çünki o, öz günahının nəticələrini çəkməlidir. O, özünün məhv olmuş vəziyyətini dərk edir və qurtulmaq istəyir. Buna da nail olduğuna inanır. Amma vaxt gedir. Onun həyatındakı çətinliklər düzəlir. Tezliklə hər şey yenidən əvvəlki kimi olur. Onun tövbəsi dərinlənəlməyib. Belə insan səhradakı qərib səyyaha bənzəyir. O, susuzluqdan əziyyət çəkir. Səyyah birdən gözəl bir mənzərə görür. O, ora yaxınlaşmaq istəyir, lakin bu, xəyal idi. Hər şey dumanda itib gedir.

Adamlara bədbəxtlik üz verəndə dua etməyə başlayırlar. Çoxları da sonradan etiraf edirlər: "Mən Allaha yenidən inanmağı öyrəndim". Belə adamlar haqqında "Onlar tapıldılar" demək olar? "Onlar hələ də öz Sahiblərinin, Allahın əlində deyillər. Sonuncu ən uca divar, onların günahları hələ onları Ondan ayırır. Onlarda İsanın qanı ilə günahların bağışlanması çatışmır.

Rəbbə dönən "mən Allaha dönmüşəm" deyən deyil, amma günahkarların Xilaskarı olan İsa Məsihi qəbul edəndir.

Göstərilən hər iki halda adamlar deyirlər: "Mən tapmışam". Amma bu, Allahın təsiri altında olan dönmə deyil. Həqiqi tövbə zamanı insan deyir: "Mən tapıldım. Mənim Rəbbim və Allahım yazıq zavallı günahkar vəziyyətimdə məni tapdı. O, məni həlakdan xilas etdi, mənim dərdimə şərik oldu və mərhəməti ilə məni Özünə məxsus etdi".

"O, tapıldı". Ah, necə də bəxtəvər haldır! O zaman həvari Paul ilə etiraf edirsən: "Beləliklə, imanla saleh sayıldığımız üçün Rəbbimiz İsa Məsih vasitəsilə Allahla barışmış oluruq. Elə Məsihin vasitəsilə də daxilində qaldığımız lütfə imanla nail olduq və Allahın izzətinə ümid bağlamağımızla fəxr edirik. Yalnız bununla deyil, çəkdiyimiz əziyyətlərlə də fəxr edirik" (Rom.5:1-3).

Bu vaxt bütün müqəddəslərlə sevinirsən: "Çünki əminəm ki, nə ölüm, nə həyat, nə mələklər, nə başçılar, nə indiki, nə də gələcək şeylər, nə qüvvələr, nə ucalıq, nə dərinlik, nə də başqa bir məxluq bizi Rəbbimiz Məsih İsadada olan Allah məhəbbətindən ayırmağa qadir olmayacaq" (Rom.8:38-39)

Axtaran

Mətnimizdə söhbət iki hadisədən – "itirmək"dən və "tapmaq"dən gedir. Deməli, axtaran kimsə var. Həmin o kimsə də İsadır. İsa ətrafı gəzir və "itmişləri", həlak olmuşları axtarır. Onun səni axtardığını, sənin evinə

gəldiyini və səni adınla elə hey necə çağırıldığını və çağırıldığını gördünmü? Bu axtarışda böyük mərhəmət və dözümlü lazımdır.

Amma əgər sizdən bütün ciddiliyi gizlətsəydim, qarşınızda günahkar olardım. İsa məqsədlərə çatır. “Budur, soba kimi yanan o gün gəlir” (Mal.4:1). O zaman O, ən tərs və ən inamsız imansız məsuliyyətə cəlb edəcək. “Çünki Allah Öz seçdiyi Şəxs vasitəsilə dünyanı ədalətlə mühakimə edəcəyi günü təyin edib. Onu ölümlər arasından diriltməklə hamının qarşısında bunu təsdiq edib” (Həv.17:31). Kim həmin günün qarşısına yüngül ağıl ilə getmək istəyir? “Hələ vaxt var, mərhəmət hələ çağırır...” Ata bir gün sürünü otaran qardaşlarına yemək aparmaq üçün Yusifi göndərdi. Onun getdiyi yolda qarşısına kimsə çıxdı. Yusif ona dedi: “Mən öz qardaşlarımı axtarıram”. İsa da bu cür ölkəni gəzir: “Mən Öz qardaşlarımı axtarıram!” Necə də bərəkətli zamanıdır!

BÖYÜK SEVİNC

Beləliklə, şadlıq etməyə başladılar.

Luka 15:24

Davudun həyatından bir hadisə ilə başlamağıma izin verin. Bu balaca çobanı padşah etməzdən əvvəl Allah onu böyük bələlardan keçirdi. Allahın Padşahlığında da belə olur: “Çarmıxdan taca doğru”.

Davud uzun illər boyu qəddarlıq edən Şaul padşahdan gizlənməli oldu. Bir dəfə Davudun bu dərin alçaldılma dövrü ərzində o, Qata Filiştilərin padşahının yanına qaçdı. O, müharibə qəhrəmanı Davudu həvəslə qəbul etdi. Amma qaçqın burada da rahatlıq tapmadı. Saray adamları Davuddan qorxmağa başladılar. Onlar padşahı Davuda qarşı qızısdırdılar. İş o yerə çatdı ki, onlar Davudu öldürmək istədilər.

Davud özünü dəliliyə vurdu, bir möcüzəvi hiyləgərliyi sayəsində xilas oldu. O, “Onların qarşısında görkəmini dəyişdirdi və yanlarında özünü dəli kimi göstərərək darvaza qapısının taylorını cırmaqladı və ağzının suyunu saqqalına axıtdı” (1Şam.21:13). O zaman kafirlər onun cinə tutulduğunu fikirləşirdilər. Belə ki, həqiqi kafirlər bütün cinlərə qarşı hörmət bəsləyirdilər və Davuda toxunmağa qorxurdular. Beləliklə, Davud xilas olub qaçıb canını qurtardı.

Yazıq Davud! – Doğrudan? Yazıq Davud? – Gəlin 34-cü Məzmurunu açaq: “Davudun məzmurunu. O, Avimelekin önündə özünü dəli kimi göstərərək qovulanda. ... Hər zaman Rəbbə alqış edəcəyəm, Ona daim mənim di-

lim həmd edəcək. Rəblə könlüm fəxr edir, ey məzlumlar, eşidib sevinin!” (Zəb.34:1-2).

Təqib olunanın dodaqlarında həmd nəğməsi! Məgər bu, məsihçinin halının sevincli hal olması haqda sizə aydın şəkildə heç nə demir?

Bu sevinci dünya dərk etmir

Bir dəfə mən itmiş oğul haqqındakı məsələyə dair bir əhvalat fikirləşdim. İtmiş oğulun keçmiş iki dostu rastlaşır, onlar ona var-dövlətini dağıtmaqda kömək edən həmin yüngüləxlaqlı adamlar idilər. “Qulaq as – biri o birisindən soruşur, – bizim o, necə deyərlər, itmiş oğlumuz haraya it-bat olub? “Ah, – o biri gülür, – o, əsl müqəddəs olub. O, öz qoca atasının yanına gəlib üzr istəyib, imanlı olub evdə oturur, başına kəndir salıb və həlim nəzərləri ilə göyə baxır!” “Ha-ha-ha – birisi gülür. – Amma bizimlə isə belə olmayacaq! Biz öz şüarımıza sadıq qalırıq: biz gülürük,- biz içirik, biz eys-ışrətlə məşğuluq!” Onlar gülərək uzaqlaşır.

Lakin yaxşı eşidən qulaqları olan adam bunun necə əsəbi gülüş olduğunu bilir. Yaxşı görən gözləri olan da şeytanın onları şallaqla necə qovduğunu, yaralı vicdanlarının necə öldüyünü görür.

Bunların hamısı azmış oğul haqda məsəldə deyilən anda baş verir: “Beləliklə, şadlıq etməyə başladılar”.

İki dünya!

Sevincin müxtəlif növü var. Məhv olmuş dünyanın bu sevinclərinin əksəriyyəti ehtirasların məmnun edilməsindən ibarətdir: “cismani ehtiraslar, acgözlük və dünya malına görə təkəbbür” – Müqəddəs Kitab bunları ümumi nəticədə yekunlaşdırır.

Daha nəcib sevinclər də var. Belə sevinclər bizim qəlbimizə həzz verir: musiqi duyğusu olan adam özünü unudaraq Bethovenin Doqquzuncu simfoniyasından həzz alır; alpinistlər gözəl günəşli səhərdə Kazbek dağının zirvəsində dayanıb Qafqaz dağlarını seyr edirlər. Onda insanlar deyirlər: “Bu, çox gözəldir, qəşəngdir!” – xoşbəxtliyin zirvəsinə çatdıqlarını fikirləşirlər.

Məsihçilərin sevinci bunlardan çox yüksəkdir. O, ilk növbədə, hisslərə yox, qəlblə yox, vicdanla əlaqəlidir! Əbədi narahat olan vicdanla!

Məsihçilərin dərin sevinci günahların bağışlanmasından ibarətdir. Buna görə də o, rahatlıq və dərin sülh tapan azad olmuş vicdanda əsasa malikdir.

Bir dəfə mən bir neçə kişi ilə söhbət edirdim. Mən onlardan birinə de-

dim: “Siz həqiqətdən qaçırınsınız”. “Hansı həqiqətdən?” – deyə o, həyəcanla soruşdu. Mən cavab verdim: «Bax belə həqiqətdən: “insanlar bir dəfə ölüb ondan sonra mühakimə olunsunlar”».

Sonradan, biz artıq başqa mövzulardan danışanda, həmin cavan oğlan qolumdan dartdı: “Allahın sizin günahlarınızı bağışlayacağını dəqiq bilir-siniz?”

“Dostum, – ona dedim, – O, artıq günahlarımı İsanın Qanı vasitəsilə bağışlayıb”.

Azad olmuş vicdanda məsihçilərin dərin sevincinin səbəbini görürsünüz?

Bu, hələ sevincin başlanğıcıdır

“...şadlıq etməyə başladılar”. Bu sözlərdə sanki bir qərarlılıq eşidilir. Elə bil ki onlar hələ sevinməyi öyrənməlidirlər.

Həqiqi məsihçinin həyatında da belədir. Mükəmməl sevinc yalnız mən nəhayət cənnətə gələcəyim vaxt göylərdə olacaq, orada ürəyim böyük sevinclə dolacaq.

Burada, ağlaşma vadisində yalnız deyilir: “... şadlıq etməyə başladılar”.

Bir müqayisə göstərməyimə icazə verin. Yuxarıda göstərilən Bethovenin 9-cu simfoniyasının sonuncu hissəsində “Sevincə doğru” odası var. Bu sevincli melodiyanın səsləri dərhal başlanğıcda səsləndirilir. Amma sonra onlarla birgə başqa ağır, qaranlıq, bərk, ağır ilə dolu səslər də qarışır. Arabir şən melodiya daxil olur, lakin onu yenidən ağır ilə dolu, qəmli səslər yox edir, nəhayət, sonda, mahının sonunda sevinc qalib gəlmir (sevinc məğlub olur) və onun təntənəli, dolğun melodiyası eşidilmir.

Məsihçinin həyatı belədir. Tövbə edən zaman o deyir:

“Rəbdə böyük sevinc tapacağam, Allahımda ürəyim şadlıqdan coşacaq, çünki çələnglə bəzənmiş bəy kimi, bər-bəzək taxmış gəlin kimi mənə qurtuluş paltarını geyindirdi, salehlik libası ilə bürüdü” (Yeş.61:10).

Sonra biz Allah övladlarının dodaqlarından başqa: ağır, əzablı səslər eşidirik. Biz müharibədə həlak olan oğlu üçün Davudun necə kədərləndiyini eşidirik: “Oğlum Avşalom, oğlum, oğlum Avşalom! Kaş sən yerinə mən öləydüm, oğlum! Oğlum, Avşalom!” (2Şam.18:33). Biz sevimli Asəfin gileyini eşidirik: “Pislərin firavanlığını görərkən bu məğrurlara həsəd aparırdım” (Asəf 73:3). Biz İsanın şagirdlərinin iniltisini eşidirik: “Nə yeyəcəyik?”, “Nə içəcəyik?” və ya “Nə geyəcəyik?” (Mat.6:31). Paul deyir: “Bilirəm ki, daxilimdə, yəni cismani təbiətimdə yaxşı bir şey yaşamır;

çünkü yaxşı şey etmək istəyi məndə var, amma onu yerinə yetirməyə qadir deyiləm... Necə də yazıq insanam! Ölümə düçar olan bu bədəndən məni kim xilas edə bilər?" (Rom.7: 18,24). Bəs həvarinin dediyi kimi, İmanlılar Cəmiyyəti nə qədər adam üçün ağlayır: "Çünkü Dima indiki dövrü sevdiyi üçün məni tərək edib..." (2Tim.4:10).

Hə, əlbəttə, bütün bu səslər bizim ürəyimizdə və dodaqlarımızda səslənəcək. Bizim məsihçi həyatımız da kifayət qədər yazıq görünəcək. Qorxmayın! "Sizi Oğlu Rəbbimiz İsa Məsihlə şərik olmağa çağıran Allah sadıqdır" (1Kor.1:9). Əsl məsihçinin ürəyində öz vaxtında yenə təşəkkür səslənir, belə ki, "Müqəddəs Ruhun səmərəsi sevincdir" (Qal.5:22).

Sonda da qaliblərin mükəmməl sevinc mahnısı eşidiləcək:

Sonsuz sevinc

Burada yazılıb: "... şadlıq etməyə başladılar". Amma mən heç bir yerdə "şadlıq edib qurtardılar" sözlərini tapa bilmirəm. Əbədi sevinc Rəbb İsanın yanındadır: "İsa bizim təqsirlərimizə görə ölümə təslim edildi və bizim saleh sayılmağımız üçün dirildi" (Rom.4:25).

Dünyada isə tamam başqa cürdür! Çiçəklər tez solur, mahnılar sönür, sevinc qurtarır. Sonra isə ölüm, qəbir, məhkəmə, cəhənnəm gəlir. "...insan nəyi əkərsə, onu da biçəcək" (Qal.6:7).

İsanın yanında, əbədiyyətdə sevincin sonu yoxdur.

Vəzlərimin üçdəbir hissəsinin həmişə qısa olması xüsusunda mənə şikayət edirdilər. Amma bu gün o, qısa olmalıdır, belə ki, mən həqiqətən sonsuz sevinc haqqında nə danışacağımı bilmirəm. Müqəddəs Kitabda belə yazılıb: "Allahın Onu sevənlər üçün hazırladıqlarını nə göz görüb, nə qulaq eşidib, nə də insan ürəyi dərk edib" (1Kor.2:9). Beləliklə, mən gələcək yeni dünya haqqında çox danışa bilmərəm. Lakin mən onu sevinclə gözləyirəm. Çox vaxt da onun üçün darıxıram. Gəlin ona doğru can ata!

Orada əbədi yaşamaq istəyirəm,
Təkcə qonaq kimi yox.
O kəslərin yanında, hansı ki,
Sən şərəf tacı ilə bəzəyirsən.

Orada sənə həmd oxumaq istəyirəm
Qüdrətli işlərinə görə,
Günahdan azad olaraq
Öz ölkəmdə ehtiramla dincələrəm.

BÖYÜK OĞUL

Atanın böyük oğlu isə tarlada idi. Qayıdaraq evə yaxınlaşanda çalğı və rəqs səsləri eşitdi. O, nökrərdən birini yanına çağırıb soruşdu: “Bu, nədir?”

Luka 15:25-26

Yerusəlimdəki məbəddə həmişə canlanma hökm sürürdü. Oraya çoxlu adam gəlib-gedirdi. Bir dəfə İsa məbədin qapısının ağzında duranda alimlərin, gözəl qamətli bir adamı gördü. Onun davranışından və geyimindən həyatda uğur əldə etdiyi görünürdü. Onun üzünə baxmaq kifayət idi və o dəqiqə yelbeyin adamlara aid olmadığı aydın görünürdü. Bu, sərt baxışlı bir kişi idi.

Gözəl insan! Budur o, məbədə daxil olur. Deməli, bu, Müqəddəs Kitabda deyilən adamlardan deyil: “Axmaqlar ürəyində «Allah yoxdur!» deyərək düşünürlər” (Zəb.14:1). Yox! O, Allaha inanırdı.

İndi isə baxın, Allahın önündə duran bu adam bizim zəmanəmizə necə “yaraşır”: o, öz Allahının qarşısında həmin vergiyiğən kimi dua etmirdi. Yox, başını uca tutub, öz ləyaqətini dərk edərək o, birbaşa və əminliklə dua edirdi: “Ya Allah, Sənə şükürlər olsun ki, mən başqaları kimi soyğunçu, haqsız, zinakar ya da bu vergiyiğən kimi deyiləm” (Luka 18:11-12).

Müqəddəs Kitab onun haqqında nə deyir: “Onda ən əsas şey çatışmır. Allah onu tanımır. O, Allahın Padşahlığından uzaqdır”. Bizim bugünkü vəzimiz mətndə elə bu haqdadır: öz salehliyinə və günahsızlığına tam əmin olan adamda ən başlıca olan şey çatışmır.

O, Rəbdəki sevinci anlamır

Məsələmizdə təsvir olunan böyük qardaşa baxaq. Burada biz onun barəsində fariseyin haqqında deyildiyi kimi deməliyik: gözəl insandır! O, itmiş oğul kimi atasından qaçmamışdı. Qardaşı kimi malikanəsini zinakarlarla dağıtmamışdı. O, öz vəzifəsini sakit və rahat yerinə yetirirdi. Bu cür insanları sevmək və onlarla fəxr etmək lazımdır!

Amma indi iş bizim deyil, Allahın mühakiməsindədir. Bu isə belə səslənir: bu böyük oğul da itmiş oğul idi. Bəli, onun vəziyyəti qardaşının vəziyyətindən də ümitsizdir.

Müqəddəs Kitab onun vəziyyətini aşağıdakı sözlə təsvir edir: “Atanın böyük oğlu isə tarlada idi”. O, atadan uzaqlaşmamışdı, amma ata ilə də deyildi. O, bunu ürəyiyumşaqlıq sayırdı. Əgər kimsə ona: “Sənin atan səndən vəzifəni yerinə yetirməkdən daha artığını istəyir. O, sənin sevgini gözlə-

yir. O gözləyir ki, sən ona öz ürəyini açasan, o da ürəyini sənə açsın” desəydi, o da: “Boş şeylərdir, – deyə bilərdi, – mən tarlaya getməliyəm!” Beləcə də, əgər oxuyur və dua ediriksə, Allahın Kəlamını öyrəniriksə, indiki dövrün adamları bizi ürəyiyumşaq sayır. Onlar deyirlər: “Yaxşısı budur ki, biz işləyək, bu, bizim ibadətimizdir”.

Lakin gəlin dünyada olanlar haqda yox, özümüz haqda danışaq!

Bizlərdən bəzilərimiz bu vəziyyətdə deyilikmi: Allahdan uzaq deyilik, amma buna baxmayaraq, həm də Allaha yadıq? Bir dəfə Üçüncü Reyx dövründə mən məhbub kimi kamerada oturdum. Tənhalıq mənə ağır əzab verirdi. Qonşu kamerada bir adam var idi. Mən onun öskürdüyünü, dərinədən nəfəs aldığını, narahatlıqla necə var-gəl etdiyini eşidirdim. Baxmayaraq, ondan aralı idim, tədricən onu yaxşı tanıdım. İnsafsız divar bizim aramızda idi.

Deyin, sizlərdən çoxunuz Allahınızla belə yaşamırsınız? Onlar On- dan uzaqda deyil. Onlar Ona inanırlar, hətta Onu tanıyırlar da. Amma onların arasında divar mövcuddur. Zavallı adamlar. Onlar Rəbdəki sevinci anlamırlar, çünki özlərində sevinc tapırlar. Onlar öz kasıb olduqlarını görmürlər, çünki özlərini varlı hesab edirlər. Onlar əsl həyatı tanımırırlar, çünki öz həyatlarını yaxşı qurduqlarını hesab edirlər.

O, atanın mərhəmətinin necə gözəl olduğunu bilmir

Bir dəfə bir adam əsəbi halda məndən soruşdu: “Siz həmişə İsadən danışırsınız. Bu İsa sizə nə verir?” Mən dedim: “O qədər çox şey verir ki, səhərə qədər hamısını saymağa belə, vaxtım çatmaz. Lakin ən başlıcasını bir sözlə demək olar: O, mənim bütün günahlarımı bağışladı. O, bunu edə bilir, çünki mənim günahlarıma görə günah və cəzanı O, Öz üzərinə götürdü”.

Günahların tamamilə bağışlanması və Allahla tam bir sülhdə olmaq – bundan da böyük nə isə varmı? Əgər İsanın bizim bəraətimiz üçün ölüb-dirildiyinə inansaq, hər birimiz bunu bu dəqiqə ala bilərik. Qolqota çarmıxı sənin ürəyinə ucadan söyləyir: “Sənin günahların bağışlanıb!”

Amma ürək bunu çox pis başa düşür. Biz itmiş oğul kimi yirik. Qayıdaraq o, atasına bu sözləri demək qərarına gəldi: “Ata, mən göyə və sənə qarşı günah etdim. Mən artıq sənin oğlun adlanmağa layiq deyiləm. Məni öz muzzdlu işçilərinin biri kimi qəbul et”. O, bu sözləri böyük qorxu ilə dedi. O, atasının qucağında özünü görəndə, atası ona yeni paltar geydirəndə, barmağına üzük taxanda onun vəziyyəti necə idi?

Ən böyük günahkarın İsanın Qanı vasitəsilə tam bağışlanması Xoş Xəbərdir, Müjdədir.

Amma biz bu gün günahsızlığımıza ümidi olan adam haqqında, böyük qardaş haqqında danışacağıq. O, biz danışdığımız şeylərin heç birini, mərhəməti tamamilə başa düşmürdü. Onun üçün “mərhəmət” sözü nifrətə layiq söz idi. O, onu istəmir. Nə üçün? Çünki mərhəmətə ehtiyacının olmadığını fikirləşirdi.

Burada mən çox ciddi bir şey haqda demək istəyirəm. Kim mərhəməti istəmirsə, o, onu götürməyə məcbur deyil. Mərhəmət heç kimə zorla qəbul etdirilmir. Amma nədən imtina etdiyiniz haqda özünü hesab verməlisiniz. Ola bilər ki, hər bir insan üçün ölüm ayağında, hər halda ölümündən sonra Allahın məhkəməsində qəfildən bunu başa düşdüyü həmin o saat gələcək: axı mən də günahkaram. Mərhəmətə olan böyük ehtiyacım qədər heç nəyə ehtiyacım yoxdur. Amma rədd olunmuş mərhəmət geri qayıtmır. Kim Allahın İsada olan mərhəmətini istəmirsə, o adam Allah məhkəməsi qarşısında hökmən dürməlidir.

Əgər böyük qardaş indi burada olsaydı, onda o, cəld sıçrayar və burada oturanların çoxunun adından deyərdi: “Bu danışqlar nə üçündür?! Mənə heç bir mərhəmət lazım deyil, çünki mən günahkar deyiləm”. Cavabında da mən ona bu hadisəni danışardım. Rus kraliçası Yekaterinanın Potyomkin adlı bir naziri var idi. Yekaterina kəndlilər üçün kəndlər salınması tikintisinə ona çoxlu məbləğdə pul verdi. Amma o, həmin pulları xərcləyir. Bir dəfə kraliça tikilmiş evləri görmək istəyir. Onda o, böyük yolun sağ və sol tərəfində kənd dekorasiyalarını tez quraşdırmalarını əmr edir. Kraliça həmin yol ilə gedərkən hər tərəfdə damlar və qüllələr gördü. Amma bütün bunların hamısı kartondan idi.

Öz günahsızlığından əmin olan insan öz “xəyali əməlləri” ilə Allaha “Potyomkin kəndləri” tikir. Bu əməllərin dəhşətli məhkəmənin oduna davam gətirə biləcəyini fikirləşirsiniz? Göte deyir: “Qoy hər kəs nə etdiyinə baxsın, qoy hər kəs harada qalacağına baxsın”. Şəxsən mən mərhəmət Padşahlığında qalmaq istəyirəm.

Günahkarlar evə qayıdanda O, kənardadır

“...Qayıdaraq evə yaxınlaşanda çalğı və rəqs səsləri eşitdi”. Orada şənlilik edirdilər, çünki itmiş oğul evə qayıtmışdı. “Musiqi” sözünün əvəzinə yunan orijinalında “simfoniya” sözü yazılıb ki, bu da Azərbaycan di-

lində harmonik birləşmə, həmahənglik deməkdir. Bu, doğrudan da, ən gözəl simfoniya və çox gözəl səslənir! Mələklər göydə tövbə edən bir nəfərə görə sevinəndə bu, həqiqətən də, ən gözəl simfoniya və ən xoş həmahənglikdir:

Mənə gözəl mərhəmət bəxş olunub,
Layiq olmadığım mərhəmət.
Heyrətlənirəm, Allah mənə çox mərhəmət etdi,
Pis ürəyimlə Onu məyus etmişdim.
Sevinc və həyat – payımdır bu gündən,
Onun bəxş etdiyi mərhəmətə şükür edirəm.

Necə də gözəl simfoniya! Böyük qardaş isə kənardadır. O, nökrəri çağırır və hirsə ondan soruşur: “Bu, nədir?”

Hal-hazırda da itmiş oğullar İsadə mərhəmət tapıb evə qayıdanda simfoniya səslənir və himnlər eşidilir. Amma hələ də günahsız olduqlarına əmin olan insanlar soruşurlar: “Bu nədir?” Özünə güvənən insanlar çox gözəl insanlardırlar. Amma “Ey qəlbim, onların məclisinə getmə”. Müqəddəs Kitab haqlıdır: onlar üçün ən yaxşı şey çatışdır.

ALLAHIN DƏYƏRLƏR MEYARI

*O, nökrərdən birini yanına çağırır soruşdu: “Bu, nədir?”
Nökrə ona dedi: “Qardaşın qayıdıb. Atan da onun sağ-salamat qayıtmasına görə kökəldilmiş dananı kəsib”.*

Luka 15:26-27

Müqəddəs Kitabı diqqətlə oxuyan adam özü üçün qəribə açılış edir: bizim üçün son dərəcə vacib görünən şeylər Allahın Kəlamında xırda və boş şey kimi nəzərdən keçirilir. Əksinə, dünya üçün əhəmiyyətsiz görünən şeylərə Allah Kəlamında böyük əhəmiyyət verilir.

Bir misal çəkim. Məsihin doğumundan iki min əvvəl Misir öz hakimiyyətinin zirvəsində idi. Bu qüdrətli dövlət və onun yüksək mədəniyyəti haqqında məbədlər, piramidalar və qazıntılar şəhadət edir. Müqəddəs Kitab bütün bu vacib ümumdünya tarixindən alicənablıqla yan keçir.

Bunun əvəzinə Müqəddəs Kitab o zaman dünyaya az əhəmiyyət kəsb edən Amram və Yokeved cütünü haqqında müfəssəl şəkildə danışır. On-

lar Allaha etibar edərək öz övladları Musanı fironun təqibindən gizlədir-lər. Bu hadisələr dünya üçün əhəmiyyətsiz idi.

Yaxud başqa bir misal. Padşah Avqustun hakimiyyəti altında Roma im-periyasının yaranması çox vacib hadisə idi! Amma Müqəddəs Kitab Avqust haqqında çox cüzi xatırlayır. Eyni zamanda, tövlədə İsa adlı bir uşaq doğu-lur, bu hadisəyə tam bir başlıq həsr olunur və bu fakt da dünya tərəfindən nəzərə alınmadı.

Belə çıxır ki, dünyanı təşvişə salan və ürəkləri sarsıdan hadisələr Allah üçün heç bir əhəmiyyət kəsb etmir və əksinə: dünyanın əhəmiyyət ver-mədiyi hadisələr səmavi aləmdə böyük əhəmiyyətə malikdir.

Bu, məni düşünməyə vadar etdi. Bu sual məni düşündürdü: Səmavi aləmdə nə ən vacib hadisə sayılır?

Mətnimizdə hansı cavabı tapırıq?

Bütün bu şeylərin necə baş verdiyini təsəvvür edək. Böyük oğul tarla-dan evə qayıdır. O, bu vaxta qədər baş verən hadisə haqqında heç nə bil-mirdi. Evə yaxınlaşarkən o, bayramsayağı səs-küy, mahnı və musiqi səsləri eşidir. O çaşıb qalır: bu, nə deməkdir? Bu, nə səs-küy və şənlikdir? Nə üçün hamı əl-ayağa düşüb? Nə baş verə bilər? Bəlkə, atam böyük mülk alıb? Bəlkə hökmdarın özü bizə qonaq gəlib? Atamın evində belə canlan-manın baş verməsinə nə səbəb ola bilər?!

O, nökrəni çağırır ondan soruşur: “Bu, nədir?” O, gözlənilməz cavab alır: “Qardaşın qayıdıb. Atan da onun sağ-salamat qayıtmasına görə kökəl-dilmiş dananı kəsib”.

Deməli, bunun üçün ata evi sevinçdən “özündə deyil”, deməli, itmiş oğul evə qayıdıb.

Bu əhvalat məsəldir. Gəlin bunu şərh edək: ata evi – bu, bütün mələk-ləri, gücləri, keruqları və serafırları ilə və ilk növbədə Üçbirlikdə olan Allah ilə səmavi aləmdir. Budur, biz böyük oğul ilə birlikdə soruşuruq: bütün səmavi aləmi belə sevincli həyəcana gətirən nə idi? Səmavi aləmdə nə ən vacib hadisə sayılır?

Cavab: itmiş övladın evə qayıtması. Biz burada nəzərdən keçirdiyimiz başlıqda İsanın iki dəfə verdiyi həmin cavabı alırıq, daha doğrusu: “Sizə bunu deyirəm: beləcə də göydə tövbə edən bircə günahkara görə tövbəyə ehtiyacı olmayan doxsan doqquz saleh insan üçün olduğundan daha çox sevinc olacaq” (Luka 15:7-10).

Dünya böyük hadisələrlə doludur. Lakin bunlar keçib-gedən əhəmiy-

yətə malikdir. Onlar zaman axınında öz vacibliyini itirirlər.

Əbədiyyətdə isə yalnız bir şey vacibdir: insan...

boşluqdan – bolluğa

illüziyadan – həqiqətə

yalandan – doğruya

qaranlıqdan – aydınlığa

ölümdən – həyata

dünyadan – Göylər Padşahlığına – əbədi məhəbbət ölkəsinə qayıdacaq mı?

Çünki bir nəfərin evə qayıtması göylərdə çox böyük əhəmiyyətə malikdir, biz müfəssəl şəkildə bunun üzərində dayanacağıq və suallar verəcəyik.

“Evə qayıtmaq” nə deməkdir?

Bunu bir neçə tərəfdən izah edim. Əgər orta əsrlərdə bir nəfər qərrib ölkəyə gedirdisə, onda onun haqqında deyirdilər: “O, fəlakətə gedir”. Daha doğrusu, “fəlakət” sözü iki məna verirdi: “qərriblik” və “bəla, aclıq”. “Qərriblik”, eyni zamanda “bədbəxtlik” deməkdir.

İsadan uzaqda yaşayan insan qərriblikdə yaşayır. O, “fəlakətdədir”. Sən dünyada yüksək vəzifəyə nail ola bilərsən, mülk və var-dövlət toplaya bilərsən, lakin sən fəlakətdəsən. Ola bilər ki, sən öz borcunu sədaqətlə yerinə yetirmək üçün dəridən-qabıqdan çıxırsan; zamanla ayaqlaşırısan, işləyirsən, amma buna baxmayaraq, sən fəlakətdəsən. Ola bilər ki, adamlar səni tərifləyirlər və sən vaxtbavaxt xoşbəxt və razı olursan – amma buna baxmayaraq, sən fəlakətdəsən. Sən də daim var gücünlə çalışırsan və rahat olursan, “ev üçün” darıxan vicdanını susdurmaq üçün bir günahı o birisinin ardınca edirsən.

Artıq gündəlik əzablardan yorulan adamlar var. Onlar deyirlər: “Mən Allaha, həyat mənbəyinə qayıtmaq istəyirəm”. Bəli, bəs Allah haradadır? İsada olduğu qədər heç yerdə yoxdur. Onun yanına gəl! İnsan: “Xilaskar, məni qaldır və sinənə yaxınlaşdır!...” deyəndə onun bəxtəvər günüdür. Onun yanında əbədi qalmaqlar, çünki Vətənimiz oradadır. Bütün bəlalər, iztirablar orada qurtaracaq.

İndi bu cür evə qayıtmanın nə demək olduğunu başqa tərəfdən də göstərmək istəyirəm. Bizim mətnimizdə nökrər deyir: “Atan da... kökəldilmiş dananı kəsib”. Kökəldilmiş dananı! Bəs ac, itən oğul bunu eşidəndə nə hiss etməlidir?! Axı o, donuzların yediyi keçibuynuzu qabıqları ilə qarnını doydurmağa şad olardı, amma heç bunları da ona vermirdilər. O,

aclıqdan bolluğa düşdü.

İsadan uzaqda yaşayan insan, qəlbinin dəhşətli aclığından əzab çəkir. Qəzetlər, kinoteatrlar, radio, televizor, günün yenilikləri.. Lakin əgər qəlb təkcə bununla yaşamaladırsa, onda o yorulur. Hətta dünyanın ən gözəl şeyi “kökəldilmiş dana” deyil.

Kinoteatrların qarşısında növbə görəndə, adamların bütün “təzə” şeylərin ardınca qaçdıqlarını görəndə, onda məndə belə bir hiss olur, onda sanki qəlblərin acından qışqırdığını eşidirəm.

Mənim dostlarım! Əgər bir kimsə Rəbb İsanın və Onun Kəlamının qarşısına gələrsə, onda o, dirilər. “Kim ki, Onu əldə edib, o, rahat və toxdur”. O deyir: “Mənsə gəldim ki, onlar həyata, bol həyata malik olsunlar” (Yəh.10:10). O, bizi artıq peyğəmbər vasitəsilə çağırır: “Nə üçün pulunuzu çörək olmayan şeylərə, qazandığınızı sizi doydurmayan şeylərə xərcləyirsiniz?” (Yeş.55:2).

Qayıtmanın nə demək olduğunu üçüncü tərəfdən göstərim. Nökər böyük qardaşa deyir: “Qardaşın qayıdıb. Atan da onun sağ-salamat qayıtmasına görə kökəldilmiş dananı kəsib”. Bu, o demək deyildir ki, itmiş oğul özünün azmış və səhlələr etdiyi dövrünü sağlam və ziyansız keçib. Əksinə, bu, o deməkdir ki, itmiş oğul ölümcül xəstə idi. Amma indi o, atanın məhəbbəti sayəsində sağaldı.

Deməli, insan İsasız xəstədir. Bu xəstəlik ölümə aparır. Onun həyatı qızdırma sayıqlamasında və sərxoşluqda keçir. Onun özü haqqında, Allah haqda, ölüm haqda və Allahın məhkəməsi haqda sayıqlayıcı fikirləri var. Axırda da onu əbədi ölüm gözləyir.

İtmış oğul sağaldı. İndi o, aydın və ayıq görürdü: özünü, özünün məhv olmuş vəziyyətini, dünyanı, həqiqətdə onun necə olduğunu və ilk növbədə, atanın məhəbbətini görürdü. Beləliklə, Rəbb İsayə iman edən insan özünün ölümcül xəstəliyindən sağalır. “Onun yaraları ilə biz şəfa tapdıq” (Yeş.53:5). Şəfaverici dərman belə adlanır: “günahların bağışlanması”.

Amma gəlin mövzumuza qayıdaq!

Səmavi əbədi aləmdə yalnız bir şey vacibdir, insan öz fəlakət və bəd-bəxtliyindən ata evinə, aclıqdan – bolluğa, xəstəlikdən – həyata qayıdıbmı? Ona görə də yekunda soruşmaq istəyirəm:

Bu, sənə də vacibdirmi?

Bu, ilk növbədə, özünə münasibətində sənə də vacibdirmi? Mən keçən müharibədə bir sarsıdıcı hadisə yaşamışam. Mən şərq cəbhəsindən mə-

zuniyyətə buraxılmış bir əsgərlə tanış oldum. Onun üç mükafatı var idi. O cümlədən birinci dərəcəli Fəxri xaç ordeni də var idi. O, çox çətinliklərə dözmüş və inanılmaz qəhrəmanlıqlar etmişdi. Mən onun əlini sıxdım və dedim: “Səni yüksək mükafatın münasibəti ilə təbrik edirəm!” Cavabında əsgər mahnının sözləri ilə yavaşca dedi: “Mənim ürəyimdə hər saat və hər gün İsanın adı və Onun çarmıxı parlayır. Buna görə mən sevinirəm...” Görürsünüz, onun həyatı ilahi, səmavi mənaya malik idi. Evə qayıtmaq və xilas olmaq onun üçün hər şeydən vacib idi. Bizim də mövqeyimiz belədirmi? Onda biz Allahın fikirlərinə yaxın oluruq. Rəbb İsa da belə düşüncüdü. İsanın şagirdləri öz nailiyyətləri haqqında Ona xəbər verəndə O dedi: “... ruhların sizə tabe olduğuna görə sevinməyin, amma sevinin ki, adlarınız göylərdə yazılıb” (Luka 10:20).

Bu, başqa adamlar xüsusunda bizim də mövqeyimizdirmi? Günahkarların xilas olması bizim üçün də vacibdirmi? Ey İsanın Cəmiyyəti! Hər xırda işə atılma! Gəl bu mahnının müəllifinin dediyi kimi hərəkət edək:

Bizə əbədi xilas gətirən
Sənin məhəbbətin, Sənin yaraların,
Bizim üçün dua edən ürəyini
Bundan sonra hər yerdə mədh edək.
Günahkarlara Sənin çarmıxını göstərək,
Səni öz ürəklərinə qəbul edənədək.

GÜNAHSIZLIĞINA ƏMIN OLAN İNSAN

Böyük oğul isə hirsləndi və içəri girmək istəmədi.

Luka 15:28

Rəbb İsa “İtmiş oğul” haqda məsəli danışanda Onun ətrafında geniş şərq paltarında adamlar durmuşdular. Bu insanlar hələ radioqəbuledici və təyyarə haqqında heç nə bilmirdilər. Maks Plankın kvant nəzəriyyəsi kimi, mühərrik də onlar üçün tanış deyildi.

Rəbb İsa bu məsəli danışan vaxtdan bəri dünya necə də dəyişib! Ümumiyyətlə, “itmiş oğul” haqda bu köhnə məsəli danışmağın mənası varmı? Bu, zəmanəmizə uyğun gəlirmi? Əlbəttə! Çox uyğun gəlir! Müqəddəs Kitab heç vaxt köhnəlmir. Axı o, heç vaxt dəyişməyən, bütün zamanlarda eyni qalan iki məsələni: daha doğrusu, canlı Allah və insan ürəyini izah

edir. Sonuncu, yəni insan ürəyi radio, təyyarə, avtomobil və mətbuatın yaranmasına baxmayaraq, İsanın dövründəki kimi, eyni cür qalır.

Bu gün də hələ “itmiş oğul”lar var. Bu gün evə, mərhəmət Padşahlığına dönmən “itmiş övlad”lar da var. Bu gün öz günahsızlığına əmin olan “böyük qardaş” da var. Onun haqqında yenə danışacağıq.

Mərhəmət onu əsəbiləşdirir

“Atanın böyük oğlu isə tarlada idi”. Bu, özünə güvənən, sarsılmaz, çalışqan insanın portretidir. O, evə yaxınlaşanda mahını və sevinc səsləri eşidib, nöqərlərdən birini yanına çağıraraq soruşdu: “Bu, nədir?” Cavabında mərhəmət haqda xəbər eşidir.

Onun bu xəbərə şad olacağını fikirləşmək olardı. Pis halda əgər o, çiyinlərini çəkib: “Mənim işim deyil, qoy atam nə edir, etsin” deyər fikirləşsəydi, başa düşmək olardı. Amma yox! “O, hirsləndi!”

Nə üçün? Mən bilmirəm. Mən ancaq bunun belə olduğunu bilirəm. Bəli, bu günə qədər də mərhəmət haqqındakı xəbər hamını əsəbiləşdirir. Onlar özlərinin düzgün və günahsız olduqlarına əmindirlər. Elə indiki zamanda da bu mərhəmət haqqındakı təlimin üzərinə böyük qəzəb axını gəlir. Kitablarda, məqalələrdə və jurnallarda Səməvi Atanın mərhəmətinə “böyük qardaşın” qəzəbini eşidirik.

Bəlkə, sənin ürəyin də böyük qardaşın mövqeyində durur və Göylərin Padşahlığına yalnız mərhəmətə nail olmuş, tövbə etməyə hazır olan günahkarların daxil olacağı haqqındakı xəbərə qarşı üsyan edir?!

Böyük qardaşın qəzəbi mərhəmət bayramına tab gətirə bilmir! Yazıq özünə əmin insan! Sən sınımış ürəklərin tövbə etməsini və Xilaskarın mərhəmətli əllərində xilas tapmasına mane ola bilmirsən.

İndi o, Allahın düşməni oldu

Cismani adam öz günahsızlığına əmindir. Biz hamımız özümüzdə bu əminliyi daşıyıyıq. Biz öz xeyirxah işlərimiz və nailiyyətlərimizlə öyünürük. Biz özümüzü belə xoş şəkildə görürük. Biz öz xəyali nailiyyətimizlə Allahın xoşuna gədiyimizi düşünürük.

Böyük oğul da, bu cür özündən razı halda atasına dedi: “Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm. Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam. Amma mənə heç vaxt bir oğlağı belə, qıymadın ki, dostlarımla şadlıq edim” (29-cu ayə).

İndiki zamanda o, belə deyərdi: “Mən vicdanla hərəkət edirəm və heç kimdən qorxmuram”.

Burada mən onun sözünü kəsib demək istəyirəm: “Yaxşı! Sən yaxşı adamsan! Amma buna baxmayaraq, indi sən qapının arxasında durmusan və hirsələnirsən. Yəni indi atanın düşməni olduğunu görmürsənmi? Sən, ola bilər ki, indi qardaşının ata evindən dünyaya getdiyindən də pis vəziyyətdəsən. Amma indi sən atanın düşməni olduğun üçün sən də qardaşın kimi, atanın mərhəmətinə ehtiyacın var.

Bu da mətnimizim var gücü ilə bunu bizə tələq etməyə çalışmasıdır: çalışqan, özünə güvənən adam da eyni ilə qatı ateist və ən dərinə kök atmış günahkar kimi Allaha düşməndir. Nə oluruqsa olaq, həvari Paulun sözləri bizə də aiddir: “Çünki hamı günah edib, Allahın izzətindən məhrum olub” (Rom.3:23). Hamımızın mərhəmətə ehtiyacımız var.

Bir müqayisə etməyimə izin verin. Rusiyada vuruşan və hərbi xidmətini bitirən bir əsgər mənə belə bir hadisə danışdı. Bir alman ordusu dəstəsi yüksək ştabda oturanlara telefon xətti çəkirdi. Bu xətt bir qalın meşədən keçirdi. Gecə partizanlar gəlib xətti kəsdilər və onu başqa xətt ilə birləşdirdilər. Həmin xəttin sonunda alman dilində danışan rus oturmuşdu. İndi dəstə öz düşmənidən əmr alırdı. Dəstə bu haqda heç nə bilmirdi, heç şübhə də etmirdi.

Bu, insanın günaha batandan bəri olan vəziyyətinə oxşamırmı? Vicdan əzabı çəkən günahkar ən azından bilir: məni qədim pis düşmən idarə edir. Ancaq öz günahsızlığına arxayın olan insan bunu bilmir. O bilmir ki, onu düşmən idarə edir. O, onda hər şeyin öz qaydasında olduğunu fikirləşir. Halbuki o, şeytanın tabeliyindədir.

Əgər Allah Oğlu “bizi qəbirdən xilas edərsə”, biz mərhəmət zonasına daxil olarıqsa, o zaman hər şey qaydasında ola bilər. “Odur həyatını məzara düşməkdən qurtaran, məhəbbətin, mərhəmətin tacını başına qoyan” (Zəb.103:4).

O, mərhəmət Padşahlığına girmək istəmir

“Böyük oğul isə... içəri girmək istəmədi”. Bax o, qapı ağzında dayanıb. Evdə sevinc, həyat, şənlik, oxumaq, bayramdır. O, isə durub, içəri girmir. Onu itələyib demək istəyirsən: “Gir evə!”

Bəzən başqa bir adamı itələyib demək istəyirəm: “Evə gir! Sənin Xilaskarın səni gözləyir. İsdada olan Allahın məhəbbəti səni gözləyir. Həyat,

sevinc, mərhəmət Padşahlığına daxil ol!”

“O isə içəri girmək istəmədi!” Bu, pis iradədir! Biri deyir: “Mən, sadəcə, Müqəddəs Kitabda yazılanlara inana bilmirəm”. Başqası deyir: “Mənim elmi savadım inanmağa imkan vermir”. Üçüncüsü: “Mənim peşəkar və ictimai vəziyyətim buna inanmağa dözə bilməz”. İnsan “mən istəmirəm”i maskalanmaq üçün nə qədər səbəb tapır!

Bax İsa dağın başında durub. Onun qarşısında günəş şüalarının parıltısı altında gözəl Yerusəlim görünür. Allah Oğlu acı-acı ağlayır: “Ey Yerusəlim, Yerusəlim! Peyğəmbərləri öldürən və ora göndərilənləri daşqalac edən şəhər! Toyuq cücələrini qanadları altına yığan kimi, Mən də dəfələrlə sənənin övladlarını yığmaq istədim, sizsə istəmədiniz!” (Mat.23:37).

İsanın sənənin üçün ağlamasını istəyirsən? Yox? Onda öz otağına gir və dua et:

Məni cəlb elə, Ata, Oğlun Məsihə,
Qoy sənənin Oğlun məni Sənə çəksin.
Qoy ürəyimdə Sənənin Ruhuna yer olsun.
Ağlımı və hisslərimi tamam idarə etsin.
Qoy Allahın sülhünü dərk edim və yoxlayım,
Ürəyimdə yüzlərlə lira musiqi çalsın!

ATANIN ÇAĞIRIŞI

Atası bayıra çıxıb ona yalvardı.

Luka 15:28

Xorev dağının ətəyində səhralıq bir çöldə, Müqəddəs Kitabın dediyinə görə, tək-tənha bir çoban oturub öz sürüsünü otarırdı. Bu çobanın adı Musa idi. Bir vaxtlar o, əzəmətli insan idi, böyük planları, böyük padşahlarla əlaqəsi var idi. Ancaq onun bütün planları dağıldı. O, öz parlaq həyatını atıb, qəribliyə qaçmağa məcbur oldu. İndi o, tənha bir adamdır və sakit çöllük onun sevimli yeri oldu. Birdən Rəbbin mələyi ona bir kol arasından od-alov içərisində göründü; od içində kolun sönmədən yanmasını görüb Musa öz-özünə dedi: «Gedim, bu qərribə mənzərəyə baxım, görüm nə üçün bu kol yanıb qurtarmır». Rəbb Musanın baxmağa gəldiyini görəndə Allah kolun ortasından onu çağıraraq dedi: «Musa, Musa!» O da «mən buradayam», dedi. Allah dedi: «Buraya yaxınlaşma. Ayaqlarından çarıqlarını çıxart, çünki durduğun yer müqəddəs torpaqdır» (Çıx.3:2-5).

Mən bugünkü mətnin araşdırmasına hazırlaşanda bu hadisə başımdan

çıxmırdı. Bu mətndə də: “durduğun yer müqəddəs torpaqdır!” demək olar. Çoxdan nəzərdən keçirdiyimiz bu hadisə özünün kulminasiya nöqtəsinə çatır. Burada biz İsadə Allahın məhəbbətinin açılmasını görürük. Azmış oğulun nümunəsində biz Allahın sınımış ürəkləri necə sevdini görürük. Buna təəccüb edirik. Bu gün biz daha bir qəribə şeyi, Allahın məhz kobud, özündən razı olan ürəkləri də sevdini eşidirik.

Dayandırılmış təntənə

İtmiş oğul evə tamamilə yazıq və müflis vəziyyətdə qayıtdı. Ata böyük məhəbbətlə onu qarşıladı. O hətta onun üçün ziyafət də düzəltdi. Gözlənilmədən evə nökrər girdi. O, ataya nə isə pıçıldadı. O, hansı xəbəri gətirdi? “Sənin böyük oğlun bayırda durub; o, sənə və qardaşına hirsələnir və evə girmək istəmir”. Bu vaxt ata qalxdı...

İsa bu məsəli danışanda belə hadisə orada da baş verdi. Onun dinləyiciləri kim idi? Bir daha fəslin əvvəlinə qayıdaq. Orada yazılıb: «Bütün vergiyiğanlar və günahkarlar İsanı dinləmək üçün Ona yaxınlaşdılar. Fariseylər və ilahiyatçılar isə “bu adam günahkarları qəbul edir və onlarla yemək yeyir” deyərək deyindilər» (Luka 15:1-2). Orada, Xilaskarın ətrafında itmiş oğullar toplaşmışdılar. Onlar dərk edirdilər ki, Rəbb İsadə “yazıq, yorğun ürək üçün rahatlıq var”.

Amma bu təntənə fariseylərin deyilməyi üzündən dayandırıldı. Onda da Rəbb İsa onlara bu məsəli danışdı. O, kasıblığa və müflisliyə düşmüş itmiş oğul haqqında danışdı. “O, bunu deməklə bizi nəzərdə tutur”, – deyərək günahkarlar fikirləşirdilər. İsa söhbətinə davam edərək deyir, itmiş oğul evə döndü və “Mən günah etdim” deyərək etiraf etdi. “Bəli, bu, belə oldu! İsanın ətrafında duran günahkarlar belə düşündülər. Biz də etiraf etməliydik”. İsa qollarını geniş açmış ata haqqında danışdı. Günahkarlar sevinc ilə Xilaskara baxıb düşündülər: “Bu, Sənin qucağındır”. Rəbb İsa böyük oğul haqqında danışdı. “Aha, bu, bizik”, – deyərək fariseylər düşündülər. Sonra Rəbb İsa bu haqda ataya necə xəbər verildiyini danışdı. Bu vaxt “Ata bayıra çıxdı”. Musiqi kəsildi. Hamı nəfəsini çəkib susdu. Ata zaldan çıxdı və...” “...və oğlu məzəmmət etdi, – fariseylər fikirləşdilər. – İndi O, bizi danlayacaq”, – deyərək onlar fikirləşdilər. Amma Rəbb İsa davam etdi: “Atası bayıra çıxıb ona yalvardı”. Bu zaman İsa Öz düşmənlərinə baxdı. Onda onlar anladılar ki, O, bizi mərhəmət Padşahlığına daxil olmağa çağırır. O, Öz düşmənlərini, bizi çağırır. Yəni bu, onların ürəyinə sancılmadı mı?

Bu arası kəsilən məclisin vəziyyəti ilə bütün məsihçilər tanışdılar. On-

lar xilas olduqları üçün sevinmək istəyirlər. Lakin onların sevinci mükəmməl deyildi, çünki küçədə, mərhəmət Padşahlığının qapısı arxasında hələ də bacı və qardaşlar qalırlar. Xilaskar da çıxmalı olur; onlar da çıxmalı və çağırılmalı, rica etməli, dəvət etməlidirlər: “Xilaskarın yanına gəl...”

Yer üzündə sülh ola bilməz
Məsihin məhəbbəti qalib gələndək,
Bütün yer kürəsi
Xilaskarın ayaqları altında uzananacan.

Ata bayıra çıxdı

“Atası bayıra çıxıb...”

Bu dünyada cürbəcür nə qədər din var! Onları göydəki ulduzlar kimi sayıb qurtarmaq olmaz. Kimsə qəzəblə: “Onlardan hansı düzgündür? Mən dinləri düzgün istiqamətləndirə bilmərəm və bir daha heç nəyə inanmıram!” deyərsə, mən onu yaxşı başa düşərəm.

Bax sənə bunu deyirəm: onlardan heç biri düzgün deyil. Heç biri! Belə ki, bütün dinlərdə insan Allahı axtarır. Lakin heç kim Onu – “əlçatmaz nurda yaşayan”ı (1Tim.6:16) tapa bilmir.

İnsan Allahı axtara bilməz. Amma həqiqət və İncil ondan ibarətdir ki, Allah bizi Rəbb İsa Məsih vasitəsilə axtarır. Bu Müqəddəs Kitabın eşidilməmiş xəbəridir və insanın bütün dini etiqladlarına son qoyur: “Məhv olan günahlı insan, Allah səni axtarır”.

“Atası bayıra çıxıb...” Burada Rəbb İsa Özü haqda deyir. Bəli, O çıxdı. O, Göylər Padşahlığını tərk etdi və şeytanın hökm etdiyi mövcud cinayətin, ölümün, paxıllığın, həsədin, günahın, yalanın hökm sürdüyü soyuq, qəddar dünyaya, şeytanın hökm sürdüyü dünyaya gəldi. Allah Oğlu zavallı insan oldu, Özünün İlahi Qüdrətini tərk etdi.

Bax, gör necə möcüzədir –
Külli-İxtiyarın alçalması!
Bax, gör necə məhəbbətdir –
Axı dünyada bundan da həqiqi məhəbbət yoxdur.
Günahı götürdü və Qolqota çarmıxına apardı.

Bizim məsələdə ata iki dəfə küçəyə çıxdı: birinci dəfə itmiş oğlu qarşılamaq üçün; ikinci dəfə içəri girsin deyə yaxşı oğlunu dilə tutmağa. Sülh Xilaskarının yaxşı və pis, suçlu və suçsuz, ürəyi sınıq və özünə güvənən, qürurlu və peşman, əziyyətli olanlarla gör nə qədər işi var!

Rəbb İsa həyətə “çıxır ki,” insanları mərhəmət Padşahlığına çağırır. Bunda dünyada sirli narahatlığın səbəbi var: Rəbb İsa bu dünyada insanları rahat qoymur. O, onları axtarır. O, onların axtarışındadır. O, onları cəzb edir və çağırır. Nə üçün? Çünki O, əbədi məhv olmağın nə demək olduğunu bizdən yaxşı bilir.

Atanın çağırışı

“... ona yalvardı” (başqa tərcümədə onu çağırdı).

Mən gündəlik həyatımda istifadə etdiyim öz dilimlə, öz sözlərimlə Rəbb İsanın burada dediyi bu inanılmaz şeyləri izah edə bilərəmmi? Budur, fariseylər durublar. Onlar dindən bəzi şeyləri anlayır və bilirlər ki, insan Allahından bu və ya digər şeyi istəyə bilər. Amma Allah Oğlu burada Allahın insana yalvarması haqda ən böyük xəbəri bəyan edir. Xaliq məxluqa yalvarır. Müqəddəs –müqəddəs olmayana, Ata – inadkar, özünə güvənən oğluna yalvarır. Xilaskar sənə yalvarır! Sənin günahların üzündən çarmıxdan asılan həmin o Şəxs, bütün mələklərin və keruvların qorxduğu Şəxs bizə yalvarır.

Bu yerdə Yunanca istifadə olunan söz təkcə “yalvarır” deyil, həm də “xəbərdar edir”, mərhəmətli və ciddi şəkildə “dilə tutur” deməkdir. Biz bu sözü İncildə yenə də tapırıq. Orada yazılıb: “Beləliklə, biz Məsihin nümayəndələriyik, sanki Allah bizim vasitəməzlə rica edir. Məsihin adı ilə yalvarırıq ki, Allahla barışın” (2Kor.5:20).

Hal-hazırkı dövrdə tez-tez bu sözləri eşidirəm: “Ətrafda belə dəhşətli hadisələr baş verir, Allah isə susur!” Yox! O heç də susmur! O, bizim qarşımıza çıxır və təkidlə xahiş edir: “Allahla barışın!”

YENİDƏN DOĞULMAMIŞ ADAMIN DANIŞIĞI

Amma o, atasına belə cavab verdi: “Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm. Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam. Amma mənə heç vaxt bir oğlağı belə, qıymadın ki, dostlarımla şadlıq edim”.

Luka 15:29

Bu, gecədən xeyli keçmiş sakit vaxtda oldu. Hamı artıq yatmışdı. Qəfil-dən İsa Məsih olan evin qapısı döyüldü. O, qapını açıb qarşısında tanınmış

alim və çox dindar bir adamı, Nikodimi gördü. O, bu İsanın yanına gündüz gəlməyə qorxurdu. Eyni zamanda, maraq da onu didib-dağıdırdı. O, Rəbb İsadən yeni biliklər almaq istəyirdi.

Mənim üçün vacib olan odur ki, Rəbb: “Əziz Nikodim, rica edirəm gündüz gəl!” demədi. Yox, O, onu qəbul etdi və bununla da sübut etdi ki, Onun yanına həmişə gəlmək olar. Doğrudur, Rəbbin ona dediyi sözlər Nikodimi çox dəhşətə gətirdi. O dedi: “Nikodim, sənə yeni biliklər yox, Allahdan doğulmaq, yenidən doğulmaq lazımdır”.

Nikodimə belə qəribə sözləri eşitmək dəhşətli görünürdü. Əlbəttə, sonralar o, yenidən doğulmanı yaşadı.

Bəs, bizdə bu, necə görünür? Qorxuram ki, çoxları böyük qardaşa, bizim məsələmizdəki yenidən doğulmamış insanın nümunəsinə oxşasın. İnsanı onun söhbəti ilə tanımaq olar. Yenidən doğulmamış adamı da onun danışığından tanımaq olur. Bu gün biz böyük qardaşın qısa nitqini eşitdik. Yenidən doğulmamış adam da belə danışır. Onun danışığına diqqətlə baxaq.

“Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm...”

Bu mətni bir daha oxuyaq: “Amma o, atasına belə cavab verdi: Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm”. Burada bir sözün çatmadığına fikir verdinizmi? Bu adam atasına müraciət edərkən “ata” sözünü demədi. Yenidən doğulmamış adam Allahı “Ata” adlandırmır. O, “Rəbb Allah”, “tələh”, “Allah” haqda danışır, lakin “Ata” deyə bilmir. Bu da tamamilə aydındır! “Ata” – bu sözü yalnız Allahdan doğulmuş övladlar deyə bilərlər. Oğul İsa tərəfindən Atanın yanına gətirilən, Allahın Kəlamı ilə oyanan və Allahın Ruhundan doğulan şəxs Allaha “mənim Atam!” deyir.

İndi böyük oğulun nə dediyinə qulaq asaq. O, dedi: “Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm”. Bəli, yenidən doğulmamış adam belə deyir. O, Öz Allahına hesabat verə bilər. Bu hesabatda da özünün əməllərini sadalayır. O, öz xilasını nə etməsi və artıq nə etdiyinə əsaslandırır. Amma əslində bir insanın yuxusunda başına nə gəldisə, onun da başına o gələcək. Bu adam da hər yaxşı əməlin göyə aparən nərdivan pillələri olduğunu fikirləşirdi. O, bir dəfə yuxusunda öldüyünü gördü. Onda o, öz işlərinin pillələri ilə göyə qalxmaq istədi. Amma pilləkənin yuxarı hissəsinə çatanda məqsədə hələ çox qaldığını dəhşətlə aşkar etdi. O, titrəyərək aşağı düşdü və yuxudan ayıldı.

“Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm”. Yenidən doğulmamış adam belə deyir. Yenidən doğulmuş adam başqa cür danışır. Bilirsiniz o, nə deyir? O, öz Xilaskarına deyir: “Sən neçə illərdir ki, mənə xidmət edirsən!” Yenidən doğulmuş şəxs öz xilasını nə etdiyinin üzərində qurmur, əksinə, Hökmdarın onun üçün etdikləri işlərin üzərində qurur. Bizim Xilaskarımız Özü barəsində aşağıdakı sözləri demişdi: “Bəşər Oğlu gəlmədi ki, Ona xidmət etsinlər, gəldi ki, Özü xidmət etsin və çoxlarını satın almaq üçün Öz canını fidyə versin” (Mat.20:28). Bizim Xilaskarımız Öz şagirdlərinə xidmət etmiş və onların ayaqlarını yumuşdu. Mənim Xilaskarım mənə gör necə xidmət etmişdir! O, məni Öz Qanı ilə yumuşdur. O, məni qartal qanadlarında daşımışdır. O, mənim Rəbbimdir, mənə müxtəlif üsullarla xidmət etmişdi.

Beləliklə, yenidən doğulmamış deyir: “Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm”. Yenidən doğulmuş adam isə böyük minnətdarlıqla deyir: “Sən əsrlərdən bəri mənə xidmət edirsən”.

“Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam”

Bəli, o, həqiqətən, belə dedi. Hətta bunu deyərkən utanmadı da. Deməli, o, həqiqətən də, dediklərinə əmin idi. Dünyada: “Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam” deyə bilən bir oğulun olduğunu təsəvvür edə bilərsinizmi? Mən buna inanmıram.

Amma yenidən doğulmamış adam öz Allahı ilə belə danışır: “Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam”.

Bu gün adamlar deyirlər: “Məni heç kəs heç nədə günahlandırma bilməz”. Yaxud: “Mən vicdanıma görə hərəkət edirəm və heç kimdən qorxmuram”. Ya da “Mən Allah qarşısında nə etdiyimə görə cavab verəcəyəm”.

Bu cür sözlərin ən böyük yalan olduğunu bilirsiniz? Bir qədər əvvəl Rəbb İsanın bu məsəli danışdığı vaxtdan dünyanın necə dəyişməsi haqda danışdım. Bu müddət ərzində dünya necə də açılıb! Təbiətin nə qədər sirləri açılıb! Texnika, biologiya, təbabət sahəsində necə də böyük ixtiralar edilib! İnsan yalnız bir şeydə irəliləməyib: öz şəxsi ürəyini öyrənməkdə. İsanın dövründəki kimi o, Allahı yox, özünü aldadır: “Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam”.

Yenidən doğulmuş adam isə tamam başqa cür danışır! Davud deyir: “Sənə, yalnız Sənə qarşı günah işlətmişəm, gözündə pis sayılanı etmişəm” (Zəb.51:4). Musa deyir: “Hüzurunda təqsirlərimizi üzə çıxarmısan, gizli

günahlarımıza üzünün işığını salmısan” (Zəb.90:8). Paul deyir: “... O günahkarlardan ən betəri mənəm” (1Tim.1:15). Yəhya deyir: “Əgər günahsız olduğumuzu iddia ediriksə, özümüzü aldadıırıq və daxilimizdə həqiqət yoxdur” (1Yəh.1:8).

Bu hadisə bir neçə il bundan əvvəl olmuşdu. Mən bir nəfərin yanına getdim. Onun demək olar ki, səksən yaşı var idi. O dedi: “Eh, mən özümü çox pis hiss edirəm. Hər yerim ağrıyır. Mənim yaşımda rahat ölmək olar”. “Dayan!” – mən dedim. – Rahat ölüb-ölməmək yaşdan asılı deyil, bu, yalnız Allahla olan sülhdən asılıdır”. “Bu məsələdə məndə hər şey qaydasındadır, – qoca cavab verdi. – Mən heç vaxt oğurlamamışam. Heç vaxt Allahın əmrlərini pozmamışam. Mən öz borcumu yerinə yetirmişəm...” Mən cavab verdim: “Sizə yaxşıdır. Mən sizdən iki dəfə kiçiyəm. Lakin mənim vicdanım çox şeydə məni mühakimə edir. Buna görə də sevinirəm ki, mənim Xilaskarım var”. Qoca birdən fikirləşdi. “Bəli, əgər yaxşı fikirləşsəm, görürəm ki, mənim işlərim də lazımı qədər yaxşı olmayıb”. Sonra da o, günahlarından tövbə etdi. O da günahkarların Xilaskarına malik olmaq istədi və Onu da tapdı.

Beləliklə, yenidən doğulmamış adam deyir: “Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam”. Yenidən doğulmuş adam isə deyir: “Mən mərhəmətə nail olmuş günahkaram”.

“... mənə heç vaxt bir oğlağı belə, qıymadın...”

Bu adam atasına heç bir şey üçün təşəkkür etmir. Nəyə nail olubsa, hər şeyə görə özünə minnətdardır. Bəli, bu, cismani adamın sözləridir. O, öz Allahına heç nəyə görə təşəkkür etmir. Əgər o, sağlamdırsa, onda bunun üçün güclü orqanizmə malik olduğunu düşünür. O, masanın arxasında oturub şorbasını yeyirsə və ondan bunun üçün duada Allaha təşəkkür edib-etmədiyini soruşsalar, o gülür. Əgər onun işləri yaxşı gedirsə, onda öz bacarığı ilə öyünür. Lakin əgər işlər pis gedərsə, onda təəccüblə soruşar: Allah necə belə şeylərə yol verə bilər? Yox, o heç bir şeyə görə Allaha təşəkkür etməyi lazım bilmir.

Yenidən doğulmuş adam isə tamam başqa cürdür! O, daima təşəkkür edir. O bilir ki, öz həyatı, sağlamlığı, yeməyi, geyim üçün göylərdəki Atasına borcludur. O, təşəkkür edir. O, günəş parlamaı üçün və yağış üçün təşəkkür edir. O, qəmli günləri üçün də təşəkkür edir (Rom.5:3). Çünki bunların faydalı olduğunu bilir. Hər şeydən əvvəl Allahın bizə

Öz Oğlunu verməsi üçün təşəkkür edir. Axı Onunla birlikdə O, bizə hər şey verir: həyat, sülh, bağışlanma, ümid, əbədi həyat, sevinc, təsəlli, güc.

Yenidən doğulmamış adam deyir: “Mənə heç vaxt bir oğlağı belə, qıymadın...” Yenidən doğulmuş adam öz Göylərdəki Atasına deyir: “İsada Sən mənə hər şey verdin”. Biz nə deyirik?

ÜRƏKLƏRİN VƏHYİ

*“Bu oğlunsa sənin bütün varını fahişə qadınlara sərif edib.
Amma o qayıdanda sən onun üçün kökəldilmiş dananı kəsdin”*

Luka 15:30

Günlərin bir günü qoca məsihçi bir cavan oğlanla qarşılaşır. Cavan oğlan yaşadığı çətin şəraitdən şikayət edir. Guya ki, bu şərait dözülməzdir. Qoca soruşdu: “Sən bu haqda Allah dua etdin ki, səni bu çətinliklərdən çıxartsın?” “Yox, – cavan oğlan cavab verdi. – Mən hələ bunu etməmişəm”. “Onda bunu et!”

Bir neçə aydan sonra onlar yenidən görüşdülər. Cavan oğlan tamamilə dəyişilmişdi. Qoca ondan soruşdu: “Necə oldu ki, sən öz vəziyyətdən azad oldun?” “Yox, – cavan oğlan cavab verdi. – Şərait dəyişmədi. Amma buna baxmayaraq, mən yüngülləşdim. Mən indi öz ürəyimi və Xilaskarımızın ürəyini dərk etdim”.

Qəribə cavabdır! Amma sizə demək istəyirəm ki, bu, çox gözəl cavabdır. Siz hansı vəziyyətdə olsanız belə, hansı ehtiyac sizi sıxsa belə, hansı ağrılar sizi incitsə belə, bizim üçün tək bir kömək var. Biz öz şəxsi ürəyimizi və Xilaskarımızın ürəyini dərk etməliyik. Bu işdə bugünkü mətn bizə kömək edə bilər.

Böyük oğulun ürəyi

Sizə nəyi nəzərdə tutduğumu deyəcəyəm. Mən insan ürəyinin kinli olmasını və günaha satılmasını sizə göstərmək istəyirəm. Mən tez-tez bu sözləri eşidirəm: “İnsan xeyirxahlığına inanmaq lazımdır”. Bu haqda Allahın Kəlamı heç nə bilmir. Əksinə, Allahın Kəlamı deyir: “Anla ki, sənin ürəyin pisdir və pozulmuşdur, nəhayət öz pis və məhv olmuş halını gör və tövbə et!”

Çox illər bundan əvvəl icma üzvlərinin ailələrinə baş çəkərkən bir mənzilə girəndə orada bir cavan oğlanla üzləşdim. O, həyəcanlı idi. «Rədd ol buradan!» — o, məni görərək qışqırdı. «Axı nə üçün?» — soruşdum. Cavabında o qışqırdı: «Mən bəşəriyyətə inamımı itirmişəm. Sən də bunu mənə qaytara bilməzsən». «Çox gözəl! — deyə nida etdim. — Biz bir-birimizə uyğunuq! Mən də bəşəriyyətə olan inamımı artıq çoxdan itirmişəm». «Necə yəni?! Axı sən bunu dəstəkləməlisən!» «Yox!» Onda biz əyləşdik və mən Müqəddəs Kitabın günahı necə açdığını və insanın məhvə gedən vəziyyətini ona göstərdim. Belə ki, insan özünə olan inamını itirir və bunun əvəzinə Rəbb İsada ən yaxşı imanı tapır.

Məsəldəki böyük qardaşa baxaq. O, özünə olan münasibətdə necə də kordur! O, qürurla deyir: «Bax neçə ildir ki, sənin üçün qul kimi işləyirəm. Heç zaman sənin əmrindən çıxmamışam». O, özünü belə görür. Bəs ata onu necə görür?

Birinci növbədə tamamilə sərtlənmiş insan! Oğul deyir: «Bu oğlunsa sənin bütün varını...» — «Bu oğlunsa!..» Məgər o, onun qardaşı deyildi? Necə də soyuq ifadə! Məgər biz başqayıq? İnsan ürəyi belə daşürəklidir, belə sərtidir, belə soyuqdur.

Getdikcə daha da pisləşir. Bu böyük oğul necə danışır? «Bu oğlunsa səninin bütün varını fahişə qadınlara sərf edib...» Bütün əhvalatda itmiş oğulun günahı bu cür iyrənc və bu cür qəddarcasına nümayiş etdirilməmişdi. Onun haqqında yalnız işarələrlə danışılırdı. Bu adam isə onu zahirə «çıxarı», öz şəxsi günahı xüsusunda isə tamamilə kor idi.

Bəli, biz beləyik! Öz biabırçı günahımızı biz görmürük. Amma başqalarının təqsirini — bunu çox məmnuniyyətlə yayırıq. Bununla başqalarını mühakimə edirik, bu, mühakimə ruhudur!

Sonra da bu tamahkarlıq! Böyük qardaş itmiş oğulun altıncı əmri pozmasını bağışlaya bilərdi. Amma onun pulları xərcləməyinə gəlicə, bu, ona rahatlıq vermirdi. Bizi də bu dünyəvi fikirlər çox bürüyür. Ölüm vaxtı onsuz da əlimizdən verməli olacağımız şey xüsusunda xilas axtarır və əbədi rifahlara xor baxırıq!

Daşürəklilik, mühakimə ruhu, dünyəvi düşüncə — bu, məğlub olmuş insanın əlamətləridir. Amma ən kədərli hələ deyilmədi, məhz elə bu: Bizi xilas edə biləcək yeganə şeyə, İsada Allahın mərhəmətinə edilən nifrət. Böyük oğul nifrətlə deyir: «Sən bu düşkün oğlun üçün kökəldilmiş dananı kəsdin». Bunu danışaraq Rəbb fariseylərə baxdı, onların dodaqlarında hələ də rişxənd var idi: «O, günahkarları qəbul edir və onlarla yemək yeyir».

Cismani adam mərhəməti nəinki darıxdırıcı, həm də nifrətə layiq hesab edir.

İnsanın özünü öz günahında görməsindən və Allahın mərhəmətinə susamasından əvvəl onun ürəyində nə baş verməlidir?!

Kiçik oğulun ürəyi

Hətta bu barədə danışmaq belə, çətindir (ayıbdır). Amma faktları dəyişdirə bilməzsən: kiçik oğulun ürəyi burada aydın şəkildə açılıb: «bütün varını fahişə qadınlara sərf edib». Burada cavanların və qocaların ürəklərində hökm edən və coşan güc aşkara çıxır: pozğunluq. Düzdür, bu xüsusdə yaşadığımız dövr İsanın məsələləkindən də uzağa gedib. Bu oğulların hər ikisi bilirdi: pozğunluq günahdır. Bizim dövrümüz bunu daha bilmir. Bu sahədə «azadlıq» bəyan edilib. Buna görə mən Allah Sözü'nün vaizi kimi Allahın qanununu da vəz etməliyəm. Cinsi əlaqələrin yeri ancaq nikahdadır. Nikahdan kənar və nikaha qədər olan cinsi əlaqələr Müqəddəs Kitabda zina adlanır. Allahın Sözü bütün ciddiliyi ilə bizə xəbərdarlıq edir: «Allah əxlaqsızları və zinakarları mühakimə edəcək» (İbraniyə 13:4). Düşünürəm ki, Allah çoxlu cavan məsihçini də mühakimə edəcək. Ah, bu xüsusdə kaş ürəklər dəyişiləydi!

Rəbb İsa deyir: «Arvadını boşayıb başqası ilə evlənən hər kəs zina edir. Ərindən boşanmış qadınla evlənən də zina edir» (Luka 16:18). Mən də təkrar edirəm: «Allah əxlaqsızları və zinakarları mühakimə edəcək».

Kiçik oğul bütün sərhədləri aşdı və özünü ehtiraslarına tam təslim etdi. O, bundan çox bədbəxt oldu. Bu gün də elə həmin şeydir, həmin günah insanları bədbəxt edir. Amma bu, hələ ürəklərin dəyişilməsinə gətirib çıxarmır.

Kiçik oğulun ürəyi yalnız «mən günah etdim» dediyi anda dəyişildi. İtmiş oğulun ürəyi yalnız bunu dərk edən anda dəyişildi: O, bu əməlini atasına etiraf etdi.

Elə həmin bu sahədə bizim dövrümüz böyük günaha yol verir. Bilamin bu günahı Allahın xalqının arasına da gizli soxulub. Biz də evimizə qayıtmaq istəyirikmi?

Qayıt evə! Onun sevgisinin
Mərhəmətində yeni həyatı dərk et.
Öz səbirliliyində səni bağışlamaq
Allaha məqbuldur.
Onun ürəyinə yaxınlaşmağa cəsarət etdin.

Bütün ağrılardan
Onda təsəlli var;
O, bütün yaraları sağalda bilər,
Bütün ləkələri təmizləyər.
Beləliklə, ləngimə, Ona tərəf qayıt,
Həmişəlik Onunla qal.

Atanın ürəyi

İnsanın ürəyinə baxmaq necə də dəhşətlidir! Kim yalnız öz şəxsi ürəyini dərk edərsə, o məyus olar. Amma İsanın ürəyinə baxmaq necə də gözəldir! Böyük oğul atanı məzəmmət etmək istədi. Amma onun məzəmməti hansı mərhəmətdən danışıq? «Sənin oğlun qayıtdı və sən ona kökəldilmiş dananı kəsdi». Fəslimizin başlanğıcında farisəylər də «O, günahkarları qəbul edir» deyərək İsanı məzəmmət edirdilər. Hə, O, bunu edir, Allaha şükür olsun! O, təkcə onları qəbul etmir. Yox, O, hətta onların bütün borclarını da ödədi, onlara görə cəzanı çarmıxdan daşdı. O, onları təmizlədi və azad etdi və Özünün əbədi sevincli ziyafətinə dəvət etdi.

Bizim Xilaskarımız gör necə ürəyə malikdir! O, bizi o dərəcədə tanıyır ki, bizdə sevgiyə layiq olan heç bir şey tapmır. Buna da baxmayaraq — ürəyi əsən və gözləyən Kəs də Odur: biz gələcəyikmi?

Yekunda daha bir xəbərdarlıq. Allahın olacaq məhkəməsi haqqında bir həyasız günahkar istehza ilə dedi: «Allah bağışlamalıdır, bu, Onun işidir». Xeyr, bu, belə deyil! O, heç də bağışlamalı deyil. İsada Allahın mərhəməti yalnız Ondan qorxanlar, həqiqətdə yaşayanlar və tövbə edənlər üçün açıqdır. Bu mərhəmət belələri üçün hədsizdir.

İNSAN SEÇİM QARŞISINDA

Atası isə ona dedi: "Oğlum, axı sən həmişə mənimləsən və bütün varım sənidir". Luka 15:31

Burada Müqəddəs Kitab bizə heyvətəməz təsvir göstərir. Bir tərəfdən, kiçik qardaşın bu cür bədbəxt olduğu geniş dünya; dünya necə var idi, elə də qalıb: ikiüzlü, yoldan çıxaran, yalan və bədbəxtliklə dolu dünya. Digər tərəfdən — ata evi. Burada musiqi səsləri və mahnı eşidilir, çünki itmiş oğul evə qayıdıb: İsa Məsihin İmanlı Cəmiyyətinin mahnısı.

Dünya ilə atanın evi arasında insan dayanıb. Bu, böyük oğuldur.

Onun ata evinə məxsus olması bu vaxta qədər tamamilə təbii idi. İndi isə birdən nə isə dəyişildi. Ata evi daha onun xoşuna gəlmir. Budur, o dayanıb: inadçı, adamayovuşmaz və həm də tərəddüd edən. Onun ürəyində bir səs deyir: «Atadan uzaqlaş! Sən ondan nə gözləyirsən?!» Başqa səs isə onu çəkindirir.

İnsan seçim qarşısındadır! Gör nə qədər çox adam ona oxşayır! Kimsə çox dəhşətli ağır olan bir şeyi yaşadı. İndi o, özündən çıxır: «Mənə belə edən Allahdan uzaq olmaq istəyirəm». Başqasını dünyanın sevinci çox güclü yoldan çıxarır. «Nə üçün mən başqalarının yaşadığı kimi yaşamayım? Onlar çoxdan Allahın normaları ilə getmirlər».

İnsan da, böyük oğul kimi, seçim qarşısında dayanır. Amma burada ata ona yaxınlaşır. Ata adı altında Rəbb İsa Məsih nəzərdə tutulur. O, burada dediklərini şey, Onu tərək etmək istəyən hamıya deyir.

«Oğlum...»

Rəbb İsa bu söz ilə bizim qanuni olaraq kimə məxsus olduğumuzu bizə xatırladır. «Oğlum». Bəli, Rəbbin bizə haqqı var. Kim Ondan gedirsə, o, öz həyatını dəhşətli qanunu pozma üzərində qurur.

İsa Məsihin bizə haqqı var. Özü də iqiqat haqqı var. Birincisi, O, bizi yaradıb. O, bizə həyat və nəfəs verib. Buna görə biz Ona məxsusuq. İkincisi, O, bizi satın alıb. Rəbb İsa bizə görə ən yüksək haqq ödədi: bizə görə Öz Qanını tökdü. «Siz çox baha qiymətə alınmışınız», — Allahın Sözü deyir. Buna görə yalnız Onun əlini bizim üstümüzə qoyub bu sözləri deməyə haqqı var: «Sən mənə məxsussan».

Belə bir qısa uşaq mahnısı var. Onda təsvir olunur ki, əgər uşaq “müstəqil” olursa, çox gülməli və ağlısız olur və valideynlərindən qaçır: «Balaca Vanya böyük dünyaya tək qaçdı...» Ah, bu gün bu dünya öz Xilas-karından qaçan nə qədər çox belə dikbaş və gülməli “balaca Vanya”lar var.

Amma bu, təkcə gülməli deyil. Bu, faciəvidir. Yeşaya peyğəmbər bir dəfə şikayət etdi — və mən də onunla birlikdə şikayət etmək istəyirəm: «Öküz yiyəsini, eşşək də sahibinin təknesini tanıyır, lakin İsrail xalqı Məni tanımır, xalqım anlamır» (Yeş.1:3). Allahın Sözü burada deyir: öz Rəbbi İsadan üz çevirən insan öküzdən də, eşşəkdən də ağlısızdır.

Öz yiyəsindən qaçan eşşək tezliklə yeni ağa tapacaq. İsasız insan da başqa ağalar tapacaq. Bu barədə çox şey demək olar. Amma sən yalnız ət-rafına bax və sənin kifayət qədər əyani materialın olacaq.

«Oğlum mənim», - deyir ata. Yunan mətninin orijinalında Müqəddəs Yazıların bu ayəsi çox incə sözlə tərcümə edilib: «balam mənim».

Rəbb İsa — sərt ağa deyil. O, büdrəyən adamın üzərinə Öz əlini çox incəliklə qoyur və deyir: «Sən Mənim balamsan. Sən bununla razılaşmaya bilməzsən. Buna görə Mənə sevinclə de: HƏ!»

«Sən həmişə Mənimləsən...»

Burada ata öz böyük oğluna keçmiş haqda xatırlatdı. O sanki belə dedi: «Bax, sənin kiçik qardaşın həmişə mənimlə olmayıb və buna görə də gör o, necə yazıq, bədbəxt, təqsirkar oldu. Sən isə həmişə mənimlə olmusan». Bununla da o, oğluna ata evində keçən o gözəl vaxt haqqında xatırlatdı. Orada nə qədər sevinc və sülh var idi!

Kim Rəbb İsanı tərək etmək istəyirsə, o, nəyi tərək etməsi haqda özünə hesabat verməlidir. Bəlkə, sənin mömin anan olub. Yadındadırmı, o, səninlə birlikdə bu mahnını oxuyanda sənin ürəyin sakitləşirdi: “Mən İsanın quzusuyam və buna görə də həmişə sevinirəm ki, mənim yaxşı Çobanım var...” Sən də Yaxşı Çobanı tərək etmək istəyirsən və özün “çəmənlik” axtarmaq istəyirsən? Sən bu dünyanın səhrasında məhv olar və üzülərsən.

Vəftiz vaxtı “Mən Səndə qalmaq istəyirəm, İsa... Sənin yanından başqa, Rəbb İsa Məsih, mənə harada daha yaxşı olacaq?” oxuduğun yadındadırmı? Bu vaxt sənin gənc ürəyin necə də döyünürdü. Sənin ən səmimi niyyətlərin var idi. İndi isə bunu unutmaq istəyirsən?

Ola bilər, sən məsihçi gənclərin dərnəyində idin. Sizin birlikdə İsa haqqında oxumağınız necə də gözəl idi! Sən yalnız İsanın gəncliyi sevincli və işıqlı etməsini hiss etmisən.

Sən bəlaya düşmüşdün. Sənin ürəyin sıxılmış və qayğılı idi. Amma sən haraya getməyin lazım olduğunu bilirdin. Sən İsanı tanıyırdın. Sən Onun yanına tələsəndə sən özünü çox yüngül hiss etdin!

Bizim İsa ilə keçirdiyimiz vaxtın həyatımızın ən yaxşı və ən bəxtəvər saatları olduğunu etiraf etməli deyilikmi?

«Oğlum mənim! Sən həmişə mənimləsən», - ata dedi. Sonra da sanki davam etdi: «... sən də indi bütün bunları tərək etmək istəyirsən? Bütün bunlar daha rol oynamalı deyil? Sən bütün bunları nəyə dəyişmək istədiyini bilirənmisən?»

Bu gün İsanı nəyə dəyişirlər? Sənə deyə bilərəm. Rəbin deyəcəyi bu şeyə dəyişmək istəyirlər: «İndi sən əbədi olaraq Mənsiz olacaqsan». Əbə-

diyyətdə İsasız! Uzaqda əbədi olaraq Onsuz! Allah tərəfindən əbədi tərک edilmiş və rədd edilmiş! Bu, cəhənnəmdir!

Kaş ki İsadən üz döndərmək istəyən hər kəs cəhənnəmlə xilas arasın-da seçim edə bilməsi haqda özünə hesabat verə. Bunu kim başa düşübsə, Asaf ilə birlikdə deyə bilər: «Amma daim Səninlə olmuşam, mənim sağ əlimdən tutmusan» (Zəbur 73, 23).

«Mənim olan hər şey sənindir»

Ata böyük oğlunun qarşısında durub. O qaçmaq istəyir. Bu vaxt atası ona deyir: «Sən qaçmamalısan, əksinə, əslində evə gəlməlisən. Dostların-la şənlənməyin üçün sənə bir oğlaq belə, verilmədiyindən şikayət edir-sən. Ah, oğlum mənim, axı bu, səndən asılıdır. Sən bütün qəlbinlə evdə yaşamamısan. Sən, sadəcə, götürə bilərdin. Axı mənim hər şeyim sənə də məxsusdur».

İsadan uzaqlaşan çoxlu adamlar var, çünki Onun onlara heç nə vermə-diyini fikirləşirlər. Əgər bizdə elə belədirsə, onda bunda biz özümüz gü-nahkarıq. Deməli, biz bütün qəlbimizlə İsayə məxsus olmamışıq.

Sən bax gör Allah Oğlu sənə nə təklif edir: «Mənim olan hər şey Sənindir». Bu sözə Müqəddəs Kitabda bir yerdə də təsadüf olunmuş-du. Orada Rəbb İsa Allaha deyir: «Mənim olan hər şey Sənindir, Sənin olanlar da Mənimdir» (Yəhya 17:10). Beləliklə: Allahın bütün zənginliyi Allah Oğluna məxsusdur. İndi də O, bizə deyir: «Mənim olan hər şey Sənindir».

Bunu kim imanla qəbul edərsə, o, Allahdan miras alacaq. Müjdə elə budur. Müqəddəs Kitab çox tez-tez bizə İsa Məsih vasitəsi ilə Allahın öv-ladları və Allahın varisləri olduğumuzu deyir.

Mən sənə necə varlı olacağımız haqda danışmaq istərdim. Amma bu, nəhayətsiz uzanardı. Ancaq bunu deyəcəyəm ki, Allah övladlarının əbədi zənginliyindən imtina etməkdənsə, Məsih naminə ölmə getməyin ən yaxşı olduğunu yalnız şəhidlər bildirdilər.

Qoy hər kəs nə istəyir, onu sevsin.

Mən İsanı sevirəm, mənim məqsədim Odur.

SEVİNCƏ DƏVƏT

“Lakin sevinmək və şadlanmaq lazımdır”. Luka 15:32

Çıxış Kitabında Allahın İsrailə Öz əmrlərini necə verməyinin qeyri-adi təsvirini oxumusunuzmu? Əhdi-Ətiq icması Sina dağının ətəyində toplaşdı. Onlar artıq çox günlər idi ki, öz əzəmətli tənhalığında ecazkar təəssürat yaradan bu sıldırımlı dərələrlə əhatə olunmuş dağı öz qarşılı-rında görürdülər. Amma həmin gün o, min dəfə daha qorxulu idi. Bütün dağ tüstülənirdi. Onun üstündə qatı duman dayanmışdı, ildırım çaxırdı və qorxulu şimşəklər işıldayırdı. Bütün dağ bərk titrəyirdi. Müqəddəs Kitab deyir: «... çünki Rəbb onun üzərinə alov içərisində enmişdi» (Çıxış 19:18). Sonra güclü boru səsi eşidildi. Xalq qorxdı, geri çəkildi və uzaqda dayandı. Musa isə qaranlıq zülmətə daxil oldu. Onda da Rəbb Öz əmrlərini verdi!

Bizim bugünkü mətnimizdə də bizə nə etməyimizin göstərişi verilir. Amma Əhdi-Cədidə bu, necə də mehribancasına və çox xoş və çox sevincli səslənir: “sənə lazımdır”! “Lakin sevinmək və şadlanmaq lazımdır”. Məgər bu, xeyirxah əmr deyil? Gəl buna yaxından nəzər salaq.

Bizim Allahımız Öz ürəyini açır

Allahımız bizim yaxşılığımızı istəyir. O, bizim sevincli və gümrah olmağımızı istəyir. Əgər biz sevinmir və şadlanmırıqsa, onda bu işdə Allah təqsirkar deyil.

Allahımız yaxşılığımızı istəyir. Müqəddəs Kitab — bu, sevinc haqqında Kitabdır. Allah insanları yaradaraq onlara gözəl Eden bağını verdi. Onun adamlara verdiyi ən birinci əmr bu idi: «... Bağdakı bütün ağacların bəhrəsindən istəyəndə yeyə bilərsən» (Yar.2:16). O, onlara sevinc və rifah verdi.

Günahabatmanın baş verməsində, insanın Allahdan uzaqlaşmasında, şeytanın adamlar üzərində təsiri əldə etməsində, günahın, əzabın və ölümün əmələ gəlməsində Allah təqsirkar deyil. Yox, bu, Allahın təqsiri deyil. O, yaxşılığımızı istəyir.

Bu gün də O, bizim, ayrı düşmüş dünyanın uşaqlarının yaxşılığını istəyir. Demək olar ki, Allahın Sözü hər səhifəsində bizə deyir: Allahın məqsədi ondan ibarətdir ki, biz sevincli və gümrah olaq.

Dünyəvi adamlar buna inanmırlar. Onlar bizim Allahımızı tündxasiyyət, tutqun Allah hesab edirlər. Onun övladlarını da «cəhalətpərəst» hesab edirlər. Onlar Onun Müjdəsini ağır, hər cür həyatsevərliliyi əzən, məşəqqətli şey hesab edirlər.

Onlar Müqəddəs Kitabı çox pis tanıyırlar! Artıq Əhdi-Ətiqədə belə sözlər səslənir: «Ya Rəbb, milləti çoxaldıb sevinclərini artırdın, əkib-biçənlərin fərəhləndiyi, qənimət bölənlərin sevindiği kimi onlar da Sənin hüzurunda sevindilər» (Yeşaya 9:3). Əhdi-Cədidə Mələklərin sevinclə oxuduqları xoru eşidirik; biz həvari Paulun çağırışını eşidirik: «Rəbdə həmişə sevinin! Bir də deyirəm: sevinin!» (Filipililərə 4:4). Bizə «Allah onların bütün göz yaşlarını siləcək» deyən yeni dünya açılır (Vəhy 21:4). Müqəddəs Kitab — bu, sevinc haqqında olan Kitabdır.

Amma bu, üzdən olan sevinc deyil, belə sevincə dünya məmnuniyyətlə malik olmaq istəyərdi. O, qazıb çıxarılması lazım olan bağlı xəzinə kimidir. Adamlar kinoya bilet aldıkları kimi, dərhal alınması mümkün olan belə sevinci istəyirlər. Amma bu sevinc də elə buna uyğun olur.

Allah tərəfindən bizim üçün qabaqcadan təyin olunan sevinc başqadır. İsanın dirilməsi zamanı şagirdlərin yaşadıkları sevinci onlar yalnız Həyəcanlı cüməni yaşadığından sonra əldə etdilər.

Rəbdə sevinci, rahatlıq və ümidi Məsih ilə birlikdə yalnız dərin tövbədə “ölən” şəxs əldə edə bilər. Gələcək dünyanın sevincinə gedən yol isə çoxlu qəm-qüssə və kədərdən keçir. «Göz yaşı ilə əkənlər sevinc harayı çəkərək biçəcəklər» (Zəbur 125, 5). Bizim xüsusda Allahın niyyətləri sevinc və şənliyə yönəlib.

Nə üçün biz sevinmir və şadlanmırıq?

Böyük oğul atanın qarşısında dayanıb. O, qaşqabaqlıdır. Yox, o sevinmir və şadlıq etmir. Nə üçün? — çünki o, atasının iradəsinə və niyyətinə qarşı durur. Bizlərdən də çoxu sevinmir və şadlıq etmir. Nə üçün? — Çünki onlar Atanın iradəsinə və niyyətlərinə qarşı dururlar.

Sizə çoxlu adamlar üçün xeyir-dua olan Fin baronessası Matilda Vrede haqqında kiçik bir əhvalat danışacağam. Bir dəfə onun qapısının zəngi çalınır. Qapını açaraq o, kandarda öz qulluqlarını təklif edən qaraçı qadını görür. Guya ki, o, gələcəyi qabaqcadan xəbər verə bilər. M.Vrede onu evə girməyə dəvət etdi, ona yemək verdi. Sonra o dedi: «Sən mənim falıma baxmağa gəlmisən. Amma əvvəlcə bütün həqiqəti mən deyəcəyəm». Onun gözlərinə baxaraq, o davam etdi: «Mən görürəm ki, sən yaxşı və çalışqan adam olmaq üçün yaradılmışsan. Sənin çox yaxşı istedadın var. Amma sən öz həyatını dağıdırsan. Sən adamları aldadırsan, oğurluq edirsən və yalan danışırısan. Amma sən özündən razı deyilsən və daimi qorxu

altında yaşayırsan. Elə deyilmi?»

Bu vaxt qız ağladı və dedi: «Hə!» Matilda da ona iman etmək və əbədi həyat yolunu göstərdi.

Mən də M.Vrede kimi düzünü deyə bilirəm. Bizim aramızda pis yol ilə gedən və Allah qarşısında nalayiq işlər görən çoxlu bu cür adamlar var. Onlar öz vicdanlarını şikəst edir və susdururlar. Amma narahat vicdanla sevincli və şən olmaq mümkün deyil.

Aramızda elələri var ki, Allah onları çətin yollarla aparır. İndi isə onların ürəkləri Rəbbə və Onun ilahi rəhbərliyinə qarşı üsyana qalxır. Amma belə olanda həyatda sevincli və şən olmaq mümkün deyil.

Burada böyük qardaşa oxşar adamlar da var. Müqəddəs Ruh onları çoxdan Xilaskarın mərhəmət Padşahlığına çağırır. Amma onlar müqavimət göstərilər. Onlar öz günahsızlıqlarında özlərini təsdiqləmək istəyirlər. Onlar İsa Məsihin qanında təmizlənmək istəyirlər. Amma kim Müqəddəs Ruhun çağırışına qarşı durursa, o adam sevincli və şən ola bilməz.

Necə sevincli və şən olmaq olar?

Bizim məsələmiz bizə dəqiq və aydın cavab verir: yalnız İsada günahkarlara göstərilən Allahın mərhəməti ilə.

Mətnimizdə deyilir: «sevinmək və şadlanmaq lazımdır». Nə üçün? Çünki itmiş oğul evə qayıtdı.

Allahın İsada məhv olmuş günahkarı necə qəbul etdiyini və dəyişdiriyini görəndə sevinmək və şadlanmaq lazımdır.

Ələlxüsus da əgər Səməvi Atanın bu müqəddəs İlahi mərhəmətini özün dadarsansa, sevinmək və şadlanmaq lazımdır.

Mən nə qədər çox böyüyürəmsə, bir o qədər çox fikir verirəm: nə bu dünyanın keçib gedən şeyləri, nə də borcu sadıqlıqla yerinə yetirmək bizi sözün əsl mənasında sevincli edə bilməz. Yalnız Hillerin öz şeirlərində təsvir etdiyi şey bizə əbədi sevinc verir:

Mənə çox gözəl mərhəmət edilib,
Mənim qazanmadığım mərhəmət.
Allah mənə necə də xeyirxahdır, təəccüblənirəm.
Öz pis ürəyimlə Onu çox hiddətləndirdim.
Bundan sonra mənim payım sevinc və həyatdır,
Onun tərəfindən bəxş edilən həmin mərhəməti
alqışlayıram.

Bu İlahi sevinc hətta ən çətin saatda da — ölüm yatağında belə, saxlanılır.

Mənim bir tanışım öləndə müdir yazdı ki, onun son sözləri bu oldu: «Ölmək qorxulu deyil. Həyatı İsa ilə yaşamaq və Onunla bir olmaq çox gözəldir».

İsada dərk olunan Allahın mərhəməti insana ölüm ayağında belə sevinməyə və şadlanmağa imkan verir.

DÜZGÜN GÖRMƏYİ ÖYRƏNMƏK

... sənin bu qardaşın ölmüşdü, həyata qayıtdı...

Luka 15:32

Rəbb İsa Bet-Saydaya gəldi. Orada camaat yenə də Onun ətrafına yığıldı: hər şeyi bilməyə çalışanlar, kömək axtaranlar, xilasa susayanlar. Birdən kütlənin arasından bir kor camaatı itələyə-itələyə Ona tərəf soxuldu: «Rəbb, mənə şəfa ver!» Adamlar divarların çıxıntılarının üstünə çıxdılar və ümid içində donub qaldılar. Onlar hamısı nə isə görmək istəyirdilər.

Amma Xilaskar kor adamın əlindən tutdu və onu kənddən kənara çıxardı. Kütlə sehlənmiş kimi onların ardınca baxırdı. İzzət Rəbbi yazıq, yıxılmış adamın əlindən tutdu və onu tənha yerə apardı.

Sonra İsa hər iki əlini korun gözləri üstünə qoydu. «Sən nə isə görürsənmi?» — Rəbb soruşdu. Kor gözlərini açdı. Sevincdən onun sifəti şəfəq saçıdı. İşıq onun gözlərinə yayıldı. O, sakit yolu gördü. Orada arxada adamlar toplaşmışdılar. Düzdür, o, onları aydın görmürdü. «Adamlar görürəm, ağaclara oxşayır, amma yeriylər», — deyə o, İsanın sualına cavab verdi. Amma bu, Rəbb üçün kifayət deyil. İnsan əslən görməlidir! Onun iradəsi belədir. Xilaskar yenidən əllərini bu adamın gözlərinin üstünə qoydu. İndi isə o, uzaqdakı adamları və qarşısında duran öz Həkimini çox aydın görürdü. (Mark 8:22-26).

Biz də əslən görməliyik. Məcəzi mənada, ola bilər. Bugünkü mətn — bu, bizi düzgün görməyə öyrətmək cəhdidir.

Qardaşı düzgün görmək

Bu sözlərin deyildiyi vəziyyəti təsəvvür edək. Böyük qardaş atanın

malikanəsinin qarşısında dayanıb. O, qaşqabağını töküüb və narazıdır. Ürəyində kiçik qardaşına qəzəb və nifrət tüğyan edir: «Nə üçün o, daim qarmaqarışıqlıq salır? Əvvəlcə o, sadəcə, çıxıb getdi! Sonra bütün pulları xərc-lədi, indi isə yoxsul və dilənçi kimi qayıdıb gəlib! Atam da hələ bir onun üçün ziyafət təşkil edib!»

Ata qəzəblənmiş oğulun qarşısında dayanıb. Ata onun acıqlı sözlərini kəsir. «Qulaq as! — o deyir. — Axı o, sənın qardaşındır! Sən hətta onun necə bəlaya düşdüyünü belə, bilmirsən. O, ölü idi. Sən nə baş verdiyini belə, təsəvvür edə bilmirsən: o dirildi!»

Xilas bizə insanları düzgün görməyi öyrədir. Biz axı onları “adamları ağaclar kimi görürəm” deyən kor kimi görürük. Biz adamları, həmvətənlərimizi, dostlarımızı, qonşularımızı, yoldaşlarımızı, düşmənlərimizi görürük... İsa deyir: «Sən onları öz qardaşların və bacıların kimi görməlisən. Əgər onlar ölümdə yaşayırlarsa, sən onları ağlayan ürəklə, onlar həyata gəlirlərsə, sevincdən şadlanan ürəklə görməlisən».

Qabil dedi: «Məgər mən qardaşımın keşikçisiyəm?» Biz hamımız da beləyik. Axı biz hamımız Qabilik.

Bir dəfə mən yaşlı bir kişi ilə qarşılaşdım. «İşlərin necədir?» — deyə soruşdum. O cavab verdi: «Mən çox tənhayam». Bununla belə, o, təqribən 50 nəfərin yaşadığı evdə yaşayırdı. Orada tənha qardaşın olduğunu heç kim görmürdü.

Bir gənc həyatını intiharla başa vuranda mən, sözün əsl mənasında, bir-birimizi necə “gördüyümüzü” anladım. Heç kim bilmədi nəyə görə. Axı onun valideynləri, dostları var idi. Yəni gizləndə hansı yükün ona ağırlıq verdiyini heç kim görmədi? Hər kəs yalnız özü ilə məşğul idi.

İnsanı düzgün görmək! Ah, əgər biz bunu öyrənə bilsəydik! Ola bilər, Məsihin qatı düşməni yalnız evə yolu tapa bilməyən itmiş oğuldur. Ola bilər ki, sənın deyingən qonşun elə yalnız məhəbbətə möhtac olan biridir. Bəlkə, o, artıq çox məyusluqlar yaşamış, çox ruhdan düşmüş birisidir.

«Bu, sənın qardaşındır», — məsələdəki ata dedi. — Əgər sən onu sevsəydin, onda sən onun yazıq keçmişini və xilasını görərdin ».

«Əgər sən onu sevsəydin...» Yalnız sevən şəxs, sözün əsl mənasında, ehtiyacı, həyəcanı və başqasının dərđini görə bilir.

Bizi hədsiz dərəcədə kimin sevdiyini mən bilirəm. Bizi bütün kamilliyi ilə başa düşən və bizi çox müfəssəl tanıyan Biri var. O, hətta bizi Öz qardaşları adlandıran Allahın Oğlu İsadır.

Dünyanı düzgün görmək

Bir vaxt itmiş oğul dünyaya getdi. Dünya necə də gözəl idi! Amma o, Allah tərəfindən yaradılmamış dünyanı nəzərdə tuturdu. Onun üçün səhər tezdən çıxanda milyonlarla şəh üzərində əks olunan günəşin gözəlliyi vacib deyildi. Onu sakit meşə talaları və ya üzərində torağayların nəğmə oxuduqları yetişmiş buğda tarlaları maraqlandırmırdı. Yox! İtmış oğulu nə isə başqa bir dünya özünə çəkirdi: böyük şəhər, restoranlar, həzlər, kinoteatrlar, adamlar, yeniliklər, meyxanalar. Bu dünya necə müxtəlif rənglərlə bərq vurub parlayırdı! O, necə də gözəl idi!

O, atasının dünya haqqında nə fikirləşdiyini heç vaxt soruşmamışdı. İndi o, soruşmayaraq (əgər qulaq asırdısa) fikirləşirdi: bu rəngarəng dünya qəbirdir. «Sənin bu qardaşın ölmüşdü», - dedi ata. Dünyanın nə olduğunu başa düşdükümü?

Adamlar öz yenilikləri ilə özlərinə necə də vacib görünülər! Sonuncu dəb! İndi saç düzümü bax belədir! Bu ifaçı da dəbdədir! Bu filmə baxırlar! Orada da nə isə baş verir! Orada da! Onlar bir-birlərini gör necə də güdürlər! Onlar gör necə şöhrət dalınca düşürlər! Əlaqələrə malik olmağa necə də can atırlar! Hələ bundan savayı, yemək qayğısı! Kiminsə də hansısa bir küsülüyü var! Onlar yuxu üçün çox vaxt tapmırlar, bu adamlar belə fəaldırlar. Bazar günü haqqında heç söhbət belə, gedə bilməz!

Məgər bu, həyatla dolu dünya deyilmə? Budur, Allahın Sözü gəlir, hər şeyi aşkar edir və deyir: «Onlar ölüdürlər, günahları və təqsirlərinin içində ölüdürlər, Allahdan uzaqdırlar. Ölüm işləri ilə təqib olunan ölü adamlar Allah üçün ölüdürlər. «Sənin bu qardaşın ölmüşdü».

Müqəddəs Kitab deyir: «Dünyanı və dünyada olan şeyləri sevməyin» (1 Yəhya 2:15). Onlar da hıslənirlər: «Dünyanı inkar edən kitab!» Biz nə cavab verək? Yazıq dünya! Səni biz məsihçilər sevən kimi heç kim sevmir. Hətta biz Allah qarşısında sənin müdafiəyə qalxırıq. Amma sənin xasiyyətin bizim xoşumuza gəlmir. Rəbb İsa bu, dünya adlanan şeyi düzgün görməyi öyrədir. Kim düzgün görməyi öyrənirsə, o adam bu sözləri eşidir: «Dünyanı sevməyin». Əgər həyatı tanıyırsansa, ölümü və onun məğzini necə sevmək olar! Belə həyat bizi Allah ilə barışdıran Allah Oğlunda var.

Allahın gücünü düzgün görmək

Bizim məsələmizdəki ata itmiş oğuldakı dəyişikliyi ecazkar sözlərlə təsvir edir: «Sənin bu qardaşın ölmüşdü, həyata qayıtdı».

Bax gör İncil İsada Allahın mərhəməti ilə nə edir: o, ölüləri diri edir.

Əgər biz Müqəddəs Kitab dilini başa düşmək istəyiriksə, onda başqa cür fikirləşməyi öyrənməliyik. Ölüm barəsində kiminsə ürəyinin döyüntüsü dayananda danışıırıq. Əgər dünyəvi adam ölsə, onda bu ölüm onu cəhənnəmə aparacaq. Amma o, Allah üçün artıq çoxdan ölmüş adam idi. Bu, sadəcə, məhkəməyə apararı sonuncu addım idi. Amma əgər Allahın xilas olmuş övladı ölərsə, onda burada ölümün əhəmiyyəti yoxdur. İndi o, yalnız tam əbədi həyatı əldə edəcək.

Təbiətə biz Allahın əmrlərinin pozulmasında və ağılın əməllərində günahlar səbəbi ilə ölüyük.

Amma burada mətnimiz belə deyir: biz dirilə bilərik. Elə məhz: Müjdə vasitəsi ilə Allahın İsada mərhəməti səbəbi ilə. Bu Müjdə ən böyük qüdrətdir. Bir dəfə həvari Paul demişdi: «Mən Müjdədən utanmıram, çünki o, iman edən hər kəsin... xilasını üçün Allahın qüdrətidir» (Romalırlara 1:16).

Ah, kaş biz Müjdəni düzgün görmüş olaydıq! Ola bilər ki, evlərimizdə Müqəddəs Kitab var. O, şəkəfdə dayanıb, çox gözəl Kitabdır, qara dəridən və kənarları da qızılı haşiyəlidir. Biz də fikirləşirik: bir qədər köhnə dəbidir, amma yenə də hörmətli Kitabdır. Uşaqlar üçün yaxşı dini, qocalar üçün təsəlliverici Kitabdır. Necə də böyük səhvdir! Bu kitab ölümləri, ölü ürəyi diriltməyə qadir olan Kitabdır, belə ki, onlar bütün müqəddəslərlə oxuya bilərlər:

Mənim İsam — həyatımdır!
Taleyim hər şeydən qiymətlidir.
Beləcə, nə qədər ki, sağam,
Onu izzətləndirəcəyəm.

HƏQİQİ FƏLAKƏT VƏ ƏSL KÖMƏK

“O itmişdi, tapıldı!”

Luka 15:32

Müqəddəs Kitabda Şaul padşah haqqında çox gözəl əhvalat danışıılır. Çoban Davudun onun taxtına sahib olmaq istəməsi fikri Şaula rahatlıq vermirdi. Beləliklə, onun bütün həyatı dəhşətli əzaba çevrildi. O, yalnız Davudu qayalar arasında və ya səhrada tapmaq və tutmaq üçün ən çətin hərbi yürüşlərə belə, gedirdi. Əgər kimsə “Şaul, sən gözümə pis dəyirsən və həddindən çox əsəbi görünürsən. Sənə nə olub?” - deyə Şauldan soruşsaydı, onda Şaul cavab verərdi: “Mənim bələmin adı Davuddur”.

Bu Müqəddəs Kitab əhvalatının ən gözəl yeri bax budur: Davud Şaula qətiyyənlə pislik etmək istəmirdi. Şaulun bəlası tamamilə başqa, daha dərin səbəbə malik idi: Allah onu rədd etmişdi. Şaul diri Allahı itirmişdi. Amma Şaul bu əsl bəlanı görmürdü.

Bəzi adamlar da Şaula bənzəmirmi? Onlar gah o şeyə, gah da bu şeyə görə inləyirlər. Cürbəcür bəlalara görə şikayətlənirlər. Amma özlərinin əsl bəlalarını görmürlər. Əsl köməyi də tanımırlar.

Həqiqi bəla qəlbin təkliyidir

Mətnimizdəki ata itmiş oğulun həyat əhvalatını bir daha bir cümlə ilə xarakterizə edir: «O itmişdi, tapıldı».

Bu əhvalatın birinci hissəsini nəzərdən keçirək: «O itmişdi...»

İtmiş oğul hay-küylə və sevinə-sevinə atasını tərək edib gedəndə, onun həyatı üçün hələ bunun nə demək olduğunu o heç başa düşmürdü. O, indi evsiz və vətənsizdir. İlk vaxtlar o, bunu heç hiss etmirdi də. Axı o, atasından çoxlu məbləğdə pul almışdı. Nə qədər ki, pulu var idi, o, özünün həqiqi vəziyyətində aldadılırdı.

Amma vaxt keçdikcə əlindəki vəsaiti xərcləndi. İndi ona aydın oldu: bəs axı onun evi yoxdur. Axşam düşür, qaranlıq yaxınlaşırdı. Hamı evə tələsirdi. Quşlar öz yuvalarında gizlənirdilər. İtmiş oğul kimsəsiz yolda dayanmışdı: «Mən evə gedə bilmirəm, mənim daha vətənim yoxdur».

Sonra qış gəldi. Soyuq küləklər əsməyə başladı. Adamlar öz isti evlərində ocağın başına toplaşırdılar. İtmiş oğul isə çöldə dayanır və bu mahnıdakı sözləri yaşayaraq, donurdu: «Sərçələr hay-küy salır və sürü ilə şəhərə uçurlar. Tezliklə qar yağacaq. Vətəni olmayanların vay halına!»

Bu, öz vətəninə itirən qəlbin təsviridir. Bizim canımız Allah ilə sülhdə vətənə malikdir. Biz Allah ilə sülhü yalnız Rəbb İsa Məsih vasitəsi ilə əldə edirik, çünki O, Qolqota çarmıxında Öz ölümü vasitəsi ilə bizə günahlarımızın bağışlanmasını və Allah qarşısında bəraəti verir. Buna görə belə demək çox vacibdir: canın, qəlbin əsl vətəni yalnız Xilaskardır. Amma əgər kimsə İsanı öz Xilaskarı və Rəbbi adlandıra bilmirsə, onda onun qəlbi, həqiqətən, evsizdir!

Müjdədən imtina edən adamların və millətlərin daxili evsizliyi dəhşətlidir. Onlar itmiş oğul kimi yaşayırlar. Əvvəlcə onlar heç nə hiss etmirlər, çünki onların hələ ata evindən aldıkları müəyyən qədər əmlakları var. Allah və Onun sevgisi haqda hələ xatirələr var. Allahın əmrləri hələ unu-

dulmayıb, məsihçi həyat tərzi haqqında hələ bir az təsəvvür var. Amma sonra bütün bu dəyərlər itirilir. Qəlbin evsizliyi də aşkara çıxır.

Bu cür evsiz qəlblər necə də çoxdur! Bizim aramızda da. İsa Məsihsiz yaşayan adamlar daxili evsizliyin əsarəti altında yaşayırlar. «Mən evə gedə bilmirəm...» — bu, bizim öz şəxsi bələmizdir.

Əsl kömək — evə qayıtmaq

Tamamilə xoşbəxt adamı görmək sənə nəsib olubmu? Beləsini uzun müddət axtarmaq lazımdır. Hərənin öz problemi var. Hər kəs də köməyi haradasa axtarır.

Biri belə deyir: «Əgər mənim daha çox pulum olsaydı, vəziyyətim daha yüngül olardı». Digəri fikirləşir: «Əgər mən tamamilə sağlam olsaydım, vəziyyətim daha yüngül olardı». Üçüncüsü deyir: «Əgər mənim başqa işim olsaydı, vəziyyətim daha yüngül olardı». Və ilaxir!

Yəni, doğrudanmı, bu istəklərinin yerinə yetirilməsi əsnasında xoşbəxt olacağını düşünürsən? Ah, xeyr! Bir işdə köməyimizə çatmamış başqa problemlər, ehtiyac və istəklər ortaya çıxacaq.

Bizim üçün yalnız bir əsl kömək mövcuddur: bizim evsiz canımızın öz evinə qayıtması. «O itmişdi, tapıldı». Öz oğlunun əhvalatını ata bu cür təsvir etdi. «O tapıldı». Deməli, evsiz can üçün evə qayıtmaq imkanı var.

Mən bir dəfə cavan əsgərdən çox təsirli məktub aldım. O, həmin məktubda 1938-ci ildə bədbəxt, günaha bağlı adam olaraq mənim yanıma necə gəlməsi haqda mənə xatırlatdı. Sonra o davam etdi: «Mən il yarımliq daxili mübarizəmdən sonra, 1939-cu ildə keçirilən Pasxa bayramında, nəhayət öz Xilaskarım İsa Məsihi tapdıqdan, daha doğrusu, O, məni tapdıqdan sonra mən həddindən artıq sevincli və Ona məxsus oldum. Həmin vaxtdan mən dərk edə bildim: “Rəbbimiz İsa Məsih vasitəsilə bizə qələbə bəxş edən Allaha şükür olsun!” (1Kor.15:57).

1931-ci ildə Amerikaya səyahətə çıxmışdım. Səyahət etmək çox xoş bir məşğuliyyətdir. Mən çoxlu maraqlı şeylər gördüm. Amma öz vətənimə qayıdaraq, Bremerhafendən Bremenə girməyimin həmin saatını çox yaxşı xatırlayıram. Qatarda çoxlu adam var idi və çox isti idi. Amma heç nə mənim vecimə deyildi: axı bura mənim vətənimdir! Hər ağac və hər bağ ürəyimi sevinc və xoşbəxtliklə doldururdu. Bəs danışıq! Adamların hamısı mənim başa düşdüyüm və sevdiyim dildə danışırdı.

Evə qayıtmaq çox gözəldir. Ələlxüsus da evsiz qəlbin Xilaskar Rəbb İsanın yanına, evə qayıtması! Bütün dünya bunun kimi bir şeyi bizə təklif edə

bilməz. «Mənə qapı arxasında durmaq lazım deyil! İsa Məsih məni Öz əbədi Padşahlığına buraxıb».

Əsl köməkçi: İsa

Müqəddəs Kitabda: «O itmişdi və evə qayıtdı» yazılmayıb, amma belə yazılıb: «O itmişdi, tapıldı». Bu da məhz elə həmin bu məsələnin həqiqi və dərin mənasını verir.

Bizim məhv olmuş və evsizlik vəziyyətimiz o dərəcədə böyükdür ki, heç birimiz öz gücü ilə müraciət edə və Ata evini axtara bilməz. Bir qədər yuxarıda bu, belə ifadə olunub: cismani adam “ölüdür”.

Allah isə İsa vasitəsi ilə bizim qayğımıza qalır. O, bizim izlərimizin ardınca gəlir, bizi axtarır və mərhəmətlə bizi qəbul edir.

«O itmişdi, tapıldı» — bu, yaşayan və bu əhvalatı Danışan Allahın Oğlu İsa vasitəsi ilə mümkündür. Onun günahkarlara görə çarmıxda öldüyü və bizə görə dirildiyi vaxtdan mümkündür. Bizə də eyni ilə həmin şeyi yaşamaq imkanı var, belə ki, bizim də barəmizdə deyilə bilsin: «O itmişdi, tapıldı».

SONU OLMAYAN ƏHVALAT

Atası isə ona dedi: “Oğlum, axı sən həmişə mənimləsən və bütün varım sənindir. Lakin sevinmək və şadlanmaq lazımdır. Çünki sən bu qardaşın ölmüşdü, həyata qayıtdı. O itmişdi, tapıldı!”

Luka 15:31-32

Bir tanışım çox maraqlı macərə əhvalatlarını oxumağı çox sevir. Amma onun qəribə vərdişi var: ilk on vərəqi oxuyaraq, o, əhvalatın nə ilə qurtaracağını öyrənmək üçün axırına baxmağa başlayır. Əgər son yaxşıdırsa, qəhrəman xilas olunacaq və ya sevgililər evlənəcəklərsə, onda o, sakitləşir və başdan oxumağa davam edir.

Əgər belə oxucunun əlinə itmiş oğul haqqında əhvalat düşərsə, nə olacağını təsəvvür edirəm. Əhvalatın nə ilə qurtaracağını bilmək üçün çox axtarmalı olacaq. Onun axtarışı əbəs olacaq, belə ki, bu əhvalatın sonu yoxdur. Biz hər bazar günü uzun müddət bu əhvalatı öyrənirik. Bunda çoxlu qəribə və gözəl şeylər aşkar etdik. Amma mənə elə gəlir ki, ən qəribə şey bu əhvalatda sonun olmamasıdır. Nə üçün Rəbb İsa bu əhvalatı axıracan danışmadı? Bu sonun olmaması nə deməkdir?

Adamlar çox vaxt İsa xüsusunda baş sındırırdılar. Adətən bu da uğursuz olurdu. Yalnız müəyyən adamlar qrupu İsanın Kim olduğunu başa düşə bilər: oyanmış vicdanı olan, günahlarının bağışlanmasını almağa və Allah ilə sülh əldə etməyə susayan adamlar. Yaxud, əgər başqa cür ifadə etsək: xilas almağa can atan günahkarlar. Onlar başa düşürlər: İsa günahkarların Xilaskarıdır.

Bu, nəzərdən keçirdiyimiz Luka Müjdəsi 15-ci fəsildə xüsusi qeyd olunur. Bu, belə başlayır: «Bütün vergiyəyənlar və günahkarlar İsanı dinləmək üçün Ona yaxınlaşırdılar».

Günah, tövbə və mərhəmət haqqında xəbər bütün dövrlərdə tövbə etmək istəməyən, öz günahsızlıqlarına əmin olan adamları qıcıqlandırır. Beləliklə, mətnimizdə fariseylər gəlir və deyirlər: «O, günahkarları qəbul edir və onlarla yemək yeyir».

Rəbb İsa cavabında dedi: «Sizə bir məsəl danışacağam: bir atanın iki oğlu var idi. Kiçik oğul atasından ona düşən payı istədi, atasını tərk etdi və uzaq bir ölkəyə getdi. O, orada var-yoxunu xərclədi və dilənçi halına düşdü. Bu, az imiş kimi, ölkəyə aclıq gəldi. Cavan oğlan donuz otaran işinə girdi. Amma o, bu ehtiyac və yoxsulluqdan evlərinə qayıtdı, öz günahını dərk etdi, atası da onu çox şərəflə qəbul etdi». İsa bu əhvalatı danışanda vergiyəyənlar və günahkarlar tilsimlənmiş kimi Ona qulaq asır və başları ilə işarə edirdilər: «Bu əhvalat bizim haqqımızdadır! Hə! Bizi qəbul etdilər!»

Amma Rəbb İsa davam edirdi: «Orada böyük qardaş da var. O, tarladan qayıtdı, bayram şənliyini eşitdi və nökrəni çağırdı: “Bu, nə deməkdir?” Qardaşının evə qayıtdığını öyrənəndə qəzəbləndi və ata evinə girməkdən imtina etdi. Onda ata bayıra çıxıb ona yalvardı: “Sən sevinməli və şadlanmalısən, çünki sən bu qardaşın ölmüşdü, həyata qayıtdı...”»

Burada Rəbb İsa əhvalatı kəsdi. Fariseylər böyük qardaş surətində onların nəzərdə tutulduğunu yaxşı başa düşdülər. Onlar da bildirdilər: indi əhvalatın sonunu biz yazmalıyıq. İndi sual bizə verilir: biz də mərhəmət Padşahlığına girmək, yoxsa bayırda qalmaq iztəyirik? Onlar sualı cavabsız qoyaraq çıxıb getdilər.

Sual bizə də verilir

Rəssamlar itmiş oğul haqqındakı məsələ tez-tez şəkillər və eskizlər çəkirdilər. Dyüererin iki çox təsirli rəsmi var, burada kiçik oğul donuzların qarşısında durub sinəsinə döyür.

Fransız rəssamı Burnand oğulun evə necə qayıtmasını, atanın da oğlunu necə gözdən keçirməsini təsvir edib.

Rembrandın itmiş oğulun motivi haqqında bütöv bir şəkillər silsiləsi var.

Amma, bildiyim qədər, böyük oğulun təsvir olunduğu bir şəkil belə, yoxdur. Əgər mən rəssam olsaydım, belə bir şəkil çəkərdim: ön planda hirsli, öz günahsızlığına əmin olan, sarsılmaz böyük qardaş dayanıb. Onun sifətində mərhəmət və məhəbbətin hökm sürdüyü ata evinə qarşı olan müqavimət əks olunub. Onun qarşısında bu oğula da sonsuz məhəbbətlə dolub-daşan ata dayanıb, o, onu çağırır və yalvarır ki, çıxıb getməsin.

Bu şəkli qarşımızda görürük mü? Onda heç bir rəssamın nə üçün bunu çəkmək istəmədiyini başa düşürük. Həmin rəssama bu böyük oğulun xüsusü üz cizgilərini verməsi lazım gələrdi.

Axı burada barəsində danışılan — Müjdə ilə üzləşən hər bir insanın əhvalatıdır. Orada Müqəddəs Ruhda sülh və sevincin padşahlıq etdiyi mərhəmət Padşahlığına, Ata evinə aparan qapı, ensiz darvaza var. Orada da Xilaskar dayanıb dəvət edir, çağırır.

Müqəddəs Ruh ürəkdə çağırır: «Sən də, nəhayət ki, tamamilə Xilaskarın davamçısı olmalısən. Sən formal məsihçiliyə mənsubiyyətə son qoymalısən! Nəhayət, sən müraciət etməli və öz xilasında əminliyi almalısən!»

Amma əhvalı pozulmuş ürək qarşı durur və hirsələnir: «Mən onsuz da yaxşıyam. Bu cür “tam tabe olma”dan sonra hansı nəticələrin olacağını kim bilir?! Onlar üçün açılmış qapı qarşısında nə qədər çox adam dayanıb və buna baxmayaraq, son addımı atmırlar.

Buna görə Rəbb İsa əhvalatın axırını danışmadı: sən, sən öz həyatınla onun sonunu yazmalısən.

Beləliklə, Rəbb İsa bizim hər birimizdən soruşur: «Sən indi necə hərəkət edəcəksən? Sən ata evinə son addımı atacaqsan — yoxsa yox?»

Buna baxmayaraq, o əhvalat necə gəlib axıra çıxdı

Bu əhvalatın nə vaxt sona gəldiyini bilirsən? — fariseylər Əhdi-Ətiqin bütün camaatı ilə Ponti Pilatın sarayı qarşısında dayananda. Onların qarşısında Qabbata deyilən yerdə, daş döşəmə üzərində dayanan İnsan bu əhvalatı onlara danışdı, həmin İnsan İsa Məsihdir. O, başında tikanlardan düzəldilmiş tac, döyülmüş və qan içində onların qarşısında dayanmışdı.

Həmin vaxt fariseylər “Onu çarmıxa çək!” qışqıraraq əhvalatın sonunu yazdılar. Son budur: böyük qardaş Atanı çarmıxa çəkdi. O, Atasını öldürdü. Bu, dəhşətdir! İndi kim dünyaya və insanlığa hələ də inanırsa, o, axmaqdır.

İsanın çarmıxı — son akkord deyil, amma (mən belə deyə bilərəm?) — başlanğıcdır. Məhz İsa Məsih Öz ölümü ilə bizim əhvalatımızın Atasını oldu. İtmiş oğulları qəbul edən Ata oldu, çünki O, Öz qanı ilə onların günahını satın aldı. İndi O, onlar üçün yeni salehlik libasını əldə etdi.

İsa Məsih dirildiyi həmin vaxtdan O, mismarla deşilmiş Öz əllərini xilas olmaq istəyən günahkarlara doğru yorulmadan uzadır.

